

Những người muôn năm cũ
BƯỚC THỜI GIAN

Thành phần Ban Biên tập Đặc san :
Cố vấn: Thầy HỒ VĂN TRAI

Thành viên: - Ngô Thị Bích Liên (K1)
- Cao Thị Liên Minh (K 4)
- Bùi Thị Kim Hường (K 4)
- Nguyễn Thị Kim Dung (K 4)
- Trần Ngọc Anh (K 8)

TRUNG HỌC THỦ ĐỨC - HOÀNG ĐẠO - NGUYỄN HỮU HUÂN

Những người muôn năm cũ BƯỚC THỜI GIAN

MỤC LỤC

1. Câu đối Tết 2020	Cao Minh - K4	5
2. Mừng Xuân đầu Giáp	Thơ LM - K4	7
3. Vài nét về truyền thống của trường...	Hồ Văn Trai	8
4. Những người muôn năm cũ	Ca Giao - K4	12
5. Tri ân và tưởng niệm Thầy Cô	BBT	13
6. Đã mòn con mắt	Kim Hường - K4	14
7. Bước thời gian	Thơ ráp nhiều tác giả	15
8. Lời hay ý đẹp	BBT (Sưu tầm)	21
9. Huy hiệu trường THPT-HĐ-NHH	Ngọc Anh - K8	22
10. Thư chúc mừng hội ngộ	Nguyễn Văn Nghĩa	23
11. Chùm thơ	Nguyễn Tam Phu Nhân	26
12. Rong rêu	Lê Tấn Tài	28
13. Thơ Xuân vọng + Bạn ta là thợ	Viên Thu	32
14. Bước thời gian nhìn lại	Ba Hoa	35
15. Nhớ Xuân xưa	Cuong K. Nguyen	37
16. Từ điểm hẹn Calgary đến Thủ Đức	Cao Nguyễn Linh Miên - K4	38
17. Sớ Táo cữ HS THPT	Táo CHS - K4	48
18. K7, ngày ấy... bây giờ...	Cô hằng - K7	50
19. Thầy trò hạnh ngộ	Nguyễn Thu Thủy - K10	53
20. Thương nhớ muôn đời	Phan Thị Kim Hải - K4	55
21. Nỗi niềm	BH & LHD - K.3	66
22. Cô, dựng, cháu & con	Vương Đăng	67
23. Chùm thơ	Cô hằng - K7	78
24. Sự thật	Hương Nam - K 4	87
25. Trái lòng	Larina Nguyen - K10	90
26. Nước mắt đàn ông	Ba Hoa	91
27. Trích “Trong con mắt thiên quán”	TK Thích Thái Hòa . DQ (Sưu tầm)	95
28. Vội vàng	Xuân Diệu. BBT (Sưu tầm)	98

29. Toán vui	Thuật Hoài - K8 (Sưu tầm)	99
30. Màu hoa thương nhớ	Kim Hải Phan - K4	100
31. Hành trình đi đến tình thương	Kim Dung - K4	101
32. Chùm thơ	Vô Chiêu - K1	107
33. Đọc Việt Nam Lịch sử...	Phạm Văn Vĩnh - K4	109
34. Ngẫm đời	BBT (Sưu tầm)	115
35. Hai ngày trong bệnh viện	Vô Chiêu - K1	126
36. Thầy cô nhớ em không	Thùy Trang - K46 (Sưu tầm)	129
37. Cầu đổ	Vô Chiêu - K1	131
38. Cảm nghĩ về ngày Tri ân thầy cô	Ngọc Trâm - K39	133
39. Bóng thời gian	Thơ Như Nhiên. BBT (Sưu tầm)	134
40. Về hưu	ĐN Giao - K4	135
41. Học cách bằng lòng	BBT (Sưu tầm)	140
42. Kỷ niệm ngày xanh	Nguyễn Thiện Chí - K4	141
43. Khúc thời gian ngừng lại	Lương Hồng Điệp - K3	142
44. Tiếng trống trường	Ngô Thị Bích Liên - K1	152
45. Tôi vẫn nhớ	Kim Dung - K4	155
46. Xuân Canh Tý	LM - K4	158
47. Lời hay ý đẹp	Hồ Thị Bạch Tuyết - K3	159
48. Nỗi nhớ thời gian	NTT - K10	160
49. Bạn tôi	Nguyễn Hồng Hoàng - K3	161
50. Niềm hạnh phúc từ ngôi trường thân thương	Kim Hường - K4	163
51. Cha tôi	Hồ Thị Bạch Tuyết - K3	167
52. Nhớ ngày xưa	Phạm Văn Vĩnh - K4	169
53. Ngày về trường đáng nhớ	Nguyễn Thị Ánh Tuyết - K9	170
54. Về lại trường xưa	Lý Không - K4	175
55. Bước thời gian	Lê Võ Hoa Dung - K9	176
56. Nhớ	Thanh Hải - K8	179
57. Lời bộc bạch	Nguyễn Thu Thủy - K10	180
58. Giá trị của một người	BBT (Sưu tầm)	182
59. Tháng ba, mưa gọi xuân về	Trương Trung Tâm - K4	183
60. Mừng xuân	Cô Ba	186
61. Chuyến Âu du và tình cựu học sinh THPT ở Ý	Liên Minh - K4	187
62. Nhớ gì mùa đông	Kim Âu - K10	193
63. Vì sao	Thúy Quỳnh - K2	194
64. Thầy tôi	NĐC - K2	195
65. Cung chúc Tân xuân	Nhiều tác giả	203
66. Giải đáp câu đố...	Vô Chiêu - K1	213
Mục lục		214

CÂU ĐỐI TẾT 2020

“Diễn
Đàn”
kết
liên
bao
khóa
học,

“Đặc
San”
lưu
giữ
chuyện
Thầy
trò.

CAO MINH - K4

Tiền	Đón
Kỷ Hợi,	Canh Tý,
Diễn đàn	Đặc san
mình	ta
ngậm ngùi	hân hoan
tưởng niệm	chúc thọ
thầy cô-	thành viên
anh chị	cả nhà
ra đi.	trụ vững.

MỪNG XUÂN ĐẦU GIÁP

Chào Xuân 2020 - Xuân Canh Tý!

Đã kết lại thập niên đầu 21
Mười năm qua bao sự kiện xác minh
Nhân loại vinh danh tôn giáo hòa bình
Đầy yêu thương và tuyệt vời trí tuệ!

LM - K4

Sống chia sẻ, bằng lòng từ trang trái
Sống chan hòa, tâm bình đẳng khoan dung
Sống thông dong, không cách biệt riêng chung
Sống tình nghĩa, mỗi ngày qua thêm đẹp.

Thầy cô đó, vẫn nêu cao gương sáng
Luôn chăm lo cho con cháu vững vàng
Bạn hữu đây, mãi kết chặt vòng tay
Á-Âu-Mỹ-Úc, ngàn dặm xa không ngại.

Tôi trân quý, trọn đời luôn nhớ mãi
Bao tấm lòng thấm đậm nghĩa ân sư
Nên mỗi năm cùng góp sức chung vai
Tạo ngày hội để thầy trò tương ngộ.

Thương quý lắm, người ơi, thương quý lắm!
Thời gian trôi, ai ngăn giữ níu chờ
Gặp nhau đây, xin đừng có hững hờ
Vui họp mặt, đôi dòng thơ lưu niệm.

VÀI NÉT VỀ TRUYỀN THỐNG CỦA TRƯỜNG

*H*ằng năm, cứ vào dịp ngày “Nhà giáo Việt Nam”, chúng ta có những cuộc họp mặt làm thêm thắt tình đồng nghiệp giữa các nhà giáo, tình đồng môn giữa các cựu học sinh và nhất là tình sư đồ hay tình thầy trò.

Ngoài việc thăm hỏi sức khỏe, hoàn cảnh gia đình, việc học hành của con cháu v.v và v.v., chúng ta thường nhắc lại những kỷ niệm khó phai ngày còn sống chung dưới mái trường thân thương này, về thầy cô, về bạn bè cùng lớp cùng khóa, về những sự kiện diễn ra trong và ngoài trường.

Hôm nay, nhân cuộc họp mặt, tôi xin nhắc lại vài nét về những năm tháng đầu tiên của trường...

Trường được thành lập và bắt đầu hoạt động từ năm học 1962 – 1963, trong bài thơ Rap sẽ được đăng trên Đặc San 2020, cựu học sinh khóa 1 Trần Ngọc Chiêu, bút hiệu Vô Chiêu đã viết:

***“Nhớ năm xưa sáu mươi hai trường mới mở
Hai gian phòng mượn tạm nữ sinh
Thầy Cơ, Thầy Kiệt, Thầy Dưỡng, Thầy Minh
Đã rèn luyện dạy dỗ em từ đó
Bước thời gian biết bao là khó nhọc,
Có lúc trường đã phải ở ba nơi
Tất cả cùng gắng chằng nói một lời,
Đồng cam cộng khổ mong ngày mai trọn vẹn”.***

Một cựu học sinh khóa 1 khác tên Đoàn Cát đã từng vẽ một bức hí họa mô tả cảnh một phụ huynh đứng ở ngã tư đường, muốn đến trường THPT, thấy một cột trụ có 3 mũi tên đề chữ THPT chỉ về ba hướng khác nhau.

Đó là cảnh “Học nhờ ở đậu” những năm đầu tiên. Tôi đổi về trường THPT đầu năm học 1966-1967. Lúc bấy giờ, trường vẫn còn ở ba nơi: Văn phòng và một số lớp đặt tại trường Nữ Tiểu học, một số lớp học tại trường Nam Tiểu học và một số lớp còn lại được phân về hai dãy phòng học Ấp Tân Sinh nằm trong khuôn viên Làng Đại học

Thầy trò các lớp học tại trường Nữ thường xuyên chịu đựng tiếng ồn từ bến xe lam đặt sát cạnh trường. Chẳng những vậy mà còn hứng chịu những hạt mưa bụi rơi từ mái ngói vào những ngày mưa. Nhưng khổ nhất có lẽ là các lớp học trong những phòng lợp tôn tại Làng Đại học. nắng: thầy trò như ngồi trong chảo lửa, mưa: tiếng dội từ mái tôn

như tiếng trống trận át tiếng giảng bài.

Thế nhưng với tinh thần chịu thương chịu khó, thầy trò chúng ta đã vượt qua gian khổ vững bước tiến lên. Tinh thần xung phong đó được hiện thực hóa qua đội ngũ thầy cô tận tụy với nghề. Đa số thầy cô từ các quận nội thành Sài Gòn lên Thủ Đức dạy. Số ít có xe gắn máy hay Scooter số, còn lại phải nhờ phương tiện xe đồ (nay gọi là xe khách). Từ bến xe đến lớp học còn phải cuốc bộ khá xa. Vất vả khi di chuyển vào những ngày “Nắng lửa, mưa dầm”. Trong một bài viết đăng trên Đặc san khá lâu, cựu học sinh khóa 4 Đặng Thuận Khanh biểu lộ lòng thương cảm cao độ khi chứng kiến cô Giáo dạy toán của mình, Cô Phạm Thị Minh Tâm nhà ở Quận 4, mặc áo bầu, vất vả đến trường. Và còn nhiều trường hợp khác nữa nói lên thái độ nghiêm túc không bỏ lớp của tập thể sư phạm trường ta.

Ngày đó, thầy cô không những dạy chữ mà còn rèn người, các cô thường nhắc nữ sinh tóc tai gọn gàng, quần không ống cao ống thấp, các thầy thì nhắc nam sinh áo sơ mi không hở nút trên, không đi dép Lào. Cả nam lẫn nữ đều được nhắc nhở nói năng lịch sự, không thô lỗ cục cằn.

Ngày đó - tức cách nay hơn nửa thế kỷ - mỗi thầy cô trường ta là một tấm gương sáng cho học sinh của mình noi theo.

Được một tập thể sư phạm thuần nhất dạy dỗ, rèn luyện nên học sinh trường ta luôn tiến bộ trong học tập và hạnh kiểm. Một sự kiện đáng ghi nhớ - đó là cuộc tranh tài giữa hai đội: một đội của trường ta, một của trường Trung học Mạc Đĩnh Chi - Quận 6 diễn ra trong tiết mục “Đố vui để học” do đài Truyền hình Sài Gòn thực hiện. Đội của trường ta được hai thầy huấn luyện: Thầy Trần Ngọc Dưỡng về

Toán - Lý - Hóa - Sinh, Thầy Trần Ngọc Giới về Văn - Sử - Địa. Đội đã mang vòng Nguyệt quế vinh quang về cho trường. Đây là một kỷ tích khó quên đối với một trường còn non trẻ.

Các hoạt động ngoại khóa như:

Cắm trại: Trại sinh hoạt toàn trường đầu năm 1968 với nhiều tiết mục hấp dẫn.

Đi dã ngoại: Rừng Chí Linh - Bà Rịa Vũng Tàu.

Tham quan: Tòa thánh Cao Đài - Tây Ninh

Trình diễn văn nghệ: Hoạt cảnh Duyên quê được giới thiệu trên màn ảnh Đài Truyền hình Sài Gòn cùng với những cuộc giao lưu bóng đá với các trường bạn đã phác họa nên chân dung một ngôi trường năng động và sáng tạo.

Thập niên 1960, trường ta là trường Trung học công lập duy nhất của Thủ Đức. Những thập niên kế tiếp, trường không còn là duy nhất nhưng vẫn được xem là lớn nhất và uy tín nhất. Được trúng tuyển vào học là một niềm tự hào đối với mọi thí sinh. Điều đó có nghĩa là được học ở một ngôi trường có truyền thống vẻ vang, truyền thống đó có thể tóm tắt trong một tập hợp gồm các phẩm chất như: Tinh thần vượt khó, tinh tiên phong, óc sáng tạo, sức phấn đấu bền bỉ và tinh thần vì cộng đồng.

Trước khi dứt lời, một lần nữa tôi xin cảm ơn Ban tổ chức, cảm ơn các bạn đồng nghiệp và các em cựu học sinh đã quan tâm theo dõi bài phát biểu của tôi.

Xin kính chào và kính chúc cuộc họp mặt được thành công mỹ mãn.

10/11/2019

Hồ Văn Trai

Những người muôn năm cũ
 Làm sao có thể quên!

Nghe thầy trò đắp nền
 Cho Diên đàn tồn tại.

Đặc san ngày hôm nay
 Vang động thơ của thầy

Nước mắt như cơn kiệt
 Thầy đi rồi trò đi!

“Còn hỏi ngọc làm gì?”

Có ai đó buồn xuôi

Sao nói lời dễ dãi

Chạnh lòng người còn lại!

Thức đêm biết đêm dài

Vì người xa dù xa

Vẫn còn mãi trong ta

Bao ân tình thấm đậm.

Thời gian trôi nhanh chậm

Tuy cảm nhận ta thôi!

Mu cười luôn trên môi

Cho đời thêm nghĩa sống.

Sống cho người hôm nay

Và người muôn năm cũ.

NHỮNG NGƯỜI MUÔN NĂM CŨ

CA GIAO - K4

Tri ân

Họ và Tên Giáo sư	Môn dạy	Chức vụ	Năm mất
Lý Ngọc Kiệt	Quản đốc		
Ngô Thúc Cơ	Xử lý Thường vụ HT		
Đỗ Đình Huỳnh	Triết		
Hồ Thanh Liêm	Vạn vật		
Lưu Đức Dân	Anh văn		1988
Võ Vĩnh Hiệp	Anh văn		1998
Trương Văn Đây	Toán		2002
Diệp Phong Quang	Vạn vật		2007
Bùi Hữu Huân	Viết văn		2008
Nguyễn Văn Ba	Viết văn		2009
Huỳnh Công Cẩn	Vạn vật		2010
Lê Ngọc Ánh	Thế dục		2013
Lê Thị Lư	Anh văn		2014
Lê Minh Tân	Anh văn		2014
Vũ Ngô Hoàng	Thế dục		2015
Võ Phá	Vạn vật		2016
Trần Quang Tuấn	Pháp văn, Viết văn	Hiệu trưởng	2016
Trần Văn	Giáo dục công dân		2016
Luyện Quang Đăng	Sử địa, Anh văn		2017
Trà Chơn Hiếu	Toán		2017
Bùi Bửu Châu	Vạn vật		2017
Trần Ngọc Dưỡng	Toán		2017
Công Tăng Tôn Nữ Khánh Tinh	Anh văn		2017
Hoàng Thị Hội	Toán		2018
Nguyễn Văn Tâm		Hiệu trưởng	2018
Huỳnh Thị Hương Phần			2019
Vũ Đức Thịnh	Lý hóa		
Phạm Bích Liên	Viết văn		
Nguyễn Hà Trị	Sử - Địa	Phụ tá Giám học	1974
Trần Hoàng Vũ	Anh văn		2019

BAN BIÊN TẬP

Đã mòn con mắt

“Đã mòn con mắt phương trời đăm đăm ...” (Kiều)

Năm nay chủ đề của ĐS là “*Những người muôn năm cũ ...*”. Thầy Trai nhắc các bạn trong BBT về danh sách các Thầy Cô công tác từ 1962 > 1975 nay đã mất phần!

Xin bổ sung danh sách quý Thầy Cô chưa biết tin tức về họ như...

- 1/ Cô Vũ Thị Phương: dạy Lý lớp đệ thất và đệ lục
- 2/ Thầy Đào Văn Kim: dạy Nhạc lớp đệ thất, đệ lục, đệ ngũ
- 3/ Cô Hà Thị Ngọc Cảnh: dạy Toán và CDGD lớp đệ lục
- 4/ Thầy Lê Kim Chi: dạy Sử Địa lớp đệ lục
- 5/ Cô Nguyễn Kim Hoa: Dạy môn Hội họa lớp đệ lục & Sử Địa lớp đệ ngũ
- 6/ Cô Phạm Minh Tâm: Cô dạy Toán, Lý Hoá 1/2 năm đệ ngũ & 1/2 năm đệ tứ
- 7/ Thầy Vũ Năng: Dạy Hội Hoạ lớp đệ ngũ, dạy Nhạc lớp đệ tứ
- 8/ Thầy Võ Cẩn: dạy CDGD lớp đệ tứ
- 9/ Thầy Hồ Đắc Cản: dạy Pháp văn 1/2 năm đệ ngũ, CDGD lớp đệ tứ
- 10/ Thầy Nguyễn Ngọc Anh: dạy Hội họa lớp đệ tứ
- 11/ Thầy Trương Văn Minh: dạy Sử Địa lớp 10
- 12/ Thầy Lê Hà Quảng Lan: dạy Toán lớp 10
- 13/ Thầy Lê Hồng Hán: dạy Anh văn lớp 11
- 14/ Thầy Trần Minh Tuyền: dạy Pháp văn lớp 12
- 15/ Thầy Hoàng Hữu Tiến: dạy Toán lớp 12.

Ngoài các Thầy Cô kể trên, tôi còn nhớ Thầy Trần Văn Huỳnh làm tổng giám thị, Thầy Thanh, cô Yến làm giám thị...!

Hi vọng một ngày nào đó có dịp gặp lại hoặc có tin tức về các Thầy Cô để biết các Thầy Cô đều khỏe mạnh! Thật mong lắm thay!

* Ghi lại từ học bạ cấp 2 là lớp P1 và cấp ba là lớp A2 (1965>1972)

KIM HƯỜNG - K4

Bước thời gian

Thơ Ráp NHIỀU TÁC GIẢ

*Bước thời gian, chừng như đà vội vã
Mới Xuân về, Hè đến, đã Thu sang
Góc phố riêng rơi rụng cánh lá vàng...
Ta bàng hoàng nhớ về ngày xưa cũ. (PL)*

-1-

*Đi đâu hết những người con xứ Thủ?
Bỏ lại đây nỗi nhớ đã đông đầy
Bỏ lại đây, dòng thơ cũ hao gầy
Thơ quay quắt, nghĩ hoài không ra ý. (VCH)*

-2-

*Tay run rẩy khơi ngọn đèn lý trí
Vóc phong sương, tâm ý vẫn dạt dào
Dấu lao đao riêng nặng mãi mòn hao
Luôn hoài nhớ bao thiết tha vương bận. (TT)*

-3-

Người xứ Thủ dầu bốn ba lận đận
Có đi xa vẫn mãi nhớ quê nhà
Chút tâm tình mong chia sẻ cùng ta
Và tin chắc ngày về mình tương ngộ. (LM)

-4-

Nhớ trước kia từng có người ngộ ngộ
Hứa cùng mình: sẽ tái hợp hè sang
Ai dè đâu duyên số phải lỡ làng
Nơi miên viễn người ta đành lưu bước. (TT)

-5-

Có người bảo trời xanh như thách thức
Cứ bày trò tử biệt với sinh ly
Có gì đâu chuyện sinh ký tử quy
Hãy cứ sống với nghĩa tình trọn vẹn. (LM)

-6-

Vì mình thường coi trọng lời ước hẹn
Cứ mong chờ hy vọng bước thời gian
Người đoan chắc: gặp mặt đúng hè sang
Ngờ đâu đã muôn đời thành thất hứa. (TT)

-7-

Nhớ năm xưa, sáu hai, trường mới mở
Hai căn phòng mượn tạm nữ học sinh
Thầy Cơ, thầy Kiệt, thầy Dưỡng với thầy Minh
Đã rèn luyện, dạy dỗ em từ đó. (VCH)

-8-

Mười một tuổi, nữ nam cùng chung chỗ
Lớp sáu ngồi hồi hộp mắt trong veo
Hướng tương lai không phân biệt giàu nghèo
Chăm chỉ khắc lời vàng vào tim óc. (TT)

-9-

*Bước thời gian, biết bao là khó nhọc
Có lúc trường đã phải ở ba nơi
Cùng cố gắng, chẳng than thở một lời
Cam cộng khổ, mong ngày mai trọn vẹn. (VCH)*

-10-

*Tình Thủ Đức đâu cần hò hay hẹn
Ngày qua mau nhưng hồn vẫn như xưa.
Nặng ân tình dù nắng hạn hay mưa,
Luôn vẫn nhớ những ngày xưa thân ái. (BH)*

-11-

*Nghĩa thầy trò bao lâu luôn nhớ mãi
Hạnh phúc thay những ngày tháng dễ thương
Dẫu chỉ là cùng bước đến một trường
Cũng đã thấy thân tình làm sao ấy! (LM)*

-12-

*Không thể quên, tình tương thân tương ái
Nẻo chông gai lần lựa tháng ngày qua
Tóc điểm sương đời giống bão mưa sa
Đà nhẹ bước nhờ đồng môn trợ sức. (TT)*

-13-

*Bước thời gian, hỏi người con Thủ Đức
Đã bao lâu không quay bước về nhà?
Dù vạn dặm, dù cách trở nghìn xa
Nhưng vẫn hứa, một lòng xin cố gắng. (LND)*

-14-

*Bước thời gian. Hỏi, bước dài, bước ngắn?
Bước thời gian. Sao nhanh khắc đối thay?
Sáng hôm nay, ta còn đủ một ngày?
Chúc vui nhé! Mặc thời gian dừng bước! (PL)*

-15-

*Bước thời gian thoáng qua như con nước,
Tình thầy cô, bạn hữu khó phai pha.
Những ân tình dấu ở tận phương xa,
Người đất Thủ vẫn nhớ về chốn cũ. (KH)*

-16-

*Những ước mơ đã một thời ấp ủ
Có còn không hay phai nhạt tháng ngày
Bước thời gian như làn khói bay bay
Nghe tiếc nuối nghe buồn cay trong mắt. (KD9)*

-17-

*Ước mơ ơi, hãy giữ gìn cho chặt
Để thời gian cũng không thể hao mòn
Ước mơ xưa dù có rất trẻ con
Là liều thuốc cho những lần thất bại. (VCH)*

-18-

*Thời gian ơi bước đi xin chậm lại
Cho dài thêm những ngày tháng chưa quên
Để mai này khi vào tuổi lão niên
Ta vẫn nhớ mình là dân Thủ Đức. (LHD)*

-19-

*Nửa đời sau nỗi buồn thêm thao thức,
Bờ đại dương nỗi nhớ mãi chập chùng.
Đường về quê xa hun hút ngàn trùng,
Mơ ước mãi thanh bình sao chưa đến. (BH)*

-20-

*Hãy cùng em thấp lên ngàn ngọn nến
Xin an vui hạnh phúc đến cho đời
Xin thanh bình hiện diện khắp nơi nơi
Không ai khổ không ai còn than thở. (KD9)*

-21-

*Nẻo quê hương lối về luôn ngăn trở,
Khách tha hương e nổi nhớ phôi pha.
Mộng thanh bình sao miên viễn khơi xa,
Mong ước mãi nhưng bình minh chưa đến.* (BH)

-22-

*Nửa thế kỷ mà thuyền chưa đỗ bến
Vụng tay chèo nên duyên vẫn là mơ
Ta đành về ôm ấp những vắn thơ
Để nhớ mãi chuyện tình thời áo trắng.* (TN)

-23-

*Xa quê hương mang theo nhiều cay đắng,
Mái đầu xanh giờ nhuộm bạc tang thương.
Mà ngày về biệt nổi thê lương,
Quê hương cũ mãi còn trong nỗi nhớ.* (BH)

-24-

*Ngôi trường xưa chỉ còn trong sách vở
Trong kỷ niệm và nỗi nhớ quê hương
Hẹn ngày mai về nhìn lại sân trường
Từng dãy lớp dấu người thân xưa cũ.* (HTT)

-25-

*Đi muôn phương vẫn nhớ về xứ Thủ
Góc Phương Viên với hàng quán giảng đầy
Ngán ngẩm nhìn, ráng vượt dốc Gà Quay!
Hồ Ngọc Thủy, trưa hè ôi thật mát!* (VCH)

-26-

*Tóc nhuộm bạc vẫn mong ngày gặp mặt
Tình vẫn nồng như khúc hát yêu thương
Bạn thân ơi... dù xa cách mái trường
Ta vẫn mãi khắc ghi tình tri kỉ.* (NTPN)

-27-

Bài thơ có:

– 12 người tham gia:

Phương Lan (PL), Võ Chiêu (VCH), Trước Trong (TT), Liên Minh (LM), Ba Hoa (BH),

Kim Hải (KH), Lão Ngoan Đồng (LND), Kim Dung K9 (KD9), Lương Hồng Diệp (LHD), Thanh Nguyễn (TN), Hồng Tâm Trần (HTT), Nguyễn Tam Phú Nhan

– 108 câu thơ ráp.

Mạn đàm về thơ ráp:

Thơ ráp là một thể thơ đặc thù của THPT-HD-NHH! Nó tương tự như thơ liên vận nhưng rộng hơn, nó có thể ráp nhiều khổ thơ thậm chí khác cả thể thơ lại với nhau!! Người kẻ phải vận dụng trí óc để ráp nối câu thơ với câu của người trước cho có vần và có ý!!! Đôi khi có trùng lặp hoặc ráp vào trót quớt đa phần vì mất thời gian tính thì người chủ biên phải sửa đổi lại vài chữ hoặc viết hẳn một vài câu để ráp chúng lại!!

Thơ ráp không giới hạn về số người lẫn số câu! Miễn là ăn khớp, tròn trịa và đừng đi xa ý chính cho lắm.

Bài thơ ráp Bước Thời Gian được hình thành thật tình cờ khi Sư muội Phương Lan nhờ Võ Chiêu góp ý ở khổ thơ đầu... rồi từ đó được sự hưởng ứng của Thầy Cô và các bạn, bài thơ ráp đã ra đời, xin thành thật cảm ơn tất cả.

Phương Lan còn bỏ thời giờ làm một slide show đăng trên youtube, xin mời quý vị vào xem ở <https://youtu.be/DHuTuQXr7t0>

Sưu tầm:

Lời hay ý đẹp

MỘT NGÀY

MỘT NĂM

MỘT ĐỜI NGƯỜI

MỘT NGÀY rất ngắn !

Ngắn đến mức chưa nắm được cái **SÁNG SỚM** thì đã tới **HOÀNG HÔN**.

MỘT NĂM thật ngắn !

Ngắn đến mức chưa kịp thưởng thức sắc màu **ĐẦU XUÂN** thì đã tới **SƯƠNG THU**.

MỘT CUỘC ĐỜI rất ngắn !

Ngắn tới mức **CHƯA KỊP HƯỞNG THỤ** những năm tháng đẹp thì người **ĐÃ GIÀ** mất rồi.

MỌI SỰ luôn luôn **ĐẾN QUÁ NHANH** - mà **HIỂU RA** thì **QUÁ MUỘN** !

Cho nên chúng ta phải học cách... **TRÂN TRỌNG**!
TRÂN TRỌNG — Tình Thân - Tình Bạn - Tình
Đồng Nghiệp - **TÌNH YÊU** — Tình Vợ Chồng -
Tình Phụ Mẫu - Tình Đồng Loại

Vì một khi đã lướt qua thì... rất khó có thể gặp lại!

HUY HIỆU TRƯỜNG THPT - HỒ - NH

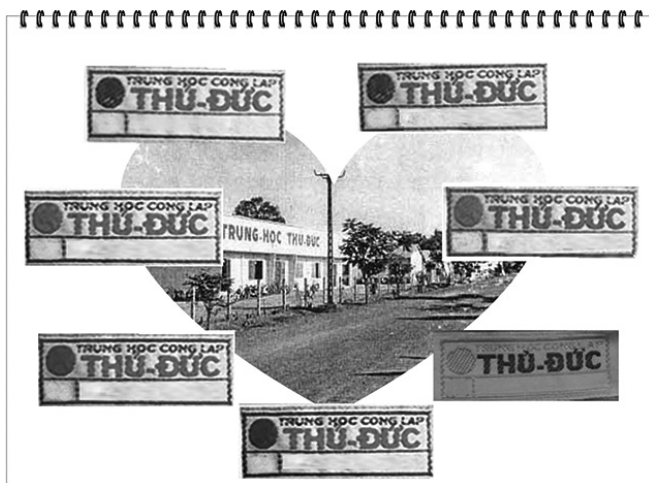
1/ Trung Học Thủ Đức:

Năm 1962 Trường Trung Học Thủ Đức mới thành lập, toàn Trường chỉ có 2 lớp đệ thất, thời ấy học sinh mang huy hiệu bằng sắt.

Từ năm 1963 đến 1971. Trong thời gian này huy hiệu bằng vải có đường viền màu xanh dương đậm, chữ Trung Học Thủ Đức màu đỏ, huy hiệu này dành cho tất cả các khối lớp.

Từ 1971 đến 1973. Huy hiệu trong giai đoạn 1971 đến 1973 có 7 màu tương ứng với 7 khối từ đệ thất đến đệ nhất (lớp 6 đến lớp 12 bây giờ), gồm các màu sau:

Nâu, đỏ, tím, xanh, xanh lá, cam và vàng nghệ. Thời điểm đổi sang huy hiệu mới, khóa 1 và 2 đã ra trường nên khóa 3 là khóa lớn nhất lúc bấy giờ được mang huy hiệu màu nâu thật nhả nhặn, khóa em út là khóa 9 màu vàng nghệ. Đến hè 1971 khóa 3 ra trường màu nâu sẽ chuyển cho khóa 10 vừa nhập học và tiếp tục xoay vòng.

2/ Trung Học Hoàng Đạo:

Năm học 1973 – 1975: Hiệu trưởng là ThầyTrần Quang Tuấn. Trường đổi tên Trung học Hoàng Đạo, huy hiệu trường cũng có 7 màu như sau:

3/ Trung học phổ thông Nguyễn Hữu Huân:

Từ 1975 đến nay: Trường đổi tên là Trung học phổ thông Nguyễn Hữu Huân. Huy hiệu gồm 2 màu xanh và đỏ cho tất cả các lớp.

Chú thích: Hình các huy hiệu của: Mỹ Ngọc-K5, Trương Trung Tâm-K4, Hoàng Nam Trần-K7. Thực hiện Trần Ngọc Anh-K8

Thư chúc mừng hội ngộ

Houston, TX. Ngày 07 Tháng 11 Năm 2019.

Kính Chào Quý Thầy Cô và mọi thành viên thuộc Đại gia đình Trung Học Thủ Đức, Hoàng Đạo, Nguyễn Hữu Huân.

Lời đầu tiên Nghĩa (Gs. Nguyễn Văn Nghĩa dạy Sử Địa từ 1970-1974) thăm hỏi sức khỏe Quý Thầy Cô, và toàn thể các thế hệ học sinh thân yêu.

Tiếp đến là lời cảm ơn ban điều hành các năm tháng qua và thành thật chúc mừng Tân Ban Điều hành.

Thấm thoát đã 45 năm Nghĩa chưa một lần về thăm lại trường xưa (1974 - 2019) lý do thì nhiều lắm: thời thế biến đổi, bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống và nhất là: trường cũ còn đây, bạn xưa nào thấy và TRÒ xưa không còn...

Không về thăm, không có nghĩa là không nhớ. Nhớ nhiều lắm: Nhớ ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ, Thầy Tâm đã yêu cầu làm Thư ký hội đồng thi tuyển học sinh vào lớp 6 và lớp 10. Cơ sở chưa đầy đủ, phải nhờ Lasan Mossad và Trường Nam tiểu học Thủ Đức. Nghĩa lẽo đẽo đi theo thầy Tâm quan sát các trung tâm thi tuyển. Quên làm sao được những buổi học thầy trò nhể nhại

mồ hôi trong cái nắng nung người dưới mái tôn thấp mỏng của mái trường thô sơ, quên sao được những giờ học bị ngưng trệ vì những trận mưa nặng hạt như pháo nổ đổ xuống mái tôn...

Cũng không thể quên những màn Văn Nghệ: Tiếng trống Mê Linh do Thầy Lương (Võ Sư) đạo diễn, màn vũ “Đám cưới” (Duyên Quê) do các em lớp 9 trình diễn và Cô Lập dẫn dắt, vở kịch “Cưới vợ ăn tết” do Phạm Xuất và các em cùng lớp 12 phụ trách Th. Nghĩa tham gia. Quên thế nào được những buổi sinh hoạt ngoài trời, những buổi trại hè Vũng Tàu ấn tượng với màn vũ “TRẦN” đoạt giải nhất liên trường do các nam sinh lớp 8 và 9 khổ luyện với sự dìu dắt của Thầy Trương Văn Đây. Nghĩa cũng chưa quên được “THÙ” một lần bị 6 em nữ sinh đã vòng tay vây th. Nghĩa đòi LÌ-LÌ vào dịp TẾT... và đặc biệt là nhớ thật nhiều những trang “LƯU BÚT” mà Nghĩa đã ghi vào cuối mỗi năm trước khi thầy trò chia tay nghỉ hè, nó không chỉ là những dòng lưu niệm, nhưng còn là những khích lệ, góp ý cho môn sinh, không biết có AI còn giữ, còn nhớ và hiểu thấu ý nghĩa của những dòng lưu bút đó không? và còn nhiều nhiều kỷ niệm khác nữa...

Hôm nay nhận tin báo ngày hội ngộ truyền thống được tổ chức tại Trường, lòng háo hức lắm nhưng hoàn cảnh chưa cho phép tham dự, đành gửi ít tâm tư tình cảm để chung vui với Quý Thầy Cô, và các em học sinh thân yêu.

Kính chúc một ngày họp mặt thật vui, nhiều an ủi và thành quả tốt đẹp.

NGUYỄN VĂN NGHĨA

Chùm thơ Xuân Canh Tý - 2020
của **Nguyễn Tam Phú Nhân**

Xuân mới

*Trong vườn hồng rực rỡ
Ngọn gió Xuân an hòa
Ta ngồi nghe gió hát
Êm đềm khúc tình ca*

*Tiếng pháo nổ vang xa
Trong lòng sao ấm áp
Chung trà xanh thơm ngát
Nụ cười tươi như hoa*

*Tay nâng nhẹ cành mai
Trong nắng vàng rực rỡ
Trời xanh như rộng mở
Đời đẹp như bài thơ*

*Thời gian đang nhẹ bước
Vào khung Trời dịu êm...
Nghe rạo rực trong tim
Xuân ơi... Xuân đẹp quá...!!!*

Nhớ

Thời gian trôi mãi không ngừng nghỉ
Nhớ lại ngày xưa... tuổi xế chiều
Kỷ niệm vẫn còn trong ký ức
Ngập tràn mơ mộng tuổi vừa yêu
Sân trường đỏ thắm màu hoa phượng
Hạ đến sao nhiều nỗi vấn vương
Bây giờ cách biệt phương trời Nhớ
Để lại trong tôi... một khối sầu...!!!

Xuân cô đơn

Ta tìm Anh trong rừng người tập nập
Đón Xuân về... theo ngọn gió heo may
Ta thấp thoáng thấy màu xanh ngọt dịu
Như Anh về trong dạ khúc tình yêu
Xuân lại đến giữa phố phường đông đúc
Cho muôn hoa ngan ngát hé môi cười
Đêm rạng ngời... đêm tràn ngập niềm vui
Anh đâu thấy... Ta cúi đầu đếm bước...
Như chiếc bóng Anh chập chờn xa khuất
Ta ngồi đây nhấp cạn chén đau thương
Ta về đâu khi bóng ngả đêm trường!!!
Đêm trừ tịch... đêm cô đơn tĩnh lặng.

TẠ ƠN ĐỜI RONG RÊU

Hai chữ “Rong Rêu” có gợi lên điều gì khác hơn ngoài một đám rêu xanh bám vào tường, vào thân cây, vào vách đá...? Thật ra rong rêu là hai loài khác nhau, nhưng trong tiếng Việt thường ghép lại để chỉ rêu là một loài hạ đẳng trong thế giới sinh vật.

Rêu là lớp phủ bên ngoài một vật thể, có màu xanh rất đẹp. Rêu có thể bị chà đạp, khô héo đến tàn dần, nhưng không dễ bị tiêu diệt, mất lớp này, còn lớp khác, dù khô héo cỡ nào khi đủ điều kiện, có hơi nước là xanh rục trở lại.

Thấy lớp tường phủ đầy

rong rêu là thấy cổ xưa, với những ngày tháng cũ lãng quên, phai mờ trong kỷ niệm. Ca khúc “Rong Rêu” mở đầu cho tâm trạng đơn lẻ, với giai điệu chậm buồn, lời hát mênh mang lơ lửng như mây ngàn. Thà là rong rêu, thà là chim bay, thà là mây trôi... Vì rong rêu còn có biển để lênh dênh bầu bạn, chim bay còn núi cũ để tìm về, mây trôi còn có bầu trời để kể nhau nghe chuyện mưa nguồn chớp biển. “*Lang thang một mình giữa cuộc đời mà vui*”... Phận rong rêu là phận nhỏ nhoi giữa chốn bụi hồng, phận củi mục long đong,

chỉ biết làm đẹp cho đời, nghe sao mà buồn dịu vợi.

Thà là rong rêu, lênh đênh trên biển.

Thà là chim bay vui theo tháng ngày.

Thà là mây trôi mênh mang giữa bầu trời.

Lang thang giữa cuộc đời mà vui.

Nguyễn Tâm

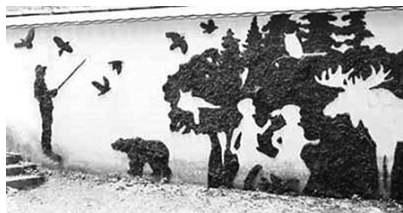
Cây Rêu có tên khoa học là Bryophyte, là một trong những loài hoang dại, có rất nhiều chủng loại và màu sắc đa dạng khác nhau từ màu xanh đậm cho đến ngả vàng, thế nhưng đối với cây cảnh lại là một loài cây có giá trị giúp các loại cây kiểng, cây bonsai, thêm vẻ hấp dẫn, cổ kính... Rêu thuộc loại cây thân thảo, mọc lan, chúng thường mọc ở những nơi ẩm ướt, có bóng râm, nơi thác nước chảy khi nông, khi cạn,

trên những thân cây mục như dạng một loài ký sinh, rong rêu ngoài những tác dụng hữu ích cho môi trường còn tạo nên sắc màu cho thiên nhiên.

Nếu như sự tồn tại của rêu thường bị quên lãng, trong cuốn sách “Rêu người bạn thân thiết của tôi” Fujii viết: “Như một kho báu lặng lẽ đến từ một thời đại khác, rêu dường như có ở khắp mọi nơi cùng một lúc. Nó đã bao phủ toàn bộ cây cối, những tảng đá và thậm chí cả mặt đất, gói cả khu rừng dưới lớp lông màu xanh lục...”.

Rêu không làm mất đi dinh dưỡng hay khiến cho sinh lý của cây bị xáo trộn mà còn có vai trò vô cùng quan trọng trong việc giữ ẩm cho đất, rất dễ trồng, có thể cấy rêu vào chậu bonsai hay tiểu cảnh bằng cách gom rêu thành từng lớp rồi áp chúng lên trên bề mặt của chậu cảnh. Hoặc phơi khô rêu dưới trời nắng nhẹ rồi rải chúng ra khắp bề mặt chậu cảnh. Hoặc bóp vụn hòa chúng với nước và tưới xung quanh cây. Để cây rêu mềm hút nước lên đá, gom rêu mọc trên những viên

gạch ẩm hoặc trên bồn hoa, tiếp đó nghiền nhỏ rêu, rồi trộn thêm nước để tạo thành dung dịch hồ dính. Sau đó, dùng bàn chải hoặc bông rồi xoa đều lên trên những viên đá đã được hút nước và đặt chúng ở nơi ẩm ướt, thoáng mát. Trong nghệ thuật bonsai, nếu lớp rêu quá dày sẽ che lấp đi hoa văn trên đá và làm giá trị của chậu bonsai, nên thường xuyên cạo bớt rêu ở những nơi không cần thiết. Những chậu cây có mặt độ rêu dày thưa kết hợp hài hòa, trông đẹp hơn, sinh động hơn.

Nghệ thuật vẽ tranh tường (graffiti) nay nghệ sĩ dùng graffiti rêu hay còn gọi là graffiti sinh thái hoặc graffiti xanh thay thế các loại sơn xịt, bút lông hoặc các loại hóa chất độc hại bằng lớp “sơn” rêu có thể tự sinh trưởng. Ngoài ra, việc này còn được xem như là

một hình thức tạo mảng xanh công cộng.

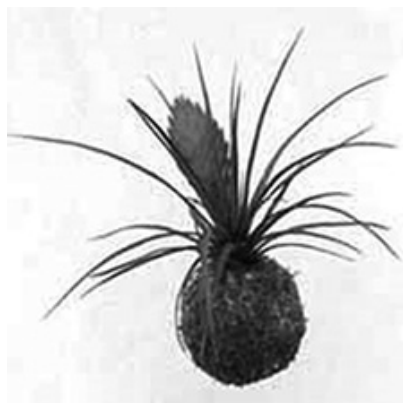
Hiện nay nghệ thuật Kokedama hay còn gọi là “Ngọc Rêu” khá phổ biến. Đây là xu hướng mới nhất trong ngành trang trí nội thất. Kokedama, trong tiếng Nhật có nghĩa là “quả bóng rêu” hay còn gọi là không gian xanh thu nhỏ hình cầu, cũng còn gọi là “bonsai giành cho người nghèo” vì xung quanh nó được bao quanh bởi hỗn hợp đất với than bùn.

Những quả cầu rêu nhỏ này là một truyền thống lâu đời của nghệ thuật làm vườn Nhật Bản, thường được trưng bày cạnh cây Bonsai, cũng như Ikebana (nghệ thuật cắm hoa của Nhật Bản). Một quả cầu rêu Kokedama có thể được tạo ra bởi nhiều loài thực vật. Bằng cách bọc phủ quả bóng đất bằng một lớp bùn, phủ rêu, hình dạng tròn. Thành phần đất gồm Adakama, Keto (một loại đất sét rất dính của Nhật Bản), than bùn (Spagnum) và Nước (có thể sử dụng đất bầu (potting soil) nếu không có Keto). Cây

theo kiểu Koekdama có thể được trưng bày trên khay nông, đĩa, đồ gỗ, đồ gốm hoặc treo, thêm chút nghệ thuật điêu khắc để ấn tượng hơn. Cách trồng cây này rất tiện lợi cho những căn nhà không có nhiều không gian vườn và có thể dễ dàng mang cảm giác ngoài trời vào nhà.

Loại hình trồng cây nghệ thuật này không chỉ phát triển mạnh ở Nhật Bản mà còn phát triển trên khắp thế giới. Vì thế Kokedama buộc các nhà thiết kế phải suy nghĩ cách trang trí sáng tạo có thể ở bên trong một cái hộp, hoặc có thể là một chiếc chậu.

Nếu không có rêu, đời sẽ bớt đi vẻ đẹp. Không có rêu,

không biết nơi nào là chốn cổ xưa... Và cũng nên nhớ rêu là loài đầu tiên xâm chiếm khu vực, mở đường cho động thực vật phát triển. Hình ảnh những cây rêu bé nhỏ vươn mình lên với một sức sống mãnh liệt và kiên cường có thể sống tốt ở các bề mặt khác nhau như: trên mặt đá, đất, cành cây... đã ăn sâu vào tinh thần người Nhật Bản. Rêu luôn sống ở những nơi có điều kiện khắc nghiệt song chúng vẫn luôn sinh sôi, nảy nở. Người ta quý trọng rêu cũng là vì thế! Tặng một chậu cây có rêu xanh cũng không nằm ngoài những ý nghĩa tốt đẹp này.

LÊ TÁN TÀI

Xuân vọng

*Ngàn đào che rợp con đường nhỏ,
Khúc khuỷu đưa xuân dạo cuối đồi.
Ai đứng khấn choàng bay giữa gió,
Nắng vàng sương nhẹ lẫn chơi vơi.*

*Dòng sông bên dưới trôi lơ lững,
Vạn nỗi niềm xin chuyển bến xuôi.
Cánh nhạn ven rừng đang riu rít,
Dường mang tin phúc đến cho đời.*

*Mây năm sắc chở tình muôn thuở,
Tâm thức nhẹ nhàng một sớm vui.
Đón lấy niềm tin dường trở lại,
Qua bao năm tháng luống hao gầy.*

*Sương tan nắng rõ, ngời hoa cỏ,
Trời đất, muôn loài hoan hỉ thay.
Nhờ được tắm chân tình rộng mở,
Hồi người, tâm lạc cũng còn đây.*

VIÊN THU

*Trường cấp ba con sẽ được vào,
Bạn bè học thợ phải xa theo.
Nhưng cùng là quận nhà ta vậy,
Như thế mình còn thấy lại nhau.*

*Ngày nghỉ đôi khi ta cũng ghé,
Cửa hàng hay xưởng thợ ra vào.
Bạn thành người lớn hơn ta hẳn,
Có thể làm nhiều việc biết bao.*

*Nên nhớ lúc mình còn nhỏ dại,
Không tình thân với bạn bè sâu.
Thì khi lớn khó lòng tìm được,
Các bạn như trong lớp thuở nào.*

*Nếu chẳng hiểu thành ra biệt lập,
Trong giai cấp xã hội tầng cao.
Tâm hồn như vậy đành đơn độc,
Kiến thức cuộc đời chẳng có bao.*

*Giữ được tình thân yêu sớm ấy,
Từ bây giờ với bạn thanh tao.
Sau này dầu có đông tây cách,
Tình đó chẳng hề phai nhạt đâu.*

*Nhà nước lái buôn nào có khác,
Thợ thuyền binh sĩ rõ như nhau.
Quốc gia xã hội là chung mối,
Quan hãn như quân có khác nào.*

Bạn
ta
là
thợ

*Công, đức nhân văn đầy giá trị,
Đâu vì lương bổng thấp hay cao.
Tài năng khó thể phân giai cấp,
Lãnh đạo cần lao chả khác nhiều.*

*Ta phải nhớ là
Dẫu cho số phận cùng thay đổi,
Giữ vững tình thân ái bấy lâu.
Cả tháng năm thời niên thiếu ấy,
Cho bền chặt mãi đến mai sau.*

*Bốn mươi năm nữa mà còn gặp,
Dù thượng thư hay tể tướng rồi.
Qua một trạm tàu dong ruổi nọ,
May đâu gặp được bạn hiền đây.*

*Chính ông tài áo nhem dầu mỡ,
Mình nhảy lên tàu nhanh bắt tay.
Ôm chặt búi ngủi không xấu hổ,
Bạn mình vốn thợ thuở thơ ngây.*

VIÊN THU

Tập ghi :

Bước thời gian nhìn lại

Những ngày hè 75 không còn ca bài “*Mỗi năm đến hè lòng man mác buồn...*” mà thầy trò “hồ hởi phấn khởi” cùng nhau cuốc đất trồng khoai lang quanh sân trường. Tội nghiệp thầy trò chúng tôi, khi thu hoạch thì lác đác ít khoai lang nhỏ như ngón tay!

Năm học mới khai giảng, năm học 75-76, năm học đầu tiên vô cùng lạ lẫm, hoàn toàn mới từ hình thức lẫn nội dung dạy và học. Thầy Cô giáo nay bình dân hết biết, thầy cô kéo lê đôi dép nhựa, khỏi giày tây khỏi guốc cao gót. Cô giáo chơi áo bà ba quần đen vải nội hóa, áo dài cất kỹ từ nay! Mấy thầy nay thoải mái quá đã luôn, áo khỏi bỏ trong thùng, mấy cái *cà la hoạch* thôi già từ không

còn phải trông quanh cổ cho phiên phức.

Đặc biệt, ngoài những giờ họp bộ môn, thầy cô thay phiên đứng lớp... mầu, có các đồng nghiệp ngồi dưới dự giờ, đôi khi có các thầy cô trường khác hay cán bộ phòng giáo dục xuống dự. Có lần anh bạn đồng nghiệp dạy môn vật lý lớp 12, về ánh sáng với vân tối & vân sáng. Dạy xong, lên phòng họp rút ưu khuyết điểm, cán bộ phòng tương một câu phê bình nỏ hơn tạc đạn: đồng chí giáo viên quên liên hệ thực tế, bộ đội đặc công ta lợi dụng lúc vân tối xâm nhập phòng tuyến địch thành công!

Để cải thiện đời sống cho thầy cô, thầy hiệu trưởng đề xuất nuôi một em heo để Tết

có chất tươi. Vậy là mọi người kiếm gỗ làm chuồng heo một góc sân trường. Những luống dây lang khỏi cần mong củ lớn hay nhỏ, chỉ mong có nhiều lá cho em heo xức. Trước khi nghỉ Tết năm 76, trường ta hân hoan mổ heo, Ban Đồi Sóng gồm các cô giáo tạm quăng phần trắng mà cầm dao chia thịt heo cho mọi người. Ôi chao, khâu này tưởng dễ mà còn khó hơn màn thi đua tiên tiến à nghe! Phải chia làm sao cho mỗi người không ai phải nhận phần thịt heo quá tẻ, kéo lại nghe than thở “sao phần tôi mỡ nhiều quá! “hoặc” chia gì mà tui chỉ có xương và da!”.

Bị chê chia không công bằng, cô giáo Châu ban đồi sống mắt đỏ hoe, ứa lệ bỏ về không nhận phần của mình!

Ôi, vui sao nước mắt lại trào.

Mùa Xuân 77, nhà trường tổ chức văn nghệ mừng Xuân, mỗi lớp sẽ đóng góp 2 tiết mục. Lớp 11C4 do Ba Hoa chủ nhiệm cũng ì xèo tập dượt. Trường ban văn nghệ Thu Hương cho tập một màn hợp ca nam nữ và một

màn múa gồm toàn các nàng yếu điệu thực nữ của 11C4. Màn hợp ca nam nữ của lớp sau vòng sơ khảo tại hội trường bị loại, thầy chủ nhiệm và lũ nam sinh mừng hết biết luôn, khỏi phải gân cổ biểu diễn giọng vịt đực ngày văn nghệ chính thức. Mấy cậu nam sinh khỏi bị nàng Thu Hương rầy la hát không đúng bè, giò tập dượt thành khán giả coi mấy cô nàng tập múa một nghỉ!

Tưởng rằng sẽ gắn bó với Nguyễn Hữu Huân dài lâu, sẽ ngày ngày đạp xe ná thờ Saigon - Thủ Đức, nhất là con dốc từ chợ Thủ Đức lên trường, bỗng một ngày thầy hiệu trưởng gọi “dzô” nói: trên thành phố có trường Lý Tự Trọng chuyên nuôi dạy con em liệt sĩ đang thiếu giáo viên, Sở Giáo Dục đã ký quyết định chuyển đồng chí về đó.

Giã từ ngôi trường Nguyễn Hữu Huân, giã từ bao đồng nghiệp thân thương của giai đoạn đổi đời và luôn ghi nhớ những em học trò đáng yêu và hồn nhiên tuổi học trò.

Ba Hoa (2019)

Nhớ Xuân xưa

*Xuân này đến nữa mấy mươi xuân,
Đất khách quê người tóc bạc dần,
Trường xưa lối cũ mờ sương khói,
Mơ ước ngày về gặp cố nhân.*

*Xuân này nhớ những xuân xưa đó,
Tiếng hát học trò mang theo gió,
Mừng nghĩa thầy trò huynh muội đệ,
Kỷ niệm thân thương mắt nhòa lệ.*

*Xuân này vẫn nhớ xuân xưa tới,
Bục giảng nâng ly mừng xuân mới,
Chúc những đầu xanh mộng sớm thành,
Cầu xin quê hương sẽ yên lành.*

CUONG K. NGUYEN

TỪ ĐIỂM HẸN CALGARY ĐẾN THỦ ĐỨC CỦA KHÓA 4

1. CALGARY:

Thông qua những “tám chuyện” trên mạng Skype và Group khóa 4, các bạn đang có chung đường biên giới trên đất Bắc Mỹ đã tính chuyện sang xứ sở của cây phong trong hè 2018. Địa điểm là Calgary-Canada, nơi nhà của anh chị L.L, cặp đôi hoàn hảo trong lần gặp mặt tại Houston 2015.

Họp mặt dự kiến vào giữa tháng 6, ngày gặp chung là cuối tuần. Ở Việt Nam, dù có háo hức khi nghe tin cũng nghĩ là chẳng đến lượt mình nhưng thật bất ngờ, chị 9 của mình về nhà báo có bạn mời sang Canada nhưng chắc không đi. Mình đùa bảo chị nói bạn mời luôn cả em, hai chị em cùng đi sẽ ổn thôi.

Có rất nhiều chuyện đùa thành sự thật. Mình photo các giấy tờ cá nhân theo yêu cầu của chị nhưng khi chở chị đến Lãnh sự quán Canada, lúc chờ nộp hồ sơ mình mới biết mọi việc được tiến hành rất nhanh. Ra về với giấy hẹn và Passport xin giữ lại để đi “tour” đến Đài Loan theo lịch đã đăng ký, mình hơi lo vì ai cũng gửi Passport

lại, còn với hai chị em, vì mình xin giữ lại nên người phụ trách trả cho chị mình luôn với lý do để cho tiện. Cùng bà chị và cô em đi Đài Loan về, phải gần tháng sau mới có tin nhắn đến Lãnh sự quán nộp lại Passport.

Sáng Rằm tháng Tư dự Lễ Phật Đản từ Già Lam về, mình nhận được tin nhắn: “Đến nhận lại hồ sơ”. Hồ sơ bị trả à? Không thể chấp nhận ư?... Đi cùng bà chị mà không giấu được sự lo lắng. Đội mưa cũng phải đi! Mùa này Saigon chợt nắng chợt mưa, ra đường quen thủ sẵn áo mưa nên không phải bị trễ giờ. Nhớ lần trước, nhìn hồ sơ của những người nhận về, thấy trong phong bì có cả cuốn Passport in Visa cho phép thực hiện thủ tục mua vé bay mà tự trấn an mình. Nghe đọc số, đến nhận lại hồ sơ với lời nhắc: “Xin kiểm tra Passport”, mình ngồi lại ghế và mở phong bì. Quyền Passport vừa đổi vì quyền đầu đã

hết hạn có trang in Visa Canada với thời hạn sử dụng 10 năm. Tha hồ mà đi chơi nhá!

Giờ là bao việc phải giải quyết nhanh cho kịp ngày sang dự giỗ lần thứ 30 vào tuần thứ hai trong tháng 6 của ông anh Lam. Từ ngày tiễn anh đến nơi an nghỉ cuối cùng, mới đó mà đã 30 năm! Vé khứ hồi SGN Tân Sơn Nhất - YYZ Toronto, vé khứ hồi Toronto - Calgary cũng đã nhờ bạn đăng ký giúp. Kế hoạch cuốn chiếu như lần đi Úc đã không thể thực hiện vì thông tin ở Vancouver quá ít. Các em GDPT đã đón hai chị em tại phi trường YYZ và 1 tuần sau sẽ đưa ra đây để hai chị bay đến phi trường Calgary.

Đón hai chị em mình tại sân bay Calgary là chủ nhà T.L.

Không khó để nhìn thấy bạn và sau đó xe đi dọc theo đường sát cửa từ phi trường ra để đón R, cô bạn đến từ Oregon. Lịch đến và đi của từng nhóm thành viên đến dự họp mặt đã được Tr. tổng hợp trước đó rất tiện cho việc đón đưa. Texas, Cali, Oregon, Chicago, mỗi Tiểu bang cách xa nhau ngàn dặm đều có cư dân về Canada họp mặt. Việt Nam cũng có đại diện tham gia đó nghe! Qua thông tin điện tử, các bạn đã ký hợp đồng thuê hẳn một căn nhà cách nhà L không xa và 2 xe 7 chỗ để tiện việc sinh hoạt. 16 thành viên của khóa 4 và thân hữu đã có những ngày họp mặt, du lịch quá thoải mái, kể cả những lúc lạnh buốt vì mưa gió. Các bạn nữ khóa 4 của mình đã giỏi giang mà các nàng dâu khóa 4 lại càng đảm đang hơn nữa. Còn các bạn nam cũng chẳng kém cạnh: chủ nhà chu đáo, nhiếp ảnh viên xuất sắc; tài xế đa năng, hướng dẫn viên thành thạo... Calgary đã trở thành điểm hẹn thứ hai của khóa 4 sau Houston dù theo kế hoạch thì phải là Úc kia.

2. THỦ ĐỨC:

Dù biết rằng không dễ gì chọn được cả hai nhưng lúc ở phi trường Tân Sơn Nhất chờ đi Toronto, từ chối với chị D lời mời họp mặt khóa 4 do TM đề xuất, mình cứ tiếc ngẩn ngơ. Thế là không tham dự được buổi họp mặt cùng gia đình TM và các bạn rồi. Trước ngày đi Canada là những tất bật cho mùa Phật Đản, là những tổng hợp bài cho Bản Tin Sen Trắng mình phụ trách, là những ngày cuối tiễn biệt TK. Sẽ không còn được nghe giọng nói nhỏ nhẹ hiền hòa, sẽ không còn thấy dáng cao dong dỏng với bước đi chậm rãi, khoan thai. Ngày tiễn bạn đến đài hỏa táng, mình dự định chỉ đi cùng một đoạn nhưng rồi lại thêm một

đoạn và sau cùng là đến tận nơi. Nói thăm lời chào bạn rồi quay đầu xe về mà lòng buồn rười rượi. Đã bao nhiêu lần tiễn biệt người thân? Từ Xuân, cô bé Oanh Vũ - ra đi khi chưa kịp cắt dây lên đoàn đến Thức, ông anh của Xuân - cũng là người bạn Lam thân thiết và bao bạn trẻ khác. Nổi nhớ cứ tràn về! Khi thầy - trò đều vượt qua tuổi 60 thì nước mắt chừng như đã được nuốt ngược vào. Biết than khóc sẽ làm người đi bịn rịn, khiến cận tử nghiệp xấu đi. Ai cũng buồn nhưng chắc cũng biết là người ra đi sẽ mỉm cười vì đã có cuộc sống tràn đầy ý nghĩa. Buồn nhất chính là những người thân, người nặng tình thương yêu còn ở lại. Thương quá đi thôi! Hiểu luật nhân quả nên ai cũng muốn sống thật tốt, gieo nhân lành thiện để ngày ra đi được nhẹ nhàng, thanh thản, không phải bị hành hạ thân xác, làm đau người nhà. Chia tay nghe TK, việc của bạn ở Diễn đàn sẽ phải nhiều người mới gánh nổi đây!

Từ Canada về, mình hòa vào những xô xao, nhộn nhịp

của khóa 4 đón ngày HCD đưa gia đình từ Ý trở lại quê hương sau 46 năm xa cách. Tr từ Hoa Kỳ tranh thủ mỗi năm mỗi về thăm ba mẹ cũng sắp xếp để về trong dịp này, gặp lại bạn xưa. K.H. tạo riêng 1 group chỉ để “tám” về việc họp mặt. Tháng 8 mong đợi của khóa 4.

Nói thế có quá không nhỉ! Ngày gặp đã được xếp lịch nhưng vẫn có những bạn chờ không nổi, xé lẻ liên lạc riêng để có thêm những buổi họp mặt nho nhỏ trước đó. Đã vậy còn đưa hình khoe thành tích! Điều đáng nói là chẳng ai thấy phiền hay ganh tỵ. Còn có dịp gặp nhau hãy cứ gặp cho thật nhiều vào, nhất định là ta sẽ không phải nói “Tiếc quá..., Phải chi

mà..., Giá mà... Nếu như...”

Ngày hẹn đã đến! Vẫn điễm gặp Pha Kê, vẫn nắng vẫn mưa đến đi bất chợt, vẫn có người trức trắc, trức trắc việc riêng, chung nhưng số có mặt là 28 thành viên (không ít đâu các bạn nhì!), tíu ta tíu tít nói nói, cười cười. Dâu Việt trên đất Ý dễ thương mà 2 công dân Ý gốc Việt cũng rất có tình, tình nguyện là nhiếp ảnh viên cho nhóm, đếm sành sỏi “1, 2, 3” để các cô chú chuẩn bị được ghi hình, hứa sẽ dành thời gian nghỉ hè, chậm nhất là 3 năm sau sẽ về thăm lại Việt Nam để bố được gặp lại bạn bè, để cả nhà sẽ đi thăm tiếp các cảnh đẹp quê hương cùng các cô chú. Nghe kể về việc trong lớp học thầy gọi tên Ý không đứng lên và xin được gọi bằng tên Việt mà mình ái mộ quá! Đại diện Diễn đàn, mình gửi D mấy cuốn ĐS của 3 năm gần đây, nhắc viết bài và phát động các bạn ủng hộ tài chánh cho ĐS. Kết quả bất ngờ: hơn 50% quỹ ĐS hiện nay là tiền ủng hộ của khóa 4. Cảm ơn các bạn hiền nhá!

Bạn đi xa về mời, các bạn trong nước mời, cá nhân lớp trưởng ngày trước mời, khóa 4 có thêm những cái hẹn phù hợp với thời gian rảnh rỗi của D, Tr. Đã nói là khóa 4 luôn tạo cơ để gặp nhau mà! Chúng tôi lại biết thêm vài điễm gặp ở khu làng Đại học xưa. Sắp tới có bạn K làm sui, thiệp mời sẽ gửi sau nhưng ngày cưới và địa điễm đã lên lịch nên cũng lên tiếng tranh ưu tiên. Mình cũng không quên nhắc các bạn nhớ dành thời gian cho 11/11, ngày khóa 4 vì tình chung mà nhận tổ chức họp mặt tri ân thầy cô năm 2018. Để các bạn an tâm, mình nói thêm là việc chuẩn bị trước mình xin nhận và sẽ hỏi ý kiến vài bạn khi đặt tiệc, còn các bạn ngày đó nhớ đến sớm để tiếp các anh chị, bạn hữu

các khóa cùng đón quý thầy cô. Mọi việc diễn ra suôn sẻ, phần giới thiệu trân trọng từng thầy cô hiện diện trong buổi họp mặt mình chưa làm được, sẽ rút kinh nghiệm cho khóa 9 tổ chức vào năm sau. Điều vui nhất chính là sự thành công trong tinh thần “Tiếp nối”. Ngay khi khóa 9 vừa nhận trách nhiệm, đại diện khóa 10 đã gặp mình để tiếp tục đăng ký cho năm sau nữa. Ít nhất dấu ấn “50 năm vào trường” cũng đã được các khóa đàn em tiếp nhận. Đang động viên khóa 11. Còn các khóa 12, 13, 14 ... lên tiếng nghe các em!

...

Tuần cuối năm, thầy thông báo có Đặc san (ĐS). Mình nôn nao chờ ngày cầm được trên tay dù có hụt hẫng vì thông tin ĐS chỉ tròn 160 trang. Đã nhiều năm quen cầm trên tay quyển ĐS trên dưới 300 trang, nay hụt gần một nửa. Nhìn Mục lục, điếm qua các Khóa, mình bất ngờ khi lần đầu có sự liên tục từ Khóa 2 đến Khóa 10 và Thực Quân, Khóa 39 tiếp tục gửi bài. Bất ngờ hơn nữa là

chuyện sót bài rơi vào bài của thành viên BBT. Trách ai giờ! Nhưng cũng vì thế mà bài này giờ có thêm chuyện Thủ Đức, chuyện mở đầu Trại hè lần 2 của Khóa 4 để trình Diễn đàn trong ĐS 2020.

H và con gái từ Chicago về cùng đến điểm hẹn gặp khóa 4: Hội quán chay Vọng Cát nằm ngay góc làng Đại học, thông với đường từ chợ Thủ Đức ra ngã tư Bình Thái. Không phải ngày chay nhưng ưu tiên cho bạn chọn trường trai nên người mời cho cả nhóm đôi “tông”. Con gái H tốt nghiệp trường dạy làm bánh theo kiểu Pháp nhưng chưa vội mở cửa hàng,

còn muốn bay nhảy đó đây mà điếm đến Việt Nam đã đón chân cô bé mấy lần khi đi tour theo các bạn. Cả nhóm lại kéo đến thăm cô Cúc và làm quen với quán bên sông. Khóa 4 lại có thêm một điếm hẹn lý thú.

Visa thị thực đi Mỹ lần 2 được chấp nhận từ tháng 9-2018 nhưng kế hoạch đi vào tháng 10 đã không tiến hành được. Việc tiếp việc nên kế hoạch đi vào mùa Xuân cũng trôi qua. Rồi khóa 4 trên đất cờ hoa lên lịch cho trại hè 2019. Vợ chồng Ch. định lấy phép để cùng đi nhưng bất ngờ Ch. lâm bệnh. Không khí lắng xuống. Mình rủ chị D cùng đi nhưng việc nhà cửa, bán buôn dù đã giao lại cho các em nhưng chị vẫn chưa buông được. Đến nhà chị chia sẻ kinh nghiệm đi phỏng vấn với các hồ sơ dự phòng. Kế hoạch đi cùng bất khả thi vì việc bận rộn của mỗi người khác biệt. Với mình, thời gian về lại Việt Nam không thể dời kéo dài nên ngày đi phải tính kỹ thôi. Đêm 19/5/2019 (nhằm ngày rằm tháng 4) là Văn nghệ cúng đường Phật

Đản của đơn vị Đức Tâm tại trú xứ thì sáng 20 mình đã có mặt tại phi trường SGN để đến Seattle, tiểu bang Washington.

Năm 2015, mình chỉ chuẩn bị trước vé đi từ SGN - Việt Nam sang Cali và từ Seattle về lại SGN còn các điếm đi chơi, tham quan đều tùy duyên dù có đến 2 tháng ngao du. Còn ở lần này, vì chỉ tranh thủ được 5 tuần với thời gian sát sao, nên vé chuyển tiểu bang đã nhờ bạn Tr mua trước và lịch hẹn đón đưa đã được OK. Mình có 4 điếm đến ở 3 tiểu bang trước khi nhập cuộc cùng với các bạn khóa 4 trong kế hoạch du lịch hè. Vẫn Washington, vẫn Texas nhưng lần này thêm Colorado với cái lạnh ngay trong hè. Từ Colorado về Dallas, được bạn Tr đón ở sân bay và đưa đến nhà cô Dung, mình thật bất ngờ khi biết không chỉ được gặp cô mà các anh chị, các bạn ở Dallas còn tổ chức họp mặt chào đón. Lâu lắm mới được gặp Hồng Tâm - khóa 4 mà sao vẫn thấy rất quen, rất gần gũi. Có lẽ đã từng nhìn thấy hình! Nhân dịp này Tâm cũng được

nhóm THPT ở Dallas chiêu đãi vì đúng ngày sinh nhật. Thật vui làm sao! Minh cũng được gặp lại vợ chồng V, khóa 7, vừa sang định cư và nghe em vẽ tương lai khi nhập quốc tịch xong sẽ đứng ra tổ chức buổi họp mặt chung cho Diễn đàn, có cả khóa 7 trong nước ủng hộ, tham dự. Minh đã bảo với V là chị sẽ ráng tích lũy để sang đây thêm chuyến nữa vào dịp này đó!

Vài tuần trước ngày họp mặt, Th. đã chuẩn bị đầu đó

cho chuyến đi thì gặp trở ngại. Không thể không nghĩ đến trục trặc của kế hoạch 2015 nhưng may quá! Rồi đầu cũng vào đó! Tất cả đến thăm Th. nhưng bắt ngờ lại được chuẩn bị cho một

buổi tiệc tươm tất. Thương Th làm sao khi cố ngồi xe lăn ra với các bạn để trao cho mỗi người những bức hình ưng ý trong lần chụp ở Calgary. Th bảo đã chuẩn bị cả những lời nhận xét, luận bàn về từng bức ảnh nhưng giờ thì không thể thực hiện như ý định được. Sao mà muốn khóc quá nhưng ai cũng cố nén lại. Chuyện vui mà! Giờ thì mọi việc xui xẻo đã qua đi rồi! Nhóm vẫn giữ buổi họp mặt với thầy cô, các bạn ở Bắc Cali sau khi các bạn đã từ các nơi về tập trung khá đầy đủ. Thật cảm động khi gặp lại thầy Tài, thầy Bào, cô Khanh và các anh chị, các bạn.

Cả nhóm có dịp đến San Francisco với chiếc xe 16 chỗ được thuê trong ngày, mặc tình khám phá cảnh Bắc Cali. Một tuần đã ngoại ở San Jose đã được thay bằng chuyến đến Portland với sự đồng thuận của tất cả các thành viên. Nhưng vé máy bay khứ hồi từ nhà mỗi bạn đến San

Jose đều đã được chuẩn bị nên một vài anh chị nhận vác ngà voi, sẵn vé xe lửa giá rẻ cho 19 tiếng tới Oregon. Rồi dự kiến thuê xe tự lái về lại San Jose để được nghỉ tự do trên đường về lại San Jose cũng bị phá sản bởi thiếu chuyên viên lái xe đường dài. Lại tiếp tục lùng tìm giá vé máy bay rẻ. Ông bầu Tr của khóa 4 thật xuất sắc trong vai “vác ngà voi”! Chuyến đi càng thêm ấn tượng khi R và anh bạn đón về nhà gặp được Đức, vợ chồng MT, khóa 4, vợ chồng anh C, khóa 3 từ Seattle (cách 5 tiếng lái xe) đến, gặp chị em Dung và có ngay bữa cơm Việt

Nam với canh khổ qua, thịt kho tàu...trông hấp dẫn vô cùng. Ngày hôm sau thật thú vị với

các vai công nhân hái cherry, du khách đi thăm thác và vườn hoa hồng đậm đà hương sắc.

Bữa cơm trưa đó được vợ chồng T chiêu đãi với các món

ăn tuyệt vời. Vắng chuyên viên chụp ảnh Th nên máy của T trở nên sáng giá và các điện thoại phát huy khả năng chụp ảnh đủ kiểu. Các chia sẻ hình mỗi cuối ngày thật vui!

Xứ cờ sao với bao cuộc hội ngộ và những thầy cô, những anh chị, những người bạn quá đôi đũa thương. Rồi mình sẽ nhớ lắm đây!

**CAO NGUYỄN
LINH MIÊN - K4**

SỐ TÁO
CỰU
HỌC
SINH
TRUNG
HỌC
THỦ
ĐỨC

*Muôn tâu Thánh thượng,
Táo Cựu học sinh
Xin được kính trình
Việc khắp nơi nơi:
Tiến đưa năm Hợi
Diễn đàn nhà ta
Đến hẹn lại ra
Báo Xuân luôn nhớ
Định hướng Văn-Thơ
Đón Canh Tý về
Thuận theo thông lệ
Các Táo về trời
Trước kính ngỏ lời
Thăm viếng Ngọc Hoàng
Chúc thọ an khang
Sau trình mọi việc
Năm nay đặc biệt
Khóa 9 xuất quân
Tổ chức nhận phần
Tiến hành chu đáo
Số lượng tăng cao
Về lại trường nhà
Không gian chan hòa*

<i>Ai ai cũng thích</i>	<i>Canh cánh nổi lo</i>
<i>Vững tay cầm trịch</i>	<i>Sơ sót phiến to</i>
<i>Thật đáng vinh danh!</i>	<i>Thầy buồn bạn giận.</i>
<i>Khóa 10 thật nhanh</i>	<i>Đề đừng ân hận</i>
<i>Nhận việc năm tới</i>	<i>Phải cẩn thận đây</i>
<i>Anh chị hồ hởi</i>	<i>Mục lục tạo ngay</i>
<i>Giờ có kẻ thừa</i>	<i>Cả nhà giám sát.</i>
<i>Không phải lần lựa</i>	<i>Nhắc nhở cùng nhau</i>
<i>Tính toán cân phân</i>	<i>Tập trung chủ đề</i>
<i>Đâu cần phân vân</i>	<i>Tất cả hướng về</i>
<i>Lo sau lo trước</i>	<i>Người muôn năm cũ</i>
<i>Đàn em quá đượ!</i>	<i>Theo “Bước thời gian”</i>
<i>Sáng tạo giới giang</i>	<i>Chẳng nề gian nan</i>
<i>Lo chi Diễn đàn</i>	<i>Thầy trò chung sức</i>
<i>Vắng người- ít chữ</i>	<i>Ngại chi cơ cực.</i>
<i>Miễn là ái ngữ</i>	<i>Việc nay đã xong</i>
<i>Để việc trong ngoài</i>	<i>Giờ Táo kính chúc</i>
<i>Chẳng phải loay hoay</i>	<i>Nhà nhà hạnh phúc</i>
<i>Mãi đi chữa cháy!</i>	<i>Sức khỏe miên trường</i>
<i>Đặc san năm mới</i>	<i>Sống tràn yêu thương</i>
<i>Bài từ khắp nơi</i>	<i>Hẹn sang năm gặp</i>
<i>Gửi về nổi tiếp</i>	<i>“Bay bay” Ngọc Hoàng.</i>
<i>Độc bài chẳng kịp</i>	

K7, ngày ấy... bây giờ...

Tối qua vào “phây bức”, tỉnh cờ đọc thấy cuộc tranh luận của các khóa đàn em về màu huy hiệu, và xem lại Ngọc Anh gửi bằng màu của từng khóa, với năm vào và năm ra trường, lòng tôi chột băng khuâng. Màu huy hiệu xanh lá cây của khóa 7 với dòng títt ngắn gọn, vào trường 1968, ra trường 1975... Ôi, thấy thương sao cho khóa 7 của tôi, lắm gian nan, nhiều lận đận... cùng thời cuộc lịch sử của nước nhà.

Một chín sáu tám là thời điểm xảy ra trận đánh Mậu Thân, còn một chín bảy lăm lại là sự kiện lịch sử 30/4.

Hồng biết ông trời có ân oán gì không, mà lại nêe khóa 7 của chúng tôi chơi chiêu ác liệt với những dấu mốc lịch sử thiệt!!!

Còn nhớ Tết Mậu Thân 1968, tụi tôi mới hết bậc tiểu học, và bắt đầu thi tuyển vào trường công lập duy nhất của quận nhà. Con nít thời ấy nào biết gì đến chiến tranh, Tết

má dẫn đi mừng tuổi họ hàng ngoài chợ, về nửa dốc nhà thờ thấy đường vắng hoe, lính chặn tùm lum, cổng trường Lasan thì đóng kín, phải chui qua các song sắt hàng rào mà vô. Nhờ lúc ấy ròm ròm, nhỏ con nên chui lọt tuốt...

Híc, ấn tượng về một cái Tết không bình yên của tôi là thế!

Rồi những ngày sau đó trong ký ức tôi, là sự rộn ràng khi được đón những gia đình không quen biết đến tạm cư tại trường. Lũ con nít khoái chí vì được nghỉ học, lại có thời gian lang thang làm quen những bạn mới, chơi đủ trò từ cút bắt, đánh banh, đến đá cầu, tạc lon... mặc cho chiến sự vẫn ì ảm tiếp diễn, còn người lớn thì lo lắng, vì mấy chiếc trực thăng lúc nào cũng quay cái chong chóng ầm ĩ đến điếc tai trên những mái nhà...

Tình hình rồi cũng qua đi sau vài tháng lộn xộn, chúng tôi sau kỳ thi tuyển đầy cam go rồi cũng phải thu xếp vào lớp. Nhớ ngày nghe tin có kết quả, tôi rủ nhỏ bạn cùng xóm đi xem. Hai đứa vừa đi vừa hỏi

thăm đường, chứ lúc ấy chỉ nghe nói thôi, nào có biết cái trường nó nằm ở đâu. Từ dốc nhà thờ lội bộ lên qua nghĩa trang họ Thủ Đức, hai đứa chui hàng rào kẽm gai vào, vì đi bộ mỏi chân quá, muốn cho nhanh nên không vòng qua cổng chính. Nhớ lúc ấy trường rất thô sơ, chưa được tươm tất lắm, chỉ có mấy dãy phòng học được lợp bằng tôn fibrociment. Loe hoe vài cây hoa sứ trắng khô cành trụi lá, còn cỏ thì mọc hà rầm, nhìn bất ổn!!!

Tôi lò mò lại dò tên mình trên bảng treo kết quả, dò từ dưới chót lên trên, nhớ đâu danh sách đậu khoảng 250 em, thêm 13 em vớt nữa là 263 em cả thầy. Dò hoài chả thấy tên, tìm tôi như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Nhỏ bạn hàng xóm đi cùng lại dò từ trên xuống dưới, đến hàng thứ 43 nó la lên: Tên mày đây rồi, mày đậu rồi, đậu hạng thứ 43 nha Kim!!!

Trời ạ! Không thể nào tin nổi. Tôi đã đậu vào cái trường mà tôi hằng mơ ước. Lúc ấy thiệt hồng còn có nỗi vui mừng nào lớn hơn thế nữa. Nhỏ bạn

đi cùng thì rớt cái ạch. Tôi cũng không thể nhớ lúc ấy nó thế nào, và làm sao mà tụi tôi lết về tới nhà cho được... Đó là dấu ấn đầu tiên của tôi về ngôi trường Trung Học Thủ Đức, một cột mốc mà đi qua suốt cả một đời người, tôi chẳng thể nào quên...

Vào trường rồi, những năm học cứ thế lần lượt trôi. Năm lớp sáu, tôi tí toe viết bài gửi đăng đặc san mùa hè do trường phát động. Nhớ lúc ấy mình là thành viên nhí nhất, viết cho vui mà ai dè lại được chọn đăng, tôi sướng rơn trong bụng. Buổi trưa vừa đến lớp, nghe tụi bạn kháo nhau: Lớp mình có đứa được đăng bài "*Mùa hè của bé*" nè, hồng biết đứa nào vậy ta??? Tôi chỉ cười ỏn ẻn... Hè hè, sự nghiệp viết lách bắt đầu bén duyên từ lúc đó đó, bà con ạ!!!!...

Những năm học cứ êm đềm trôi qua theo hai mùa mưa nắng, những phá phách, nghịch ngợm của tuổi học trò theo thời gian mà chất chồng thêm trong ngăn tim kỷ niệm. Chúng tôi như trong một gia đình, yêu

thương gắn bó nhau qua suốt 7 năm đèn sách, đứa nào cũng mơ, cũng mộng về một tương lai đang rộng mở. Đùng một cái, tháng tư về, thế là mọi việc đảo lộn cả.

Những ngày cuối cùng ở trường vào cái tháng 4 năm 1975 ấy thật chẳng thể nào quên. Đứa chộn rộn theo gia đình, đứa lo lắng về một tương lai mờ mịt... Tụi tôi mang chung một tâm trạng hoang mang cùng cực, phần lo cho chuyện thi cử của mình, phần lo cho cuộc sống mới, chẳng biết sẽ đi đâu, về đâu... Tôi nghĩ các thầy cô hẳn cũng cùng nỗi lo lắng và tâm trạng như thế.

Năm bảy lăm rời trường với bao là luyến lưu, tiếc ngẩn tiếc ngơ những tháng ngày ấm êm ngà ngọc bên bạn bè, bên thầy cô yêu dấu.

Rồi mỗi đứa lao vào vật lộn với cuộc sống riêng tư. Có đứa may mắn vẫn còn tiếp tục đến trường, bước vào giảng đường đại học, cũng có đứa vì lý lịch gia đình đành phải buông xuôi. K7 chúng tôi tan đàn xẻ nghé từ sau những ngày ấy....

Giờ đây, sau bao nhiêu năm lăn lộn rồi cũng trôi qua. Tụi tôi, lứa Trung học Thủ đức 68-75 nay đầu đã hai ba thứ tóc, may mắn thay vẫn còn có cơ hội gặp gỡ nhau sau mỗi bận họp trường. Dù đã lên chức ông chức bà, hay dù đã ngồi sui gần hết, chúng tôi cũng vẫn như những đứa trẻ nghịch ngợm phá phách của ngày xưa khi gặp lại nhau.

Về họp trường để ôn cố tri tân, nhớ lại những kỷ niệm vàng son của một thời tuổi trẻ, thăm hỏi các thầy cô, và ngâm ngùi tưởng niệm những cô thầy đã quá vãng... Đó luôn là niềm mong đợi và ao ước của K7 chúng tôi vào mỗi dịp 20/11 hằng năm.

Yêu lắm mái trường này. Yêu lắm bốn chữ Trung học Thủ Đức thân thương. Yêu lắm các cô thầy và bạn bè của lứa 68-75 chúng mình, K7 ơi....

Thủ đức, 01/11/2019

Cô hằng - K7

Tháng mười một về cho tôi nhiều nỗi nhớ
 Nhớ mái trường xưa kỷ ức tuổi thơ ngây
 Nhớ Thầy Cô với mái tóc bạc như mây
 Nhớ phấn trắng bảng đen cùng lời giáo huấn.

Nhớ ôi nhớ! Sân trường xưa im lìm thanh vắng
 Nắng long lanh cánh phượng rớt nghiêng chao
 Buổi học êm đềm cơn gió thổi hanh hao
 Tiếng Thầy giảng vang vang giọng trầm ấm.

Nhớ thật nhớ! Lũ bạn thân thời áo trắng
 Những vui buồn sớm nắng lại chiều mưa
 Lúc đổi ban trưa lúc hờn khi ban sáng
 Rồi cười hoà - chẳng đáng để giận nhau.

Nhớ sao nhớ! Thuở vàng son còn xuân trẻ
 Cả khoảng trời vui vẻ sống bên nhau
 Vẫn còn đây - từng kỷ ức ngọt ngào
 Dấu dẫu bé - cuộc đời đầy giông bão...

Tôi về lại trường xưa - đá mòn rêu phủ
 Hàng phượng buồn ủ rũ đứng chờ vơ
 Tôi thần thờ dạo quanh khuôn viên cũ
 Nhớ về Thầy - nhớ bạn hữu năm nao.

Tôi về đây - trường còn say giấc ngủ
 Sương tan mờ lộ rõ ánh bình minh
 Cổng trường vui - băng rôn đỏ đẹp lung linh
 Mừng Thầy cũ cùng cựu học sinh tề tựu.

THẦY TRÒ HẠNH NGỘ

Nhân ngày Lễ
 Thầy Cô - em
 kính dâng lên
 chút lòng thành
 Tri Ân Thầy Cô
 qua những cảm
 xúc trong bài
 thơ dưới đây
 Em kính chúc
 Quý Thầy Cô
 mạnh khoẻ và
 tâm luôn an lạc
 - vui vẻ trong
 cuộc sống.

*Từng câu chuyện huyền thuyên giòn giã
Ngồi bên Thầy bên bạn hữu ngày nao
Bên đàn anh - đàn chị - hạnh phúc biết bao
Mong ước gởi trao tình yêu thương trường cửu.*

*Tôi chúc Thầy Cô thật tràn đầy sức khỏe
Cùng Đồng Môn - Ta sẽ mãi gặp lại nhau
Mái trường xưa muôn thuở vẫy tay chào
Tháng mười một - THẦY TRÒ TA HẠNH NGỘ.*

Thủ Đức, 18/10/2019
NGUYỄN THU THỦY - K10

THƯƠNG NHỚ MUÔN ĐỜI

Năm nay gia đình đi nghỉ hè ở Mexico, chuyến đi nghỉ hè như mọi năm, nhưng lần này buồn không tả được, vì thiếu vắng một người!

Trên con đường đi từ Cancun Airport đến chỗ ở Puerto Aventuras, tôi thăng thót khi nhìn thấy những hàng cây phượng chạy dài trên những con đường thẳng tắp.

Không ngờ ở xứ người cũng có hoa phượng giống như quê hương mình. Đâu đâu cũng đầy màu hoa phượng nở rộ trên cành và rơi rơi tả dưới gốc cây. Một thoáng lặng người, nhớ se thắt màu hoa phượng ở quê nhà, dưới mái trường Trung Học Thủ Đức ngày xa xưa đó.

Nơi ấy, mỗi khi nhớ đến là một khung trời kỷ niệm không bao giờ phai pha, dù cho thời gian có trôi qua bao nhiêu năm dài: mái trường, lớp học, thầy cũ, bạn xưa vẫn ở mãi trong tim.

Ôi màu hoa gợi nhớ cái thuở dưới mái trường thân yêu, những ngày vào hạ với cánh hoa phượng ép trong lưu bút ngày xanh.

Nhớ thời áo trắng ngây thơ với vành nón lá che nắng, che mưa, trên những chuyến xe lam từ Chợ Nhỏ đến trường.

Nhớ lắm trường xưa với màu phượng đỏ mỗi khi hè về. Kỷ niệm sâu sắc nhất đời học trò của tôi, dưới mái trường Trung học Thủ Đức là mùa chia tay ba tháng hè vào năm học lớp Đệ Tứ P2. Với cái tuổi mười

sáu đầy mộng mơ ... tôi có một tình yêu đầu đời của “người ta” dành cho từ thuở đó.

Tuổi đẹp nhất của thời con gái, với mắt nai ngơ ngác, với nụ cười rạng rỡ chưa vương “bụi trần”, ôi đẹp làm sao cái tuổi trắng tròn ngày xưa!

Những buổi học vui đùa cùng các bạn ở “xóm nhà lá”, những giờ ra chơi với ly chè đậu đỏ bánh lọt đá bào thật ngon, hay những lúc giẫm bước vào đám cỏ may, để cho những bông cỏ đơm đầy vào tà áo, rồi thích thú ngồi tỉ mỉ gỡ từng bông cỏ cho sạch vạt áo. Có những giờ học, thầy cô bị bệnh bất ngờ thì vui thích tha hồ đi dạo “hái hoa, bắt bướm” trên những con đường ở làng đại học. Có lần được nghỉ học giờ cuối, xóm nhà lá bọn tôi kéo lên xe lam về Suối Tiên là quê tôi, rồi cùng nhau bỏ guốc, dép trên bờ, xắn quần cột áo dài lên để làm tiên lộ suối cả buổi. Hoặc về nhà Hải Nguyễn trên dốc Gà Quay ăn me và bánh tráng khoai mì thật ngon.

Lớp Đề Ngũ P2, học chung với nam sinh trong năm học

mới, trước lạ sau quen với những sinh hoạt chung cùng nhau hợp tác, nào là trồng cây ở sân trường, che lều nấu cơm ăn chung với nhau. Và trại sinh hoạt cuối năm 1967 thật vui nhộn với nhiều tiết mục thi đua hào hứng. Lớp tôi được giao nhiệm vụ trang trí lều cho quan khách và thầy cô, bọn con gái lo đi hái trộm hoa lá ở những ngôi nhà trong làng đại học, lần đó bị chó dí cắn cùng nhau chạy xanh mặt luôn. Tôi tham gia vào tổ thi nấu ăn với thực đơn: cơm trắng, canh chua cá lóc, đậu que xào và xôm tụ nhất là món tôm kho tàu. Thế là tôi bị “người ta” để ý từ lúc đó.

Đến năm Đề Tứ P2, với sự ngây thơ trong sáng, chúng tôi đùa giỡn, chọc phá nhau rất tự nhiên. Trưởng lớp là nam sinh: Nguyễn Thiện Chí, ngồi ở cuối lớp, hay có trò chơi rình rập làm bí bắn thun qua xóm nhà lá bọn tôi. Đang giờ học bị trúng cái bí bắn lên thiệt là ghét vì không trả đũa được. Nhà của trưởng lớp có cây me đậu rất ngon, nên thường hay đền bù, xin lỗi bọn tôi bằng những

chùm me hấp dẫn đó. Thế là huê cả làng, lại tiếp tục trò chơi khác: ăn me xong xóm nhà lá phản công bằng những hột me chọi tới tấp trong giờ ra chơi. Cả hai phe bắt đầu màn chọi hột me. Trò chơi ngày ngô đó với những ánh mắt hờn giận mỗi khi bị trúng đầu... Không ngờ từ đó bắt đầu chớm nở tình cảm của tuổi học trò.

Sau đó, tôi nhận được lá thư “tỏ tình” của anh từ bạn Kim Dung. Tôi ngại ngùng, tôi khó chịu vì anh làm mất sự tự nhiên của tình bạn chung lớp. Tôi đâm ra giận anh, vì anh làm tôi xấu hổ với bạn bè, khiến tôi rụt rè thu mình lại không còn giòn hót, cười đùa như trước. Tôi im lặng không một lời hồi âm và ngoảnh mặt làm ngơ luôn. Anh vào lớp học với nét mặt buồn buồn vì sự lạnh lùng của tôi. Anh nào biết đâu tôi cũng có cảm tình “chút xíu” với anh, vì anh có dáng cao ráo, học sinh giỏi của lớp... Có thể coi như *“Tình trong như đã, mặt ngoài còn e”*. Tôi e ngại bạn bè sẽ biết chuyện thầm kín của mình, tôi e ngại gia đình biết

được thì “Một trận đòn yêu dậy phổ phường”.

Trong thất vọng với cây si anh trồng suốt thời gian đó, hằng ngày, tan học xong anh không về nhà mà đạp xe vô Chợ Nhỏ la cà ở nhà bạn Trương Trung Tâm, với mục đích đợi đến chiều là làng vắng đi lên, đi xuống trước nhà tôi, để làm chi tôi cũng không biết? Anh làm tôi sợ quá, tôi sợ bà ngoại biết có “traí theo” là bị đòn oan nên trốn biệt trong nhà không dám ra cửa, dễ gì gặp được.

Sau này anh kể lại cho tôi nghe và nói tôi ác quá!

Thế là anh về nhà, từng đêm thao thức làm nguyên tập thơ “thất tình” để trao cho tôi.

Cuối năm Tứ P2, anh lập lưu bút trao cho thầy cô và bạn bè trước khi từ biệt. Tôi lại giận anh lần nữa, vì anh viết trong lưu bút có đoạn kể về người anh si mê, với ẩn số là tên tôi. Và tình không trọn bị khước từ cách im lặng, anh ôm nỗi buồn từ già thầy cô, bạn bè để chuyển về trường Văn hóa Quân đội năm lớp Đệ Tam.

Ngày cuối, anh trao tôi tập

thơ và lá thư thứ hai, lá thư từ già. Lòng tôi cũng bồi hồi, nỗi buồn băng khuâng của tuổi học trò, với tình cảm băng quơ... Lại một mùa phượng nở, chia tay lần này là xa cách thật rồi! Nhưng cái thẹn thùng mắc cỡ và sự răn đe của gia đình đã nhanh chóng khóa lấp nỗi buồn nhẹ nhõm với lời từ già tôi dành cho anh: *“Đi đâu đi khuất cho rồi giùm!”*. Ý tôi muốn nói là anh làm ơn để tôi yên tĩnh lo học hành. Tội nghiệp, anh nhớ hoài lời từ già quá ư “tàn nhẫn”. Vậy mà khi đọc xong lá thư của anh và nguyên tập thơ anh tặng, lòng tôi đầy cảm xúc và tội nghiệp anh lắm. Nhưng biết làm sao vì hai bản tính trái ngược nhau: tôi thì trầm lặng, kín đáo; anh thì sôi nổi, bộc trực.

Tôi nhớ hoài bốn câu thơ của anh:

*“Một chữ Phan anh khắc trên
hoa lá,*

*Một chữ Thị anh dành để riêng
em.*

*Một chữ Kim anh giữ mãi trong
tim,*

*Và chữ Hải anh ghi vào tâm
não”*.

Hai năm sau, lúc tôi học lớp Đệ Nhị (bấy giờ đổi sang gọi là lớp 11), anh trở về trường báo xuân vào dịp gần tết. Anh là Trưởng ban báo chí ở trường VHQĐ, đi cùng các bạn từ SG đạp xe lên trường cũ với mục đích gặp lại tôi. Không hiểu sao tôi vẫn “là tôi của lạnh lùng” với ánh mắt nhìn anh như kẻ xa lạ. Anh lại trở về với mối tình cũ không còn hy vọng gì nữa.

Thời gian trôi qua, tôi vào ngưỡng cửa Đại học Văn Khoa, năm thứ nhất dự bị Văn chương VN. Phần anh xong Tú tài hai, anh từ già bút nghiên vào quân đội, binh chủng Không quân.

Bằng mọi giá anh lại quyết chí tìm gặp lại tôi, qua bạn thân của tôi và anh: Kim Dung, bà mai của anh. Anh hay đến nhà Kim Dung ở xóm nhà thờ, để ngồi chờ đợi tôi, ngày Chúa nhật khi tan lễ. Nhưng không lần nào gặp được vì tôi đi lễ ở nhà thờ Thánh Linh.

Phần tôi, với con đường hoa mộng ở ngưỡng cửa ĐH, hằng ngày cùng với Kim Hương, có những buổi sáng trời se se lạnh, trên chiếc xe đồ Phước

Lộc, được thả hồn nghe nhạc lính, cho đến góc đường Phan Thanh Giản thì xuống xe đi bộ băng qua đường Phan Kế Bính, với hương thơm tỏa ra của những nụ hoa mới nở, từ sân nhà kín cổng. Hai đứa có nhiều ước mơ, kể cho nhau nghe để thấu ngấm những bước chân đến trường. Đến góc đài Truyền hình VN quẹo qua Cường Để là đến trường.

Trong lúc đó phần anh, trời không phụ lòng người, anh tìm đủ mọi cách để gặp lại tôi, anh tấn công bốn phương tám hướng khiến tôi không né tránh nổi.

Khi thụ huấn ở Trung tâm huấn luyện Không Quân tại Nha Trang, tình cờ anh quen bạn Nguyễn Đình Hòa (học bên Anh văn - khóa 4). Bạn Hòa ở sát cạnh nhà tôi. Nhờ vậy anh tìm ra được cách liên lạc với tôi. Khi từ Nha Trang về, anh đi cùng Kim Dung vô thẳng nhà tôi mà không có lời mời mọc gì cả. Tôi run như “cây sậy” vì bà ngoại khó lắm, không dễ gì có con trai vô nhà được. Nhưng với cái dáng

phong trần qua những tuần bị huấn nhục và trong bộ đồ bay oai nghiêm, anh đã chiếm được cảm tình của gia đình tôi từ dạo đó. Nhờ Kim Dung đi với anh nên tôi không bị nghi ngờ bồ bịch gì cả. Được thoát nạn mừng quá! Ngày đó Kim Dung cứ xuýt xoa khen anh trong bộ đồ bay, đáng anh sáng rực cả khung trời.

Rồi vào dịp Tết năm đó, anh diện bộ đồ kaki vàng đi cùng người bạn đem hoa tới nhà tặng tôi. Ôi hú hồn, may mắn là tôi đang đi về quê với nhóm bạn từ Saigon lên. Anh chỉ gởi hoa lại vì chờ tôi vẫn chưa về. Thế là gia đình đã vỡ lẽ, đã biết tất cả rồi, hét phượng chối cãi... Nhờ sự lễ phép, nói năng từ tốn, anh đã được bà ngoại chấp thuận cho hai đứa quen nhau từ năm đó.

Thời khóa biểu tôi học, anh biết rõ giờ giấc tại phòng học nào hay ở giảng đường nào... Để mỗi lần có phép là anh đến trường tìm tôi. Có khi đang giờ học, chợt thấy anh đứng ngay cửa ở Giảng đường 2, tôi lúnh quýnh thu dọn sách vở, rời bàn

học chạy ra liền gặp anh. Thế là bỏ giờ học, bị anh dụ “cúp cua” đều đều. Hai đứa tôi tay trong tay thả bộ trên những con đường đầy lá me bay. Tuy nhiên, có những buổi học quan trọng, anh cũng biết kiên nhẫn đứng chờ ở hành lang giảng đường. Những buổi trưa học xong, anh đón tôi cùng đi dạo trên con đường Thống Nhất đầy gió lộng, thơ thần đến Thảo Cầm viên. Trên băng ghế đá, anh kể chuyện đời lính cho tôi nghe về những ngày huấn nhục ở quân trường.

Những buổi dạo chơi, những lúc xem phim ở Rex và rạp Lê Lợi đầy lãng mạn.

Buổi chiều về trên xa lộ, ghé lều Mát hương không khí đồng nội thật êm ả, tìm kiếm cái thanh bình trong tâm tưởng, mặc dầu đêm về vẫn nghe tiếng súng với màu hỏa châu sáng toả bầu trời.

Những ngày phép trôi qua mau chóng, tôi trở lại với sách vở bạn bè, với nỗi nhớ nhung, nhưng phải cố gắng học hành cho tương lai... Tôi và Kim Hương nộp đơn thi vào Đại

học sư phạm.

Ngày đi thi, đang ngồi làm bài trong phòng thi thì anh xuất hiện ở sân trường, đang ngồi trên xe ở gốc cây sân trường chờ tôi. Vậy là vội nộp bài sớm để chạy ra gặp anh. Và dĩ nhiên buổi chiều đi chơi luôn không trở về trường thi nữa. Anh nói mai mốt cưới xong là đưa tôi ra Phi đoàn ở luôn.

Năm đó học hành không vô, vì anh tất cả nên tôi thi rớt thê thảm.

Sau đó anh từ giã tôi để lên đường du học. Tôi trở lại trường siêng năng học hành và thi đậu năm thứ nhất. Tiếp tục năm thứ hai, lấy thêm hai chứng chỉ là đến lúc anh về nước. Anh đến trường đón tôi oai phong với bộ đồ bay, bên súng bên dao khiến thiên hạ ai cũng nhìn làm tôi mắc cỡ quá, chạy mau ra khỏi trường liền. Tánh anh là vậy... biết sao giờ!

Trong lúc chờ nhận sự vụ lệnh để biết về phi đoàn nào, anh rồi rảnh làm tài xế đưa đón tôi đi học. Trong thời gian đó, chúng tôi chuẩn bị kết hôn, vì bà ngoại không cho phép tới lui

thường xuyên như vậy.

Sau đó anh ra Phi đoàn 548 Ó Đen ở Phi trường Phan Rang.

Mùa xuân 1975, chúng tôi chuẩn bị cho ngày cưới đã định: 07 tháng 5. Bộ áo cưới nhưng đồ, anh đã lo mua sẵn lúc sắp về nước. Áo cưới, thiệp hồng đã lo xong, xe hoa đã chọn màu sẵn sàng.

Thiệp cưới chưa kịp gửi mời thì ngày 30 tháng 4 đến.

Trước đó, anh từ Phan Rang đi tản về Tân Sơn Nhất. Và trong những giờ phút cuối, bạn bè anh đã vội vàng cất cánh thì anh chọn ở lại để cưới vợ. Tình yêu anh dành cho tôi trước sau như một, khó khăn nào anh cũng vượt qua để anh luôn ở bên tôi, anh nói chỉ có sự chết mới làm anh xa cách tôi mà thôi!

Ngày cưới của chúng tôi buồn lắm, nhưng vẫn tổ chức với một số ít họ hàng hai bên. Tôi là cô dâu buồn trong ngày cưới: không xe hoa, không pháo đỏ, không rượu nồng. Tất cả ước mơ của người con gái lên xe hoa bị xóa nhòa theo vận nước. Chúng tôi có tình yêu

bên nhau là đủ, dù tương lai trước mắt bao khó khăn, nguy biến đang chờ.

Thật vậy, cưới nhau xong là đi! Khi chưa kịp làm tờ hôn thú, anh đã rời xa tôi trong một ngày buồn tháng 6. Tôi ở lại bề bàng cho duyên phận lẻ loi, làm cô phụ chờ chồng trong vô vọng, vì mười ngày trôi qua chưa thấy anh về. Tôi như chinh phụ ngày xưa:

*“Chàng thì đi cõi xa mưa gió
Thiếp trở về buồn cũ chiếu
chăn”.*

Nhưng chàng này thì không còn đi chinh chiến nữa...

Rồi những năm tháng lợi suôi trèo đèo thăm nuôi tận rừng sâu núi thẳm. Mỗi lần đi về là tôi nằm bệnh, vì buồn thương chất chứa.

Và khóc cho nỗi niềm đơn lẻ của mình.

*“Tóc càng ngày càng dài
Sầu càng ngày càng thêm
Tóc còn cắt được
Sầu này gửi ai? !!!”*

Ôi! Một đoạn đời bi thảm, sống trong chờ mong đếm những ngày buồn trôi qua...

Rồi thì bình minh cũng ló

dạng. Anh đã trở về sau ba năm xa cách. Niềm vui chưa trọn vẹn, lại phải sầu lo toan. Vì anh không được ở lại thành phố, phải hồi hương hay đi kinh tế mới!

Thương anh tôi đành phải xa gia đình, theo anh về miệt Cổ Cò thuộc quận Cái Bè, Tỉnh Tiền Giang.

Thật là :

*“Đi đâu cho thiếp theo cùng
Đói no thiếp chịu lạnh lùng
thiếp cam”.*

Nhưng hỡi ơi! Thu dọn tất cả để về xứ xa, làm lại từ đầu quá là khó khăn. Ở nơi khi ho cò gáy, buồn hiu hắt dưới ánh đèn dầu mỗi khi đêm về, buồn thâm... buồn. Căn nhà tôn được dựng lên xơ xài với nền đất, vách ván là tổ uyên ương của hai tôi. Trước nhà là con sông lớn nước lững lờ trôi buồn hiu quạnh. Bước ra khỏi nhà là tôi trượt tới, trượt lui vì đất bùn sệt. Bước chân xuống ghe thì chóng mặt sợ hụt chân lọt xuống sông. Đi cầu khi thì run lẩy bẩy vì không có tay vịn, anh dìu tôi đi trên cầu mà giống như nhảy sà lô, từng bước một

rè qua rè lại mà chưa qua được bên kia bờ, đám con nít đổ xô ra nhìn thiệt là xấu hổ làm sao. Lúc đó tôi lại mang bầu đứa con đầu lòng, ban ngày ở nhà một mình, còn anh thì đi làm vườn ở xa đến tối mịt mới về. Nhìn cảnh quê nghèo thiếu thốn, thấy tương lai một màu đen tối, nghĩ xa thêm khi con mình lớn lên chân đất lội bùn làm sao đây? Chỉ thích nhất là mỗi buổi trưa ngủ dậy cấp rồ ra vườn hái cóc, chùm ruột, mận... ăn mê luôn.

Phần tôi bầu bì bước ra sân là té, thấy không ổn nên anh đưa tôi trở về Chợ Nhỏ sống với ngoại và má. Nhưng hộ khẩu đã bị cắt không cho nhập lại, tôi phải xin tạm trú từng đợt. Anh ở lại làm vườn kiếm sống qua ngày, lâu lâu về thăm. Lúc tôi mang bầu là thời kỳ khó khăn, không đủ gạo mà ăn. Phải ăn độn bo bo, khoai mì, bột mì trộn miến. Anh bỏ sức lực ra chở từng giỏ gạo, vượt trạm kiểm soát đi bằng xe đạp, từ dưới quê chở về tới nhà cho tôi khỏi phải ăn độn. Vì nếu đi xe đồ thì không được đem gạo theo.

Đến khi tôi sanh đưa con trai đầu lòng, anh bỏ xứ Cỏ Cò về sống đời tạm trú để lo cho vợ con.

Khi trở về lại thành phố, anh xoay xở làm đủ thứ việc, từ chạy xe ôm, lợ xe than, buôn củi trên rừng, bán thuốc tây, bán chợ trời và sau cùng dạy Anh văn.

Lúc tôi mang bầu đưa thứ hai, đó là thời gian thử thách tình yêu của chúng tôi. Qua bao gian khó cùng nắm chặt tay nhau vượt qua, ngọt bùi sẻ chia. Cũng có lúc chuyện hôn nhân của chúng tôi tưởng như gãy đổ, nhưng sự ăn năn nhận lỗi và sự tha thứ đã hàn gắn lại được tất cả để rồi từ đó chúng tôi như làm mới lại cuộc tình, yêu thương khăng khít hơn, hạnh phúc đông đầy lại. Anh lo lắng chăm sóc cho tôi, cho con cái bằng tất cả tình thương, sự hi sinh của anh.

Sau những năm tháng chờ đợi với cuộc sống khó khăn, lúc đưa con thứ ba được hai tuổi rưỡi thì gia đình chúng tôi được xuất cảnh diện H.O. Với hai bàn tay trắng, anh lại

bắt tay xây dựng tổ ấm cho gia đình. Anh quán xuyến, anh lo toan tất cả, anh cùng chịu tôi hết mực, không cho tôi lái xe. Anh muốn tôi ở nhà để sanh thêm một đứa con nữa cho anh. Và anh đã được như ý! Ở xứ tuyết mà tôi chưa hề biết cầm xuống xúc tuyết bao giờ, không hề biết đồ rác, không hề biết sử dụng máy giặt đồ, đến cả lau chùi dọn dẹp cũng là anh dành làm hết. Từ trong nhà cho tới ngoài sân, anh ôm đồm làm hết, anh làm mà anh vui vì được lo cho tôi sung sướng, nghỉ ngơi phần nào. Cuối cùng tôi chỉ có việc nấu ăn cho anh và các con thôi. Khi con gái út được hai tuổi, tôi mới đi làm thì có anh và các con lớn đưa đón, chứ anh cũng không cho tôi lái xe. Nhớ có những lúc trời mưa hay tuyết đổ, gặp lúc anh đi đón tôi ở chỗ làm, bạn bè trong hăng đều suýt xoa khi thấy anh tay cầm dù đứng chờ sẵn ở ngay cửa, đợi tôi ra để xách giỏ và cầm tay tôi đưa ra xe. Lên xe, anh hồi ăn bánh anh đã lo sẵn vì anh sợ tôi đói.

Anh thích câu cá và trồng

trọt. Tôi thì không thích hai vụ đó, anh đi câu thì chờ tôi đi theo, anh bày sẵn cái ghế bên bờ hồ cho tôi ngồi đọc sách, còn anh thì lo câu. Khi được cá anh đem về làm thật sạch và ướp sẵn cho tôi chiên. Mỗi mùa hè, anh trồng nào bầu, bí, mướp, ớt, rau đủ loại. Mỗi chiều đi làm về, tôi chỉ thích xách giỏ đi thu hoạch thôi và ôm đi biếu bạn bè.

Không những lo cho gia đình, anh lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ những người lân cận đúng với cái tên Thiện Chí của anh. Bạn bè và những người xung quanh ai cũng thương mến cái tính chân thật, hòa đồng và vui tánh của anh.

Nhớ lắm, nhớ từng cử chỉ, từng hành động yêu thương của anh dành cho tôi, cho con cái trong nhà. Anh thương vợ và cưng chiều con hết mức. Anh làm mà anh rất vui khi được lo cho vợ con. Có lẽ anh linh cảm được thời gian anh lo cho gia đình không còn dài lâu nên anh đã dốc hết sức lực. Bằng tất cả yêu thương, anh dành hết cho gia đình từ chút một, từ việc

lớn cho tới việc nhỏ.

Trong niềm thương nhớ vô vàn, chỉ biết tìm lại những kỷ niệm xa xưa để hồi tưởng.

Từ mái trường Trung Học Thủ Đức, tôi được gặp anh - duyên bén, tình uơm từ thuở đó. Từ thời niên thiếu, người đã thương tôi trên những con đường đầy hoa phượng.

Bài nhạc “Lặng thầm” anh rất yêu thích vì đó là tâm trạng anh, một thời gắn chặt tình si trên những vần thơ.

Một thời trường Văn khoa nắng đỏ, tóc tôi buồn trên vai bên chàng phi công bay bướm, cùng dạo mát trên những con đường lá bay bay mỗi lúc tan trường.

Có một mùa xuân cùng anh đón tết trong rừng, được ngắm những cánh mai rừng thật đẹp. Trong cái lạnh rét của núi rừng, được anh cho sưởi ấm bằng mê than từ lò rèn, để xoa tan cái giá lạnh và quên đi nỗi cô đơn vì có bên nhau tình yêu bất diệt.

Nhớ những cảnh cơ cực khó nghèo, hằng đêm anh cứ dỗ tôi ngủ bằng lời ru: “*Ngủ đi em, đừng có lo gì cả, chuyện ngày*

mai đã có nhà nước này lo rồi”.

Đến khi đặt chân đến xứ người, cũng một mình anh làm cánh đại bàng phủ che cho vợ con được êm ấm, đầy đủ tất cả.

Bây giờ, cánh đại bàng đã bay về vùng trời mênh mông, mênh mông... vùng trời bình yên không vướng bận lo toan; được nghỉ ngơi viên mãn trong vòng tay của đất tạo dựng vũ trụ, đất đã tạo dựng nên anh:

- Một người tình lãng mạn.
- Một người chồng trọn nghĩa yêu thương.
- Một người cha đáng kính yêu.

Vợ và các con hãnh diện về anh. Cám ơn anh, được làm vợ anh hưởng hạnh phúc bốn mươi bốn năm qua, anh là một người chồng dễ chịu, vui tính, luôn tạo niềm vui cho gia đình.

Chỉ tiếc một điều, phải chi ngày xưa tôi đừng từ chối tình anh, thì được có thêm bốn năm nữa gần anh!!!

Dù cho thời gian, năm tháng có trôi qua bao nhiêu bước nữa, với tôi, tình yêu đầu đời của người muôn năm cũ, dưới mái

trường Trung Học Thủ Đức, muôn đời không phai.

Thương nhớ muôn đời, thương nhớ anh!

Tình nghĩa phu thê đành chia cách

Vẹn kiếp tào khang thỏa ước nguyện,

Vạn lý sầu thương ngàn năm nhớ.

PHAN THỊ KIM HẢI - K4

(Có trích dẫn thơ và ca dao)

Nỗi niềm

Nửa đời sau nỗi buồn thêm thao thức,
Bờ đại dương nỗi nhớ mãi chập chùng.
Đường về quê xa hun hút ngàn trùng,
Mơ ước mãi thanh bình sao chưa đến.

BH

Bờ bên này cũng vẫn thao vẫn thức,
Vẫn chập chùng bao nỗi nhớ niềm
thương.
Dù bên nớ hay bên ni cũng thế,
Cũng trái tim đau đáu với quê hương...

LHD

CÔ, DƯỢNG, CHÁU & CON

VƯƠNG ĐĂNG

T

Trưa tháng 9 nắng đỏ lửa. Xe cộ như mắc cửi và người ta lũ lượt như đi dự hội dù uể oải giữa khí trời oi bức. Chuyến xe buýt khởi hành từ chợ Bến Thành chật nít, hơi người ngột ngạt vì máy lạnh hư hay hết khí lạnh từ lâu nhưng không được sửa hay bơm để tiết kiệm theo chủ trương của một số chủ xe, chỉ khi nào có kiểm tra hay hành khách than phiền chịu hết nổi nữa thì mới tính sau. Vì không quen với đường sá ứ đọng, không khí đầy khói và người chen kẻ lán trong chợ, trên xe buýt, ông Tòng - 65 tuổi, kỹ sư điện hưu trí, chân bị đau khớp nhẹ và thỉnh thoảng bị tuột máu, nhà ở Suối Bà Tươi thuộc huyện Gò Dầu - quá mỏi mệt sau ba ngày đi lòng vòng thăm bà con và thân hữu ở Phú Nhuận, qua Khánh Hội, rồi vô Chợ Lớn, nên ông nhắm nghiền đôi mắt,

ngủ gà ngủ gật trên xe buýt đi về Thủ Đức để thăm cô và dượng Út là em bà con bạn dì với ba của ông.

Năm nay tuổi của cô dượng Út đã trên 76. Trước 1954, ba chết sớm, cô Út có tham gia kháng chiến chống Pháp mấy năm rồi trở về Gia Định, lấy thuốc ở chợ Bình Tây đi bỏ mồi để sinh sống và phụ trợ với má của cô; còn dượng Út, vốn là đệ tử của võ sư Đặng Thông Phong, thì dạy hiệp khí đạo. Không con gái, họ chỉ có hai đứa con trai mà họ rất hãnh diện. Một đứa khoảng non 50 tuổi, tốt nghiệp ngành ngân hàng, giữ chức trưởng phòng dịch vụ của một chi nhánh ngân hàng Á Châu ở thành phố. Đứa kia trên 40 tuổi có bằng thạc sỹ, cũng làm trưởng phòng dụng cụ y khoa của một nhà thương công nổi tiếng như nhĩ trong thành phố; anh ta đã

được đi nước ngoài nhiều lần mua sắm dụng cụ cho bệnh viện. Thăng anh, có ba con, mua đứt căn hộ của Hoàng Anh Gia Lai kể cầu Sài Gòn; thằng em cũng có vợ (làm phó giám đốc một ngân hàng tư nhân) và hai con cư ngụ trong căn biệt thự khang trang gần Ngã Ba Hàng Xanh, có xe hơi đi lại. Trong khi đó, cô dưỡng Út ở trong một căn nhà, tuy khá rộng rãi - bề ngang 9m, bề dài 18m -, nhưng lọt tôn và phải có thau hứng nước dột mỗi khi mưa lớn. Đồ đạc trong nhà thật cũ kỹ; bụi bặm và màng nhện giăng nhiều chỗ vì cô Út lùn xịt, già nua, chỉ đủ sức lau chùi nền gạch bông trong phòng khách và nhà bếp mà thôi. Căn phòng lớn, không cửa, bốn năm trước kia là phòng dành riêng cho má của cô Út, âm u như địa ngục, bốc mùi ẩm mốc khiến ông Tòng không bao giờ dám bén mảng vào, và khi đi ngang xuống nhà bếp ông cũng chẳng muốn liếc mắt nhìn vô. Còn khu nhà bếp thì nồng mùi vì cô dưỡng Út còn xài bếp dầu và cũng chẳng sắm nồi cơm

điện như mọi gia đình khác, có lẽ cô Út hiếm khi nấu cơm ở nhà vì cô không có thì giờ và không còn sức để sửa soạn một bữa cơm gia đình đúng nghĩa.

Sau non hai năm trở xuống thăm cô dưỡng, ông Tòng cảm thấy ngao ngán khi hai thằng con có quyền chức không giữ lời hứa sửa nhà, lợp mái hay đóng trần nhà cho nước mưa không nhỏ giọt xuống phòng khách, giường ngủ đồng thời nhà cửa vẫn bụi bặm, đầy màng nhện và nồng mùi dầu hôi. Thêm nữa, theo lời ông bạn khá thân và bằng tuổi với ông Tòng, ở sát vách nhà cô Út, tỏ vẻ bất mãn, nói riêng nhỏ với ông Tòng rằng:

- Năm ngoái ông bị tai biến mạch máu não; bà kêu xe đưa vào nhà thương ba ngày rồi về và sau đó trong thời kỳ dưỡng bệnh tại nhà, không thấy mặt bất kỳ ai trong gia đình của hai đứa con trai của ông bà đến thăm và con cháu hiếm khi đến thăm cha mẹ hay ông bà nội ngoại trừ 3 ngày Tết...

Và theo sự quan sát và chứng kiến của ông Tòng trong

hơn bốn năm nay: Vì dưỡng Út mắc bệnh run tay và chân rất yếu (đôi khi phải chống nạng) sau trận tai biến mạch máu não trong năm 2007, mỗi sáng sau khi quét dọn nhà cửa và mua đồ ăn sáng cho hai vợ chồng già, cô Út xách hai hay ba giỏ đi bỏ mỗi thuốc hút và các thứ linh tinh ở chợ Thủ Đức, Tân Định hay Bà Chiểu để kiểm sống qua ngày dù rằng cô và dưỡng Út, có lẽ che giấu sự thật không vui, luôn luôn nói rằng hai thằng con cũng giúp đỡ đầy đủ. Mỗi lần nghe dưỡng Út nói tốt về hai thằng con của mình, ông Tòng không khỏi trách thầm: “Quả là con bất hiếu; có quyền chức và giàu có như vậy mà để mẹ già hơn bảy mươi lăm mỗi ngày đi bộ và xe buýt từ nhà gần Ng Tư Thủ Đức ra chợ Thủ Đức, rồi xuống chợ Tân Định và Bà Chiểu để kiếm miếng ăn... Nhà cha mẹ thì để dột nát, không có người giúp việc hay mướn quét dọn mỗi tuần một lần...”. Thêm nữa, chắc có lẽ thông cảm hoàn cảnh của cô dưỡng Út, mỗi chiều tối, cô Hai Bông - chị

em bạn dì ruột với cô Út - đều cung cấp cơm và thức ăn đầy đủ để cô Út xách về nhà. Ông Tòng thường nghĩ: “Chắc kiếp trước có tu nên kiếp này cô Hai Bông được hưởng...”. Tại sao ông nghĩ như vậy? Tác giả xin trả lời: Bởi vì cô Hai Bông chỉ có độc nhưt một đứa con gái nhưng lo chăm sóc cô quá đầy đủ trong khi cô bệnh nặng với tiểu đường và cao huyết áp hơn 10 năm nay. Và ông Tòng tiếp tục nhận xét: “Chắc chắn em Thủy, con của cô, một đứa con chí hiếu trong xã hội hiện đại, thật đáng làm gương cho thế hệ trẻ hôm nay”. Nghĩ lại hoàn cảnh của cô dưỡng Út, ông Tòng chỉ biết chua xót mà chẳng có thể giúp tiền bạc cho họ bởi vì gia đình ông vẫn đang chạy cơm áo hằng tháng. Tuy nhiên, khi mới tới ông cũng đã mang gói trà Trâm Anh và hộp bánh Đức Phát đặt lên bàn thờ ông bà rồi đốt nhang khấn vái; và buổi chiều không thể chịu nổi tám nệm mỏng, mà ông mua cho ba năm trước, quá dơ dáy - chắc cô Út không đủ sức để giặt - nên buổi chiều tối ông

đã lợi bộ ra đường Lê Văn Việt để mua cho dựng Út tấm nệm chiếu mới với giá 180 ngàn đồng.

*

Tám giờ tối. Từ trong căn nhà mái tôn, có hàng rào, sân xi măng, đang ngồi trên ghế hút thuốc và ôn chuyện quá khứ bên cạnh dựng Út, ông Tòng cảm thấy ần ần khi nhìn gương mặt hốc hác và chân lết bết của cô Út bước vô nhà với hai giỏ đồ đầy nhóc. Ông Tòng chạy ra và cúi đầu chào:

- Chào cô!

Có lẽ cô không còn hơi để nói câu nào nên cô Út chỉ mỉm cười gật đầu và bước vô cửa. Ông Tòng vội vàng phụ xách một giỏ đồ vô nhà bếp, rồi ra trước tiếp tục ngồi hút thuốc với dựng Út.

Sau khi thay quần áo và tắm rửa, cô Út tỉnh táo hơn trước nên bắt đầu hỏi ông Tòng:

- Mày xuống hồi nào?

- Con mới xuống hồi chiều!

- Ăn gì chưa? Để cô sửa soạn và ăn với cô dựng nha!

- Con ăn rồi! Hôm nay Mừng 1 con ăn chay!

- Tao có đồ ăn chay, đồ mặn. Dựng mày ăn mặn, còn tao cũng ăn chay hôm nay. Đồ nhiều lắm. Tao “cộ” ở nhà cô Hai Bông đó.

Mười phút sau, bữa ăn tối được dọn ra trên nền gạch bông.

- Tòng! Ngồi xuống ăn với cô dựng!

- Con ăn rồi! Còn no!

- Ăn thêm đi con! Có bì cuốn chay nữa! Ăn đi mà!

Cảm thấy không thể nào từ chối tấm lòng chân thực của một người cô bà con xa, ông Tòng rời khỏi cái văng Duy Lợi cũ mềm, bùn đất dính nhiều chỗ, để ngồi xuống, bóc một cuốn bì và chấm ăn với nước tương hiệu Tam Thái Tử. Đối diện với ông Tòng, dựng Út tay run run, múc từng muỗng com và thức ăn đút vô miệng chỉ còn bốn cái răng. Cô Út vừa ăn vừa gắp thịt và đồ xào bỏ thêm vô tô com của dựng Út. Ông Tòng ăn chậm rãi và ít nên mở đầu cuộc nói chuyện gia đình:

- Cô Hai Bông lúc này ra sao?

- Cổ lúc này bệnh nặng hơn nhiều. Kể từ trước Tết khi tao bị xe Hông-Đa đụng gãy cổ tay ở gần chợ Bà Chiểu, tao không còn ghé chích in-su-lin cho cổ mỗi buổi chiều nữa. Cổ mướn y tá đến nhà mỗi ngày chích hai lần. Và mỗi tháng có khi bị lên máu quá cao phải chở đi bệnh viện cấp cứu. Hồng biết cổ còn sống được bao lâu nữa. Rất may, con Thủy, chồng nó và hai cháu ngoại phục dịch và lo lắng hết lòng nên cổ còn đến ngày hôm nay.

Ông Tòng ngại ngùng, không dám đem chuyện so sánh giữa em Thủy lo cho mẹ với hai đứa con trai của cô dưỡng Út làm mất vui vì biết cô dưỡng Út quá thương con cháu, có lòng tự trọng nhưng tự ái quá cao, muốn che giấu sự thật, và không muốn đá động đến hai quý tử của họ nên ông nói xuôi theo đề tài:

- Xin cô cho con gọi lời thăm cô Hai Bông giùm con. Kỳ sau xuống con sẽ ghé thăm cổ.

- Cả hai năm nay kinh tế xuống dốc, chồng con Thủy làm ăn cũng thất bại nên con

Thủy bây giờ phải đi dạy kèm và cho 3 sinh viên ở trọ để đủ chi tiêu gia đình và nuôi cổ.

- Kinh tế không những xuống dốc mà suy sụp tột tệ. Hàng chục ngàn công ty phá sản. Vật giá leo thang khủng khiếp. Xăng lên và giá cái gì cũng vọt lên. Gia đình lao động có hai ba con mà kiếm dưới 5 triệu mỗi tháng thì chỉ có nước ăn cá ướp hóa chất, mắm và rau thường ngày. Cả gia đình cháu cũng bị ảnh hưởng, phải tiêu xài hết sức tiết kiệm. Ngoài lương hưu của vợ chồng cháu và lương giáo viên của hai thằng con trai, hai con dâu và các cháu phải trồng thêm ít rau để đem ra chợ bán mới đủ chi tiêu.

Dưỡng Út nói vô:

- Mầy nói đúng! Nhưng biết làm sao bây giờ? Thôi cứ thất lưng buộc bụng, lo phận mình! Ông Tòng biết dù có bàn mầy đi nữa thì cũng chẳng đi đến đâu trong phạm vi kinh tế quốc gia nên ông chuyển đề tài để kéo dài câu chuyện:

- Vậy lúc này hai em và gia đình ra sao?

Cô Út đi xuống nhà bếp lấy thêm cơm. Dượng Út nhai nhóp nhép cục thịt heo kho Tàu, nuốt xong, và ực một hớp nước trà đá rồi mới trả lời:

- Thằng Nhân làm ăn khấm khá, có thể lên chức phó giám đốc trong tương lai; con gái lớn nó mới vô đại học y khoa; thằng nhỏ học cấp ba; nó lúc này càng mập thêm. Còn thằng Nghĩa mới được đi Pháp để mua máy móc và mới đi hội thảo ở Phi Luật Tân; con gái nó học cấp ba ở trường trung học chuyên Trần Đại Nghĩa là trường Taberd cũ; nó học giỏi, thường đứng nhứt nhì trong lớp; còn thằng con trai cũng học khá lắm; vợ nó mới được lên chức giám đốc.

Ông Tòng nói xuôi theo để làm vui dượng Út:

- Vậy thì mừng cho các em cháu! Các em cháu có thường về thăm cô dượng không?

Gương mặt của dượng Út hơi khựng, nhưng dượng cười giả lả:

- Có chứ! Tháng nào hồng thăm! Các cháu còn đem bằng khen cho tao coi nữa mà! Mỗi

tháng hai con tao đưa ba triệu để sinh sống và khi nào lên thăm thì tui nó cũng nhét tao thêm năm ba trăm ngàn.

- Vậy cũng mừng cho cô dượng!

Miệng thì nói vậy, chớ ông Tòng nghĩ khác: “Có cho thiệt hay không chưa biết. Nhưng dù có cho ba triệu cũng không đủ để lo ăn uống và thuốc men cho cả hai vợ chồng già; không đủ tiền để mướn người quét dọn nhà cửa hay mướn người làm khiến mỗi ngày cô phải bỏ dượng bệnh hoạn ở nhà một mình để liệu sức già đi kiếm thêm tiền ở các chợ và xin thức ăn ở nhà cô Hai Bông...”.

Thấy hết chuyện đáng nói, ông Tòng cắn và nhai hết cuốn bì chót, rồi đứng dậy:

- Con xong rồi! Xin phép cô dượng, con ra ngoài hàng ba hút thuốc.

- Ồ! Con đi đi!

Bữa ăn tối chấm dứt lúc 9 giờ rưỡi. Dượng Út cũng ra ngoài hàng ba, tay run run mà cũng cố cầm theo đĩa bánh pía Sóc Trăng hiệu Công Lập Thành là hiệu nổi tiếng mà cô Út mua để

dành cho ông Tòng vì biết cháu mình sẽ xuống thăm (qua điện thoại báo trước) thích bánh này. Hai dượng cháu ăn bánh, uống nước trà, rồi phì phà mỗi người một điếu thuốc - dượng Út, điếu Jet; ông Tòng, điếu Hero... Vì biết ông Tòng để lạc mất hộp quẹt đầu đó trước khi đến Thủ Đức, dượng Út không quên cho ông Tòng một cái hộp quẹt Zippo cũ nhưng còn xài tốt và nói “giữ làm kỷ niệm” để không bị từ chối.

Nửa tiếng sau, ông Tòng ngáp dài và xin phép cô dượng đi ngủ sớm trong khi dượng Út coi ti-vi và cô Út nằm đọc báo Phụ Nữ trên sàn nhà.

*

Ba giờ rưỡi chiều. Tiên đoán thời tiết tối qua đã cho biết từ Phan Thiết xuống Cà Mau bị áp thấp nhiệt đới và ảnh hưởng của bão đang kéo lên từ Singapore nên trời mưa tầm tã trước đó hơn cả tiếng đồng hồ. Cô Út đã mặc áo mưa, xách hai giỏ bao bọc kỹ lưỡng để mưa không làm ướt đồ bên trong đi trước non một tiếng. Không thể chờ trời tạnh mưa, ông Tòng

tròng chiếc áo mưa mỏng te vào, chào từ giã dượng Út, rồi rời nhà để kịp chuyển xe buýt chót trong ngày về Gò Dầu từ thị trấn Củ Chi hầu có mặt cho ngày giỗ ba của ông vào sáng hôm sau. Nếu còn đủ tiền thì ông không phải hối hả vội trong mưa bởi vì xe 17 chỗ ngồi thiếu gì đón khách dọc quốc lộ 22 hoặc khá hơn nữa thì kêu tắc xi chạy thẳng về nhà chứ không phải cực khổ thân già đi bộ và phải sang xe buýt nhiều lần.

Hai tay ông mỗi nhừ vì chiếc va-li nhỏ nhắn và giỏ xách nặng ỳ đựng một trái mít và chục xoài mà cô Út gởi đem về cúng ba, dù ông có từ chối cách mấy cô Út cũng không nghe và sắp sửa nổi giận. Đường hẻm ngập nước. Không xe ôm nào quanh quẩn, ông đành lê lét đôi chân qua các vũng nước đục ngầu hay đen đúa cho đến khi ra được đường Lê Văn Việt.

Mưa vẫn nặng hạt. Gió thổi vùn vụt. Xe chạy bắn nước và bốp kèn lia lịa. Tiếng động làm ông thấy khó chịu vì không quen cuộc sống chen chúc, ồn ào và xe cộ đầy đường. Phải

non 400 thước nữa mới tới Ngã Tư Thủ Đức để kiểm xe buýt về An Suông. Với đồ nặng trong tay, ông khó thể nào đi bộ được. Nhưng không thấy bóng xe ôm nào cả, ông đành ráng sức lê chân vừa đi vừa thở, lội qua các vũng nước, len giữa các xe Honda đậu trên lề, bước khiễng niêng lên các sân gạch hay xi măng cao thấp khác nhau của các cửa tiệm dọc đường.

Ngã Tư Thủ Đức, đang có công trường xây cầu vượt để giải quyết ứ đọng giao thông, như một bát quái trận đồ trong cơn mưa gió vào giờ sinh viên, học sinh tan trường. Từ bên kia đường (gần văn phòng công an Quận 9) đối diện với siêu thị Cóp-Mác, muốn qua trạm xe buýt số 104 nằm trên xa lộ Hà Nội, cũng đối diện với Cóp-Mác, là cả một vấn đề, gần như một cuộc phiêu lưu, thử số mạng của một người già chân đau yếu như ông Tòng với một va-li hành lý và một giỏ trái cây nặng trĩu trong khi hột mưa bắn tới tấp vào mặt và gió như cuốn người đi bộ bởi vì

ông phải băng qua đường bốn lần để đạt mục tiêu.

Nhưng rồi gian khó cũng qua, ông Tòng đã bước lên lề đường lún phún cỏ. Chỉ còn 50m nữa là tới trạm xe. Ngỡ mình bị hoa mắt, ông chung hững khi thấy cô Út đang đứng ở trạm xe; rồi cô Út giơ tay báo hiệu cho ông thấy. Khi đến gần, cô Út nói lớn:

- Tao sợ mày tới lộn trạm xe nên chờ mày đây!

Một mối xúc động dâng ngập trong lòng ông Tòng khi cảm nhận tình thương cho một thằng cháu của một người cô bà con xa nghèo nàn nhưng trái tim lúc nào cũng đầy ắp tình cảm. Sinh viên bên trường Sư Phạm Kỹ Thuật và học sinh các trường khác túa ra đông nghẹt, nói chuyện và đùa cợt không ngớt dù mưa vẫn còn rơi. Hai chuyến xe buýt, nhưng không phải xe về An Suông, đang ngừng ở trạm, không gian hơi náo động với tiếng gọi nhau và kẻ xuống người lên.

Thêm hơn chục sinh viên và học sinh lại đến đứng chờ như trước. Chuyến xe số 150, từ

hướng Suối Tiên đi xuống, đậu ngay trước mặt hai cô cháu. Không gian lại được khuấy động nhồn nháo với tiếng nói, gọi. Bất ngờ chuyến xe mang số 104 là chuyến xe mà hai cô cháu đón xuất hiện ở đường Võ Văn Ngân quẹo ra. Nhờ mắt còn tốt, ông Tòng đọc được số khi chiếc xe vừa ra tới cua; ông nhắc nhở:

- Cô ơi! Xe tới!

- Ồ!

Ông Tòng khò xuống, hai tay xách va-li và giở đồ lên chờ với thẳm ước chiếc xe sẽ ngừng ngay trạm. Nhưng hồi ơi! Chiếc xe số 150 vẫn chưa chịu chạy đi nhường chỗ đậu vì quá đông khách lên xuống. Thế là xe số 104 rề rề tới và đậu phía sau lưng xe trước. Cô Út vội vàng chạy trước trong khi ông Tòng cố sức xách đồ đạc của mình chạy theo sau. Tài xế thấy hai người già nên mở cửa trước cho hai cô cháu khó khăn, xính vính bước lên. Nhưng xe chật ních, không còn ghế trống dẫu nhiều ghế có bảng sơn: “Ghế dành cho người già, khuyết tật, v.v...”.

Hai cô cháu đứng vịn cột hai bên. Nước từ áo mưa rỉ xuống khắp sàn xe.

- Tới! Ai mới lên xe mua vé!

Cửa đóng và xe bắt đầu chạy; thân thể của cô Út và ông Tòng lắc lư. Ông Tòng biết chắc mình không tài nào đứng tới An Suong, nhưng phải đứng rồi sẽ liệu sau. Tuy nhiên, có lẽ cảm thấy xúc động gì đó hay sắp sửa xuống xe, hai sinh viên ngồi ở đầu hai hàng ghế song song đứng dậy, nhường ghế cho hai cô cháu.

- Mời bà và ông!

- Cảm ơn! Cảm ơn hai cháu!

Xe chạy qua Ngã Tư Bình Thái thì cô Út và ông Tòng phải nhón người lên để cời áo mưa đang mặc vì thân thể họ bắt đầu toát hơi nóng. Sau khi nhịp thở điều hòa trở lại, cô Út nói:

- Đáng lẽ, sau khi giao đồ ở chợ Thủ Đức, tao lấy xe số 8 đi luôn xuống chợ Bà Chiểu. Nhưng tao sợ mây lạng quạng đi lạc trạm hay đón lộn xe nên mới trở ra chờ mây đi luôn. Đàng nào xe trăm lẻ bốn cũng đi ngang chợ Bà Chiểu.

- Cảm ơn cô!

Trong khi nói câu cảm ơn, mắt ông Tòng như nhòe ra với xúc cảm trước hành động chan chứa thương yêu của người cô.

- Ngày mai, mây nhớ đốt dùm một cây nhang cho tao nhe! Dượng hay lên máu bắt tử, nên tao không đi xa được. Và gởi lời thăm vợ mây. Bảo vợ con mây xuống đây chơi!

- Dạ!

- Tao biết mây và vợ mây thích ăn bánh da lợn ở đây nên sáng nay tao gọi nhưng chị Ba Lê về quê đi đám ma. Nếu không tao đã ghé mua cho vợ chồng mây.

- Cảm ơn cô! Kỳ sau xuống cùng được mà!

Lòng của ông Tòng xúc động khi người cô dù nghèo nhưng vẫn lo nghĩ đến từng miếng ăn của đứa cháu xa. “Ôi tình cảm của những người thuộc thế hệ sắp đi vào dĩ vãng như cô sao đầy như vậy!” Ông Tòng như muốn nhấn nhủ cảm nghĩ của mình cho thế hệ hiện đại.

Mỗi lúc xe mỗi đông. Người đứng bít đường giữa; hai cô cháu gần như không thấy

nhau nên khó thể nói chuyện được nữa. Không khí trở nên hơi khó thở dù máy lạnh vẫn chạy nhưng chẳng thấm vào đâu cả. Ông Tòng nhắm mắt, nghĩ ngợi về tình cảnh của cô dượng. Ông vãi trời cho trúng một tờ độc đắc hay một hai lô an ủi thì ông sẽ muốn người làm cho cô dượng và phụ giúp thêm dăm ba triệu để cô không phải lao lung ngoài đường nữa. Bên ngoài, đường sá ồn ào với xe cộ chen chúc trong giờ cao điểm. Tiếng nói chuyện của khách chen lẫn tiếng của tiếp viên bán vé vẫn liên tục trên xe đông nghẹt.

Xe qua cầu Bạch Đằng, cô Út sửa soạn xuống xe:

- Tao sắp xuống! Mây về mạnh giỏi! Lâu lâu nhớ xuống chơi!

- Dạ! Cô ở lại cũng mạnh giỏi.

Nhớ tới tai nạn mới xảy ra hôm Tết cho cô Út, ông Tòng nói thêm:

- Cần thận khi băng qua đường nghe cô!

- Ô! Đừng lo! Tao lúc nào cũng kỹ mà!

“Cô kỹ mà xe chạy ẩu, nhiều tài xế hay người lái Honda gấp gấp hoặc say sưa và chân cô không còn lẹ như năm mười năm trước nên mới bị đụng gãy tay...” ông Tòng nghĩ thầm.

Cô Út xách hai giỏ và chen lấn ra cửa. Xe ngừng, năm bảy khách chuẩn bị xuống. Tiếp viên hô lớn:

- Có bà “dà” xuống! Từ từ!

Cô Út là người xuống cuối cùng. Ông Tòng ngoái đầu ra sau, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy cô lết bết đi dọc theo lề đường mà lòng bồi hồi khôn tả rồi như rơm rớm nước mắt. Khi xe qua khỏi Ngã Tư Phú

Nhuận thì ông Tòng mới hết xúc động và bỏ ngoài tai những xao động, ồn ào vây quanh; ông nhắm mắt chìm dần trong giấc ngủ mỗi mệt trong đó ông thấy mình đang thuyết phục cô dựng bán nhà, gởi tiền nhà băng lấy lời để sinh sống và mua căn nhà nho nhỏ giá rẻ trong làng quê thanh tịnh, thoáng khí gần nhà ông để mỗi tuần gia đình ông thuận tiện đến thăm viếng và quét dọn nhà cửa giùm cô tối thiểu một lần hoặc khi dựng hay cô gặp chuyện khẩn cấp thì gia đình ông mới có thể phụ giúp, chăm sóc...

Chùm thơ Cỏ hăng

Xuân

Xuân nhẹ nhàng ngoài ngõ.

Hồn ta nao nao chùng

Ai rộn ràng tất bật

Sao lòng vẫn đứng dừng

Mùa Xuân đi rồi đến

Mai kết nụ lại tàn

Bao mùa qua vẫn vậy

Lá theo mùa rụng rụng

Ta ngồi nhìn nắng trải

Thấy mùa xuân không vàng

Thấy lòng thêm cô quạnh

Khi trước thềm xuân sang.

Ôi tuổi đời bé dại

Bỏ theo mùa xuân trôi

Chẳng rộn ràng áo mới

Khi xuân vừa lên ngôi

Hồn ta già cằn cỗi

Quên mùa xuân thật rồi

Đến hay đi cũng mặc

Xuân buồn, xuân cứ trôi...

Hình như

Hình như trời đã vào mùa

Hình như cái lạnh cũng vừa ghé qua...

Hình như chút gió la đà...

Chút sương mỏng mảnh rót qua cánh hồng

Hình như trời đã lập Đông

Hình như tay vẫn... tay không, với mình!

Hình như có một cuộc tình

Vừa quên, đã lạ, lặng nhìn... tôi đau...!!!

Gieo...

*Gieo duyên để hạt nảy mầm
Gieo điều nhân nghĩa để dành mai sau
Chân chùa bước thấp bước cao
Lời kinh tiếng kệ quyện vào hư không
Ô hay, Phật ở trong lòng
Từ bi hỉ xả....chờ mong tín đồ
Nẻo về còn lắm hư vô....
Chắp tay khẩn nguyện Nam Mô Di Đà
Phật thì ở tít trên xa
Gieo duyên để thấy Phật là trong tâm..*

Đời ngắn lắm, đừng giận hờn chi nữa
 Nắng hôm qua, nay đã lạnh se rồi
 Hoa trên cành chưa trổ một màu tươi
 Đã vội vã héo khô màu cỏ úa

Đời ngắn lắm, thoáng thấy vừa trước đó
 Mà chia xa, vội vã đến không ngờ
 Môi mỉm cười chưa kịp trổ nụ tươi
 Sao ngân ngân lệ lưng trông khóe mắt

Đời ngắn lắm, để tâm chi vụn vặt
 Những muộn phiền, những ganh ghét vu vơ
 Cứ vui đi... yêu thương dấu bất ngờ
 Mai nằm xuống chả có gì nuối tiếc...

Đời ngắn lắm, ngắn vô cùng là ngắn
 Nên tôi ơi, hãy cứ cố yêu đời
 Xin mỗi ngày nụ cười mãi trên môi
 Đời có tắt chẳng còn chi ân hận...

Đời
 ngắn
 lắm!

Má...

*Những bữa cơm má nấu
Giờ bỗng thành xa xôi
Câu chuyện nào cổ tích
Cho ta thêm bồi hồi...*

*Nằm bóp chân cho má
Những ngón gầy trơ xương
Da thịt chùng nhão nhoẹt
Bỗng thấy thương là thương*

*Nhìn má rồi nghĩ lại
Những ngày xa thật xa
Thời gian qua nhanh thật
Mới đây má đã già!!!*

*Ta rồi đây cũng thế
Giống như má, sẽ già
Ngô nghê như con trẻ
Thuở mới vừa lên ba*

*Má không đau, cứ tưởng...
Má của ngày hôm qua
Ta giật mình hoảng sợ
Lúc má mình đi xa...*

*Rồi lom khom má bước
Run rẩy đôi bàn chân
Đâu như thời son trẻ
Địu con khắp ngõ cùn..*

*Thời gian xin chậm lại
Cho ta còn má luôn
Hạnh phúc là khi được
Nằm bên má vui, buồn...*

Hong tóc mẹ...

*Thương sao những buổi trưa hè
Ngồi hong tóc mẹ mà nghe lòng buồn
Vì dầu tóc đã pha sương
Sợi đen sợi bạc ai lường được đâu
Ngày xưa tóc mẹ xanh màu
Ngày nay tóc đã úa nhàu tuổi mơ
Chăm con bao thuở đại khờ
Giờ con chăm mẹ mà ngơ ngơ sầu
Trời buồn tháng bảy mưa ngâu
Xin còn hong tóc dài lâu, mẹ à...
Bông hồng cài áo thiết tha
Nguyện màu hoa đỏ, thật thà con mong.*

Vớ vẩn ngày mưa...

*Ta đi qua ngày nắng
Ta đối diện ngày mưa
Hạnh phúc vẫn tràn trề
Dẫu ngày mưa hay nắng*

*Ta đi qua ngày nắng
Có mái nhà chở che
Thương ai còn vất vưởng
Ngã tư đường đông xe*

*Ta đi qua ngày mưa
Giọt ướt lạnh ê chề
Vẫn mái nhà che chở
Mà sao lòng mãi mê...*

*Thương ai còn run rẩy
Nhìn cơn mưa nhạt nhòa
Tìm đâu ra chỗ trú
Giữa nghìn hạt mưa sa...*

*Chiều nay mưa lớn quá
Chạnh lòng ta bồi hồi
Mưa ơi thôi rơi nhé
Cuộc đời ai, đang trôi...*

Ngày hôm qua

*Ngày hôm qua bỏ lại
Con đường vàng ươm mơ
Sợi tơ trời rất nhẹ
Sóng sánh vào trang thơ*

*Ngày hôm qua chẳng đợi
Ngày hôm qua không chờ
Tóc ai thơm mùi cỏ
Để đêm về nằm mơ*

*Ngày hôm qua thơ dại
Bàn chân son, học trò
Áo trắng bay đầy ngõ
Mắt liếc chùng âu lo*

*Cặp sách nằm ngoan nhé
Ngày hôm qua đại khờ
Thư viết hoài chưa gửi
Tay cầm tay dẫn đò...*

*Ngày hôm qua ở lại.
Tuổi xanh bỏ bên cầu
Ước mơ theo dòng nước
Tan cùng hạt mưa ngâu...*

*Ta còn gì không nhỉ?!
Chỉ còn ngày hôm qua
Ngoài nhìn sao tiếc lạ
Giấc mơ chiều đã xa...*

Là trăm năm...

*Là trăm năm, biết trăm năm
Mai về với đất thương thâm lá ơ
Gió nào rụng cánh chiều phơi
Gãy lên khúc hát chơi vui giữa dòng
Là trăm năm, vẫn một lòng
Thả mây nhót chút phiêu bồng qua sông
Thương người ngán lệ chờ mong
Thương ta đời đã long đong phận bèo
Là trăm năm, gió cuốn theo
Đời như ngọn sóng cheo leo bão bùng
Là trăm năm, nổi sầu chung...
Đi về một nẻo vui cùng thiên thu
Là trăm năm, chốn sa mù
Trắng tay trở giấc ngục tù đa đoan...*

Say nắng...

*Em say nắng nhạt bên rào
Bờ nghiêng giậu đổ vờ vào tiếng yêu
Liêu xiêu bóng đã xế chiều
Nào hay gió thoảng mà hiu hắt lòng
Ngập ngừng biết có thật không
Hay rồi nắng tắt người mong kẻ chờ
Yêu thì yêu vẫn yêu vờ
Yêu như chút gió vờ cuối đông
Lạnh lòng em lắm phải không
Thì thôi dứt nhé, viễn vông đủ rồi
Nắng say đã nhạt màu môi
Chút tình hư ảo đến rồi lại xa
Của người đâu phải của ta
Tình kia trả lại chỉ là giấc mơ
Nắng say, say nắng... ơ hờ
Câu thơ hiu hắt, bến bờ ai mong
Trả anh chút phận làm chồng
Trả em chút phận má hồng đa đoan
Nắng say ngập buổi chiều vàng
Bừng cơn trở giấc dạ ngang ngổn sâu
Hỏi người có sự vì đâu
Chắc là cũng bởi tại câu... đa tình!*

.....

*Nắng say, say nắng... giật mình!
Giật chi nắng đổ cho mình... cảm ngang!!!*

Tự nhủ

Nhờ kem phấn giấu tuổi già
 Nhờ chai thuốc nhuộm để mà vẫn xuân
 Nhờ viên thuốc ngủ an thần
 Để đêm thẳng giấc chẳng cần nghĩ suy
 Máy già nua phải bảo trì
 Cơm ăn thì ít, thuốc chi thì nhiều
 Cuộc đời ngẫm được bao nhiêu
 Quanh đi quẩn lại đã liêu xiêu già
 Tuổi xuân sức khỏe vụt qua
 Gối chùn chân mỏi la đà hết hơi
 Thanh xuân cũng chỉ một thời
 Ngụy trang nín kéo để mời mọc chi
 Già thì cứ việc già đi
 Miễn tâm vẫn trẻ buồn chi hờ người
 Bây giờ ngót nghét bảy mươi
 Mai lên hàng tám vẫn tươi như thường
 Trần gian là chốn vô thường
 Cứ vui đến lúc lên đường hăc hay...!!!

SỰ THẬT

Thời gian trôi thật nhanh! Qua một đêm choàng tỉnh dậy thế là đã mất đi một ngày! “Cảm ơn đời... đã cho ta ngày mới để yêu thương.”

Khi đã sống qua nửa đời người, ai cũng cảm thấy thời gian là quý giá. Những người biết chánh niệm thì thường kiểm lại một ngày qua mình đã có những hành vi gì? Đã học hỏi hay phát biểu được những gì?...Có những ai đã thành thật với chính mình để tự nhận là mình đã làm được những điều hay, lắng nghe những lẽ phải... hay ngược lại. Sự thật là đáng trọng nên ai cũng quý! Từ đó, lắng kể lại “dè sẻn” sự thật về mình nhất là khi phải lên tiếng hay cầm bút (một văn hào đã phát biểu).

Nếu nhìn sự thật với một góc độ nhỏ thì không ai trên đời không có vài lần nói dối, nhưng nói dối vô hại thì cũng được tha thứ. Có những người cao thượng đã phải né tránh sự thật với mục đích lương thiện hay để giúp người khác nhưng lại có lắm kẻ vì cá nhân mình kém tài đức mà phải dùng thủ đoạn hay quyền lực để khôn khéo chối bỏ, nói ngược lại sự thật.. cho nên biết bao

hậu quả đã xảy ra do nhiều người đã bị lầm lạc nghe theo. Nhiều người do sợ hãi hay hèn nhát nên dù biết sự thật vẫn né tránh, làm ngơ vì “sợ thật hay mất lòng” và đôi khi còn tiếp tay, hỗ trợ cho kẻ ác vì tư ái hay tư lợi. Tệ hại nhất là trong lãnh vực kinh tế, luật pháp, hay chính trị... và độc hại hơn nữa khi chính những kẻ lừa đảo lại gán cho những người nói thật là giả (fake). Cũng có những người vì quá thành thật mà lại rước họa vào thân... Nhưng thật sự, nếu là con người thì ai cũng yêu sự thật! Dù đôi khi sự thật quá phũ phàng và khó tin. Cho nên khi phải trực diện hay sửa sai ai thì cũng nên thật khéo léo và tế nhị. Người Mỹ thường nói “Honesty is the best policy” (nghĩa là “Thành thật là thượng sách”). Cũng thế, những quốc gia tiên bộ đều không mị dân hay lừa đảo quốc tế. Nếu cả thế giới này mọi người đều trung thực, yêu chân lý, đều đối xử công bằng với nhau bằng sự thành thật, không dối trá, lường gạt thì đã không có những lỗi lầm nghiêm trọng đưa tới biết bao chiến tranh khốc liệt!

Riêng cá nhân mỗi người thì hãy ý thức là qua nhiều kinh nghiệm quý giá và hơn nữa, nếu chỉ còn một thời gian ngắn trên thế gian này thì thành thật là một đức tính đáng yêu mà người ta nên tu sửa và rèn luyện lại dù đôi khi đức tính đó đã bị xem thường, bị xem là thật thà ngây thơ nhưng thật sự giúp con người vui sống, tin tưởng, cảm thấy an bình và trẻ lại bởi lẽ “đi xa hỏi già, về nhà hỏi trẻ” vì tuổi thơ thường thành thật và nhờ đó đã được yêu thương nhiều hơn... Đức tính thành thật của con người là “tánh thiện căn” có được từ thơ ấu, và tuy thấy đơn giản nhưng theo thời gian nhiều người đã không giữ vững được. Cho nên những bậc cha mẹ chính trực đã dạy con là không nên nói dối. Thật là dễ chịu nếu con người thành thật với nhau ngay cả trong những cư xử nhỏ nhặt hằng ngày để cho mọi việc đều trôi chảy một cách đúng đắn tự nhiên. Rất đau buồn nếu rơi vào cảnh “già mà còn dại” khi biết mình đã lầm lỗi, đã tin tưởng vào những cái giả tạo, những con người dối trá, và những sự thật bị che lấp...

hoặc đau khổ hơn nếu chính mình là kẻ gian trá làm lợi mình hại người (dù có lừa được cả máy phát hiện nói dối) vì “Kim trong bọc có ngày cũng bị lôi ra” cho nên phải tự xét lại mình trước khi quá muộn, trước khi nhắm mắt xuôi tay để không còn bị vướng mắc ở cõi khác.

Những người dám nói lên sự thật vì yêu đạo lý, yêu lẽ phải là những người can đảm, chân thành, biết hi sinh quên mình vì người khác thì thường lại bị kẻ ác tấn công vì kẻ ác tất nhiên là những kẻ không hiền, là những kẻ ganh ghét, nhiều mưu mô, thủ đoạn... nên mới biến hoá sự thật khiến nhiều người kể cả kẻ tốt bị lầm lạc! Vì thế, con người không những cần đạo đức mà phải có tri thức thì mới không thiên cận, mới sáng suốt nhận xét chân chính được thế nào là đúng, sai... Cần nhận xét xem người thành thật lên tiếng có do vì lợi ích cá nhân, có thường đả kích người khác hay có quá khứ xấu xa từ trước đến giờ?...

Dù thời gian có làm cho ai bị mài mòn niềm tin nhưng càng ngày con người càng khám phá, tìm tòi những sự thật trong đời người và trong vũ trụ. Đó là góc nhìn rộng lớn hơn giúp đạt tới tận gốc sự thật khi con người càng tìm hiểu để thấu đáo những định luật chân chính, những căn nguyên hợp lý của thiên nhiên, khí hậu, đất trời... để giải quyết khó khăn, khổ nạn mà không còn tin vào những nguy biện, mê tín và tà thuyết. Vì vậy, hãy tri ân những người đã khó nhọc tìm ra chân lý. Cần cảm phục những ai cương trực thẳng thắn dám nêu lên vấn đề... và nên thương cảm giúp đỡ cho những kẻ chính trực lại bị mắc nạn trên con đường tìm ra sự thật.

Sự thật khởi nguồn từ sự chân thật. Từ đó, lòng can đảm, ý chí khám phá, tìm hiểu, nhận thức và suy xét, tình yêu người và yêu chính mình... là những chức năng quý giá mà tạo hoá đã ban cho để con người ngày càng vươn tới những sự thật quý giá và những chân lý cao vời...

*Tôi thương nhóm bạn khoá mười
Hữu Huân ngày ấy, rạng ngời trong tim
Trải bao năm tháng truân chuyên
Hôm nay cùng hội cùng thuyền bên nhau
Buồn thì san sẻ nỗi đau
Vui thì ha hả chia nhau nụ cười.*

TRẢI LÒNG

*Tôi thương tôi quý Bạn ơi!
Tôi mong cả nhóm không rời xa nhau
Thời gian vụt thoáng qua mau
Còn bao ngày tháng chia nhau vui buồn?
Chân tình tỏ rõ cơn nguồn
Nỗi buồn theo cánh chuồn chuồn bay xa.*

*Hôm nay còn bạn cùng ta
Ngày mai biết có còn ta với người?
Kim lang bằng hữu - Người ơi!
Bao năm gắn bó một thời gian qua
Mặn mà tình nghĩa thiết tha
Đong đầy kỷ niệm rời xa đau lòng
LARINA NGUYEN - K10*

Tập Ghi :

NƯỚC MẮT ĐÀN ÔNG

Gia đình Việt & Hoa nhân mùa ly loạn phiêu dạt qua xứ Cờ Hoa thật sớm. Sau khi rời trại tạm trú, Việt & Hoa cùng hai con nhỏ 8 và 6 tuổi tới sống tại thành phố San Jose, phía Bắc Cali.

Nhờ cơ quan xã hội giúp đỡ, họ được hướng dẫn lãnh trợ cấp, ghi danh đi học cho cả nhà. Thời gian sau Việt được giới thiệu làm nhân viên cho một công ty đảm nhận việc giữ gìn an ninh cho các cơ sở thương mại trong vùng. Công việc thật đơn giản, chỉ việc

lái xe đi vòng các khu thương mại ngăn ngừa trộm cắp hay phá hoại tại các bãi đậu xe của các khu thương xá, ngăn ngừa kẻ xấu đập cửa kính các gian hàng ăn cắp hàng hóa, sử dụng bộ đàm báo cáo thường xuyên về văn phòng điều hành. Vì là nhân viên mới, Việt được phân công làm ca tối từ 6 giờ chiều tới 2 giờ sáng, nên mỗi ngày đi làm về tới căn chung cư gia đình thuê thì vợ con đều đã ngủ say hết. Nhưng chàng rất mừng vì nhờ thế ban ngày rảnh rang đưa đón hai con đi học, nấu ăn

cho cả nhà vì Hoa được Việt khuyến khích đi học trường cao đẳng để có bằng cấp cao, sau này dễ kiếm việc mà lương cao, sẽ đỡ dần cho sinh hoạt gia đình trong tương lai.

Thấm thoát đã ba năm, Hoa tốt nghiệp về quản trị hành chánh và xin được làm văn phòng cho một công ty điện tử chuyên nhận gia công cho các công ty lớn. Dần dần Hoa thăng tiến trong công việc nhờ tính chịu khó và ham học hỏi, nên được cất nhắc làm phụ tá cho Giám Đốc. Mỗi khi công ty đi tìm đối tác hợp đồng gia công, Hoa cũng phải theo Giám Đốc để lo về giấy tờ sổ sách và tiếp xúc với khách hàng. Nhờ tính nhẫn nại và chịu khó vốn là đặc tính của phụ nữ Á Đông nên hầu hết các khách hàng đều hài lòng khi giao tiếp với Hoa, khiến công ty ký được nhiều hợp đồng giá trị. Nhiều khi nàng phải cùng ông giám đốc bay qua nhiều tiểu bang xa gặp khách hàng, phương tiện di chuyển và sinh hoạt do công ty đài thọ nên các dịch vụ đều thuộc loại VIP, máy bay

vé hạng nhất, nhà hàng sang trọng...

Việt vẫn làm công ty an ninh tư, vẫn ca tôi, vẫn đóng vai trò nội trợ thay Hoa lo việc nhà đầy đủ. Hai vợ chồng kỉ cóp sau 10 năm tới Huê Kỳ đã mua được căn nhà nhỏ trả góp mỗi tháng. Nhà có ba phòng đủ cho hai vợ chồng và hai con mỗi đứa riêng một phòng thoải mái. Phía sau nhà có khoảng sân khá rộng tha hồ cho Việt tìm mua các giống cây ăn trái và trồng hoa các loại. Nói chung, họ thành đạt hơn nhiều đồng hương nơi xứ người. Việt cũng đang lo thủ tục để đón mẹ chàng qua ở chung vì cha chàng mất đã lâu.

Nhưng cuộc đời đâu bằng phẳng mãi. Hoa vì công việc nên có dịp tiếp xúc và sống trong khung cảnh sang trọng với những buổi tiệc tùng trong các nhà hàng khách sạn lớn. Khi về nhà, nàng thấy thế giới gia đình nhỏ bé sao tầm thường quá. Thấy Việt bận bộ đồng phục của hãng, hay thấy chàng lui cui trong bếp nấu nướng cho cả nhà với những món ăn đơn điệu, nàng cảm thấy chán

nản không còn những tình cảm trân quý sự hy sinh của Việt cho vợ, cho các con như buổi đầu những ngày thuở hàn vi cơ cực.

Một bữa... đẹp trời, nàng tuyên bố xin ly dị để sống với ông giám đốc công ty vừa goá vợ chưa đầy năm, vì vợ ông ta bị ung thư đã mãn phần. Nàng cũng đề nghị xin được mang hai con về sống tại ngôi biệt thự của ông giám đốc vì ông ta sẵn lòng cung cấp tiền học đại học cho hai đứa con của Việt & Hoa.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, Việt đồng ý mọi yêu cầu của Hoa. Từ nay chàng trở thành người độc thân bất đắc dĩ !

Chàng giấu nhem chuyện gia đình tan vỡ không dám cho mẹ tại quê nhà biết. Bà mẹ thỉnh thoảng cũng gọi phone qua thắc mắc sao không thấy con dâu thăm hỏi như xưa, Việt luôn nói dối Hoa bận công việc phải xa nhà thường xuyên, chàng cũng căn dặn hai con khi phone thăm bà nội không được nói sự thật về mẹ chúng nay đã thành phu nhân ông giám đốc Mỹ.

Ngày bà mẹ được bảo lãnh và qua Hoa Kỳ định cư, Việt và hai con ra phi trường đón bà cụ. Trên xe về nhà, bà cụ hỏi thăm mẹ hai đứa con thì Việt chỉ trả lời bằng quơ. Sau khi về tới nhà chàng dặn hai con vào phòng riêng của chúng mà chàng vẫn giữ nguyên không hề thay đổi từ khi chúng ra đi theo mẹ, sau đó chàng mời mẹ ngồi phòng khách để chàng thưa chuyện. Chàng rành mạch kể mọi chuyện nhưng không hề nói một lời nào nặng nề về Hoa, chàng kết luận với mẹ đây chỉ là định mệnh và duyên số. Bà cụ cũng nói, từ lâu nơi quê nhà cũng đã linh cảm điều không hay, nhưng cụ cũng an ủi Việt dù sao hai đứa con cũng được sống đầy đủ với mẹ chúng, cũng đỡ cho Việt phần nào nỗi lo toan.

Khi Việt sửa soạn đưa hai con chào bà nội để về nhà mẹ chúng, bà cụ ôm từ biệt hai cháu và nhấn nói mẹ chúng nó không cần phải tới chào hỏi bà!

Cuộc sống vẫn lặng lẽ ngày qua ngày, hai đứa con của Việt đều đã tốt nghiệp đại học và có

việc làm tốt, chúng đều tự lập và ở riêng, thỉnh thoảng ghé thăm bà nội và bố, cũng ghé thăm mẹ ruột và ông cha ghé người Mỹ thường xuyên.

Rồi một ngày, bà cụ ốm nặng phải nằm bệnh viện. Hoa được hai con báo tin, phone cho Việt xin đi thăm mẹ chồng... cũ. Việt hỏi ý mẹ, bà cụ trả lời dứt khoát : KHÔNG, và nói thêm, nếu cụ chết cũng không muốn Hoa về dự lễ tang.

Thế nên, ngày cụ mất cũng thiếu bóng nàng dâu cũ. Tang lễ xong, Việt mới phone báo tin cho Hoa và giải thích đây là ý nguyện cuối cùng của người quá cố, mong nàng hiểu và đừng oán trách.

Hoa được hai con dẫn đi thăm mộ mẹ chồng cũ. Hai đứa về nói với Việt mẹ chúng khóc quá trời ngoài nghĩa trang và ngồi bên mộ bà nội đến tối muộn, nhân viên nghĩa trang phải đuổi ra để họ đóng cổng .

Một đêm cuối năm gần lễ Giáng Sinh, Việt đang lái xe công ty rảo quanh các khu thương mại làm nhiệm vụ tuần tra an ninh thì nhận phone của đứa con trai lớn. Nó báo tin mẹ nó và ông chồng giám đốc lái máy bay riêng đi nghỉ lễ tại vùng biển Caribbean đã gặp nạn, máy bay rơi ngoài khơi, cơ quan tuần tra duyên hải Hoa Kỳ chưa tìm thấy tung tích.

Việt thần thờ cảm thương cho người vợ cũ, dù sao cũng ghi dấu muôn vàn kỷ niệm trong một phần đời chàng và cũng làm chàng ứa lệ hai lần: lần Hoa dọn đồ xách Vali cùng hai con về “nhà mới” và lần này rơi lệ vì từ nay chàng không còn dịp nghe qua phone giọng nói người vợ phụ tình mà chàng thường nhủ lòng phải cố quên nhưng lại càng nhớ!

BA HOA

Trích “TRONG CON MẮT THIỀN QUÁN”

Tỳ kheo THÍCH THÁI HÒA

...
CĂN BẢN CỦA HẠNH PHÚC

Ta không đi tìm hạnh phúc hay đời sống có ý nghĩa ngoài những điều kiện vốn có của ta. Vì đi tìm hạnh phúc và ý nghĩa của cuộc sống như vậy, chỉ làm cho ta lao tâm mệt trí mà kết quả tốt đẹp xảy ra với ta quả thật hiếm hoi.

Đi, đứng, nằm, ngồi, ăn, uống, nói, cười, thở, nghe, thấy và nhận thức, ... là những hạnh phúc căn bản của con người.

Ta không thể bảo rằng, một người có hạnh phúc là người

không có khả năng đi, không có khả năng đứng, không có khả năng nằm, không có khả năng ngồi, không có khả năng ăn uống, nói cười, nhìn nghe và nhận thức.

Ở trong đời, ai có khả năng như thế, người đó có căn bản của hạnh phúc. Và căn bản hạnh phúc ấy, nếu được con người nuôi dưỡng bằng chánh niệm, bằng ý thức tuệ giác và tâm từ bi, thì chúng sẽ dẫn đến tròn đầy và cuộc sống con người trở thành có một ý nghĩa đích thực.

...

ĐỐI TÁC KHÔNG BÌNH ĐẲNG

Trong cuộc sống, con người thường suy nghĩ đến bình đẳng và người ta đi tìm sự bình đẳng trong đối tác giữa người này với người kia, giữa tổ chức này với tổ chức kia, giữa khối này với khối kia, giữa quốc gia này với quốc gia kia, nhưng người ta quên nhìn lên không gian bao la để thấy chỉ có một mặt trời mà không có hai, và không bao giờ có hai mặt trăng cùng xuất hiện một lúc. Và cũng vì ham suy nghĩ bình đẳng giữa đối tác và chạy theo nó, con người đã quên nhìn lại trái tim trong cơ

thể của mình, trái tim chỉ có hòa điệu với các bộ phận khác mà không là đối tác bình đẳng, vì vị trí của tim trong cơ thể không có bộ phận nào trong cơ thể có thể thay thế.

Và cũng vì ham chạy theo bình đẳng đối tác, con người đã quên nhìn lại mặt mình, để thấy hai con mắt đang hiện hữu trên khuôn mặt, nó có đối tác bình đẳng không? Nó không hề đối tác bình đẳng không? Nó không hề đối tác bình đẳng, vì một con to và một con nhỏ, một con nằm phía trái và một con nằm phía phải. Đã có bên phải và bên trái làm sao có sự đối tác bình đẳng.

Nên, bình đẳng đối tác, chỉ là những ý niệm của ước muốn mà không phải là chân nghĩa của cuộc sống con người.

Chân nghĩa của cuộc sống chỉ là hòa điệu giữa cái này với cái kia, giữa cái kia với cái này mà không hề có sự đối tác bình đẳng. Và chỉ có vô thường là đối xử một cách bình đẳng một cách tự nhiên đối với tất cả chúng ta, vì tất cả chúng ta cũng như muôn vật không có

cái gì là không vô thường.

HẠNH PHÚC KỶ NGỘ

Ta không bằng lòng với những gì ta đang có, nên ta từ bỏ nó để đi tìm một cái khác và rồi ta không bằng lòng với cái ta mới tìm được, ta lại từ bỏ nó và đi kiếm một cái khác nữa, cứ như vậy mà cuộc tìm kiếm của ta không bao giờ dừng lại, và không biết nơi cõi Ta bà này nơi nào là chỗ dừng chân lại của ta.

Cõi Ta bà tuy rộng, nhưng không có một chỗ nào cho ta dừng chân, nếu ta không biết buông bỏ những ý tưởng dong ruổi trong ta.

Cõi Ta bà tuy rộng, nhưng nơi nào là vùng đất hứa của ta? Chắc chắn không có nơi nào, nếu tâm ý tìm cầu không dừng lại nơi ta.

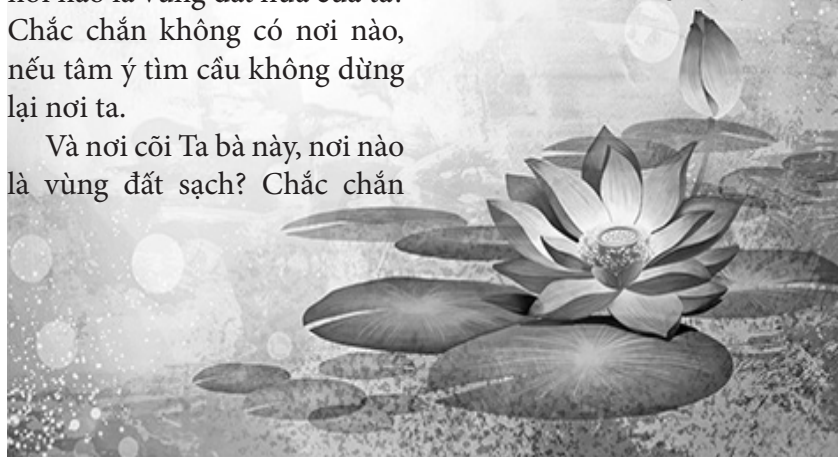
Và nơi cõi Ta bà này, nơi nào là vùng đất sạch? Chắc chắn

không có vùng nào, nếu tâm ta cấu uế.

Và cũng trong cõi Ta bà này, nơi nào là những sinh hoạt của những người dễ thương? Chắc chắn không có nơi nào và người nào, nếu tâm ta đầy những hạt giống hận thù, trách móc, bất mãn và khát thèm.

Nên, ta hãy làm cho tâm ta lắng yên, tâm không còn những bất mãn, khát vọng và tìm cầu, thì cái nhìn của ta bắt đầu sáng trong, bấy giờ mọi cái đi qua đời ta đều là chân như hiển lộ. Mọi sự tốt đẹp, ta không nhọc công tìm kiếm, mà đều tương ngộ cùng ta, điều ấy mới là kỳ ngộ trong đời sống của hạnh phúc.

DQ - K4 (sưu tầm)

Vội vàng

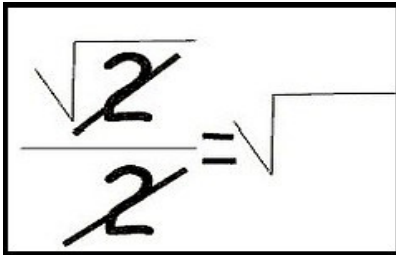
Tôi muốn tắt nắng đi
Cho màu đừng nhạt mắt;
Tôi muốn buộc gió lại
Cho hương đừng bay đi.

Của ong bướm này đây tuần trăng mật;
Này đây hoa của đồng nội xanh rì;
Này đây lá của cành tơ phơ phất;
Của yến anh này đây khúc tình si.
Và này đây ánh sáng chớp hàng mi;
Mỗi sáng sớm, thần vui hằng gõ cửa;
Tháng giêng ngon như một cặp môi gần;
Tôi sung sướng. Nhưng vội vàng một nửa:
Tôi không chờ nắng hạ mới hoài xuân.
Xuân đang tới, nghĩa là xuân đang qua,
Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già,
Mà xuân hết, nghĩa là tôi cũng mất.
Lòng tôi rộng, nhưng lượng trời cứ chật,
Không cho dài thời trẻ của nhân gian,
Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn,
Nếu đến nữa không phải rằng gặp lại.
Còn trời đất, nhưng chẳng còn tôi mãi,
Nên bâng khuâng tôi tiếc cả đất trời;
Mùi tháng, năm đều rớm vị chia phôi,
Khắp sông, núi vẫn than thầm tiễn biệt...
Cơn gió xinh thì thào trong lá biếc,
Phải chăng hờn vì nỗi phải bay đi?
Chim rộn ràng bỗng đứt tiếng reo thi,
Phải chăng sợ độ phai tàn sắp sửa?
Chẳng bao giờ, ôi! Chẳng bao giờ nữa...

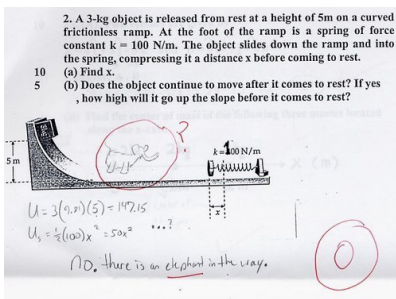
Mau đi thôi! Mùa chưa ngả chiều hôm,
Ta muốn ôm
Cả sự sống mới bắt đầu mơn mơn;
Ta muốn riết mây đưa và gió lượn,
Ta muốn say cánh bướm với tình yêu,
Ta muốn thâu trong một cái hôn nhiều
Và non nước, và cây, và cỏ rạng,
Cho chếnh choáng mùi thơm, cho đã đầy
ánh sáng
Cho no nê thanh sắc của thời tươi;
- Hỡi xuân hồng, ta muốn cắn vào ngươi!
(Xuân Diệu)

Toán vui

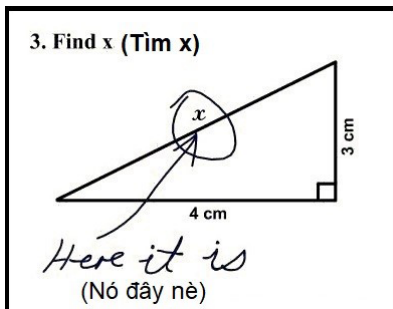
1/ Khai căn chính xác

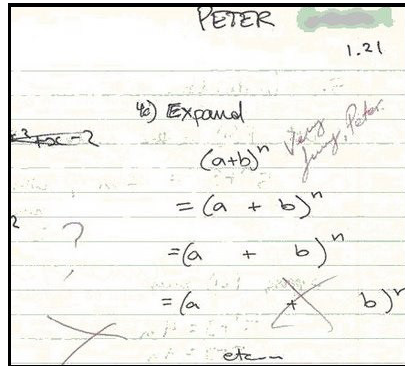
2/ Vật không thể di chuyển vì có một con voi giữa đường

3/ Tìm x

4/ Expand = mở rộng thì mở rộng thôi

5/ Cũng giống nhau mà

After explaining to a student through various lessons and examples that:

$$\lim_{x \rightarrow 8} \frac{1}{x-8} = \infty$$

I tried to check if she really understood that, so I gave her a different example. This was the result:

$$\lim_{x \rightarrow 5} \frac{1}{x-5} = \infty$$

6/ Bằng 6 chứ mấy, đơn giản thế mà cũng đó

Solving equation by one Blondie:

$$\frac{1}{n} \sin x = ?$$

$$\frac{1}{n} \sin x =$$

$$\text{six} = 6$$

THUẬT HOÀI - K8 (sưu tầm)

Màu hoa thương nhớ

Nhìn màu hoa phượng lòng xao xuyến,
Nhớ mái trường xưa, thủ học trò.
Thơ ngây trong trắng, thời hoa mộng,
Cả một khung trời dệt ước mơ.

× × ×

Nhìn màu hoa phượng gợi nhớ nhung,
Hai mùa phượng nở cùng chung học.
Để kết duyên tình sau sáu năm.
Duyên thắm tình say từ thuở đó.

× × ×

Nay nhìn hoa phượng lòng tan nát,
Lệ thấm, tim đau, dạ não nùng.
Ôi ! tình chia cách, tang tóc phủ,
Dưới màu hoa phượng khóc nhớ thương!

KIM HẢI PHAN - K4

HÀNH TRÌNH ĐI ĐẾN TÌNH THƯƠNG

TRANG ĐẦU

Năm nay, tôi bắt đầu chuẩn bị đi họp mặt với các bạn.

Tôi gọi đó là “Hành trình đi đến tình thương”.

Vượt qua chặng đường dài, tôi đã đến được nơi tôi muốn.

Chặng đầu tiên là bang Oregon – nơi em gái tôi đang ở. Hàng ngày chúng tôi vẫn gọi điện gặp nhau, vậy mà khi đến đón tôi, nó vẫn cứ muốn khóc.

Ở chơi mấy ngày, sau đó vợ chồng nó chở tôi đến nhà Riu – nơi họp mặt đầu tiên của nhóm.

Nói làm sao đây cho hết nỗi vui mừng của bạn bè sau nhiều năm xa cách!

Nhà Riu có vườn hoa thật rộng, tha hồ mà chuyện trò rôm rả.

Chúng tôi được Riu đãi bữa cơm chiều, có rất nhiều món ngon trong mâm cơm Việt. Xa xứ bao nhiêu năm, vậy mà Riu vẫn giữ được hương vị quê nhà.

Ăn cơm xong, chia tay nhà Riu để đến nơi chúng tôi ở lại trong thời gian lưu trú. Đó là một căn nhà rất rộng đầy đủ tiện nghi. Sắp xếp chỗ ở rồi, bọn tôi không ngủ được vì vui. Cứ ngồi kể lại những kỷ niệm thời đi học.

Sáng dậy sớm đã thấy Thủy, Mai, Thu, Xuân chuẩn bị bữa sáng ngon lành. Thôi thì đủ thứ thức uống, đủ thứ món ăn. Chúng tôi vừa ăn vừa chào nhau với nụ cười sớm mai nắng ấm.

Ăn xong ra sân chụp ảnh, buổi sáng đẹp trời đầy đủ nắng đã cho bọn tôi những bức ảnh

đẹp. Cảm ơn phó nhóm Tuấn Trương đã hết lòng vì bạn bè.

ĐI HÁI CHERRY

Vườn cherry ở Mỹ, nông trại bạt ngàn. Trên xe chúng tôi cứ “Ồ” lên khi đi qua vườn cherry chi chít trái chín đỏ cây.

Tháng 6, mùa cherry nên giá thật rẻ. Nhà vườn cho hái và ăn thả cửa. Ôi, cái thứ vừa ăn vừa hái mới thích làm sao. Cảm giác y như thời còn trẻ con. Lại còn tha hồ chụp ảnh tha hồ ăn.

Nắng đẹp trời trong xanh đã cho chúng tôi nhiều bức ảnh dễ thương.

ĐI THĂM THÁC

Ở thành phố Portland, có rất nhiều thác rất đẹp và hùng vĩ. Nhìn xa thác đổ từ trên cao xuống trắng xoá đẹp mê hồn. Mọi người tha hồ chụp ảnh lưu niệm. Bạn Hải bảo tôi chờ bạn đi mua kem. Trong lúc ngồi chờ, tôi thấy có quầy lưu niệm nên bước tới xem, tôi muốn mua một vài món ở đó mà không biết nói Tiếng, chỉ biết ra hiệu. Vậy mà người bán hàng cũng hiểu. Ôi những người Mỹ hiểu khách và dễ thương.

Đến chỗ hẹn dừng chân thì đã thấy con gái bạn Đức Phạm

ngồi chờ với linh kinh thức ăn của Ba Mẹ đem tặng nhiều bạn ở Mỹ reo lên: Ô bánh mì “ly”

Chúng tôi đã có một buổi xế trưa tản mạn bên bếp lửa hồng. Trời lạnh lắm, vì ở đây nhiều thác và rừng cây. Khung cảnh thật tuyệt vời (Bánh mì ngon tuyệt, nước uống cũng nhiều).

Cám ơn gia đình hai bạn Đức + Cúc đã tài trợ bữa trưa này cho chúng tôi.

Buổi chiều về lại thành phố ăn buffet vợ chồng em gái đãi, trùng hợp ngày sinh nhật của Tiffany - con gái Hải. Bữa ăn thật vui đầy ắp tiếng cười. Mọi người lắng nghe con gái của Hải + Thiện Chí phát biểu “Con hạnh phúc lắm khi Sinh nhật con được Cô Chú tham dự”. Rưng rưng nước mắt, rưng rưng buồn khi nhớ đến Ba cháu nay đã không còn ở lại với chúng tôi.

Bữa tiệc kết thúc, cám ơn em gái, cám ơn các bạn đã cho tôi những giây phút cảm động này.

THĂM VƯỜN HOA HỒNG NỔI TIẾNG

Trời ơi, hoa hồng là hoa hồng đủ màu, đủ sắc, đủ các loại hoa. Tha hồ chụp ảnh vui cười bên hoa. Và nhất là bên

những người bạn sắp già mà không hề già. Hoa hồng dường như tô điểm thêm cho tình bạn chúng tôi thêm tươi thắm mãi.. Tình bạn của chúng tôi muôn năm!

SẮP CHIA TAY RỒI

Trên đường ra sân bay, chúng tôi lại được ăn buổi trưa

do vợ chồng Tuấn Trương + Xuân thiết đãi. Com Việt Nam theo kiểu người Hoa, bữa cơm quá ngon. Cảm ơn hướng dẫn Riu đã giới thiệu nhà hàng Ziên Hồng này nhé! Cảm ơn anh Tuyên - bạn Riu nữa vì tất cả sự nhiệt tình anh đã dành cho chúng tôi.

Cuộc vui nào cũng phải tàn, bọn tôi đành chia tay nhau với nhiều lưu luyến.

Ở sân bay, trước khi chia tay, Tuấn Liêm tâm sự rất nhiều. “Bà giáo ơi” (là bạn Liên Minh đó) đừng giận tui nghe, tui mình còn được gặp nhau là quý

lắm... vvv...vvv... Làm cả bọn ai cũng bùi ngùi bịn rịn.

Tội nghiệp Trí cả ngày hôm ấy, vừa là hướng dẫn viên, vừa là tài xế, kiêm đủ thứ. Luôn giúp đỡ chúng tôi mà không hề thấy bạn than mệt. Đến lúc tôi thấy đói bụng thì trời đã quá khuya, sắp đến giờ đóng cửa hết rồi. Thật là thương! Nhớ mãi cảnh hai vợ chồng Trí lái xe trong đêm để mua thức ăn cho tôi. Tình thương – tình bạn là như thế đó.

Ở San Jose, chúng tôi đến nhà thăm Thư bị té. Cầu xin Trời Phật ban phước lành cho Thư mau khoẻ lại.

Còn sót lại buổi chiều ở San Jose, Hải và con gái đưa tôi đi chơi ở Cầu Vàng bằng tàu điện cổ. Hải kéo tôi bắt phải đi cho hết “Qua đây mày phải đi cho biết”

Buổi chiều lộng gió lạnh gắt chết, mà sao lòng mình ấm đến lạ. Vì sao vậy? Vì tình bạn - tình thương phải không?

Tham quan Cầu Vàng xong thì trời sụp tối. Con gái Hải đưa chúng tôi đi ăn ở quán Người Hoa nổi tiếng. Quán nhỏ nằm

trên căn gác lửng, phải leo lên và chờ đợi trong cơn đói.. Nhưng đổi lại là thức ăn ngon tuyệt. Phải phục nét văn hoá người Mỹ vì quá lịch sự. Xếp hàng không chen lấn và không tỏ ra khó chịu khi chờ lâu.

Chúng tôi ra bến xe thì trời đã tối hẳn, còn 30 phút nữa xe mới đến, trời lạnh thấu xương, Xa xa, trông thấy vài người Mỹ họ nhảy lưng tung tập vài động tác để cho bớt lạnh. Cũng may mà Hải và tôi có trang bị sẵn áo khoác dày, trong khi con gái Hải thì phong phanh không áo thật tội nghiệp.

Tôi nói với Hải “minh vòng tay ôm nó cho nó ấm”. Vậy là đúng với câu nói “chuyên hơi ấm tình thương”. Chúng tôi dần bớt lạnh.

ĐẾN CHICAGO

Nhà của Hải + Chí, nơi tình thương đọng lại. Khắp nơi trong nhà đều treo đầy hình ảnh của gia đình bạn. Nơi đây, trong gian nhà này, hai bạn tôi đã sống một trời hạnh phúc.

Buổi chiều, con gái Hải lái xe đưa chúng tôi đến thăm mộ của Ba nó. Tôi xúc động kêu

lên “Bạn ơi! Tôi đến thăm bạn đây!”. Chiều tàn hai đứa ngồi bên mộ Thiện Chí nhắc lại chuyện cũ ngày xưa.

Thời gian trôi nhanh quá, mới hồi nào thời tuổi trẻ, áo Phi công sáng rực cả bầu trời... Thôi tôi nghẹn lời... Không nói nữa... Hải đang khóc rồi đây..

Những ngày ở nhà Hải, tôi được sống trong tình yêu thương của gia đình Hải. Những ân tình đó tôi làm sao quên được.

ĐẾN THĂM EM TÔI

Denver – bang Colorado là nơi gia đình em trai tôi đang sinh sống. Chúng tôi gặp nhau trong niềm vui hội ngộ tình máu mủ ruột rà.

Những ngày ở đây là những ngày hạnh phúc của chị em chúng tôi. Trước khi ra về, tôi nói với các cháu tôi rằng.. Ở đây đất lạ quê người, nhưng đây cũng sẽ là quê hương thứ hai của tụi con. Phải cố gắng trở thành người con tốt của Ba Mẹ.

Tháng 6 năm nay làm sao quên! Tôi đã được gặp bạn bè thời thơ ấu. Có duyên lắm mới gặp nhau trong tình thương mến của bóng xế chiều tà. Tôi sẽ giữ mãi tình cảm này. Đó là kỷ niệm ấm áp vui vẻ trong chặng đường đi suốt cuộc đời tôi.

Tôi chỉ tiếc là không có Thuận Khanh đi cùng trong chuyến đi như lời hai đứa đã hẹn ước. Và không có Thiện Chí, bạn đã dặn dò tôi là phải cố gắng đi để tụi mình được gặp nhau. Tôi đã cố gắng rồi.. Mà bạn giờ nơi đâu?

Hai bạn ơi! Tôi đã nhớ đến hai bạn rất nhiều trong suốt hành trình này.

Cám ơn gia đình các em tôi. Ở xa mới biết nhớ, mới biết thấu hiểu thế nào là tình thương ruột thịt.

Xin tạm biệt các Tình Thương Mến của tôi. Tôi yêu thương tất cả mọi người.

NGUYỄN THỊ KIM DUNG - K4

CHÙM THƠ VÔ CHIÊU

*Nếu là duyên, kiếp sau làm dâu cụ !
Còn kiếp này, chưa đủ nợ nha anh !
Hôm anh hẹn đón anh trở về thành
Thấy bác gái, em ngại ngùng quay bước !!*

*Thầm trách anh, sao anh không nói trước!
Con gái mà, phải giữ kẽ chứ anh !!
Giờ gặp bác, ăn nói sao cho rành ?
Thì thôi vậy, em chịu câu lỗi hẹn !*

*Cuộc tình xưa, cuộc tình không trọn vẹn
Không chia tay, mà hai đứa hai nơi
Năm mươi năm , em không nói một lời
Nay thật lạ! bỗng dưng em tâm sự !*

*Một bức hình, chợt làm em tư lự
Chính là anh nhưng không phải là anh
Và quá khứ bỗng trở lại rất nhanh
Nên một lần, em muốn mình bày tỏ !*

Viết theo tâm sự của ...

*10:2019
VOCHIEU*

Chưa
đủ
nợ

CHÁO HOA

*Gạo lúa mới, sao lên thơm mùi sữa
Nước giếng trong, mát ngọt đồ cho vừa
Lửa riu riu, tay khuấy đều kéo khét
Cháo chín rồi, hỏi chàng đã dùng chưa?*

*Tiêu sọ say, rắc đều trên bát lớn
Điểm hành hoa, cho vương chút trời xanh
Nghỉ ngút khói, cháo còn nóng, mời anh
“Dùng bát cháo với tình em trong đó”.*

*Lạ như thế, cơm cháo cũng là thơ
Bát cháo hoa, em nấu tự bao giờ
Nêm chút muối cho mặn mà em nhé
Ăn nóng vào, xuất hạn ...sẽ rồi mơ.*

*Cháo đã ngọt mà giọng em lịm ngọt!
Anh nằm yên, em giúp đỡ được mà
Kheo khéo nhé, cháo hãy còn nóng lắm
Để em thổi, cháo tình chóng... thắng hoa.*

VOCHIEU

Độc Việt Nam Lịch sử trường thi của thầy Võ Phá

*Một hôm vào quán say sưa
Nhìn trên kệ sách sử xưa mời chào*
“Quán” đây là trang nhà www.trunghocthuduc.com. “Say sưa” là say mê đọc sách chứ không phải say mê yến ẩm theo ý nghĩa của Lý Bạch, của Lưu Linh. Còn “sử xưa” là tập “Việt Nam Lịch Sử Trường Thi” của nhà thơ Võ Phá. Khách thập phương có thể tìm thấy tác phẩm này một cách dễ dàng ở trên cao, bên phải ngay dưới bảng hiệu của quán nhà.

Hồi còn học ở trường Trung Học Thủ Đức, chúng tôi chỉ có dịp được học hai buổi với tác giả. Đó là vào năm lớp mười. Vì lớp chúng tôi theo ban B nên mỗi tuần chỉ có một giờ

cho môn Văn Vật. Không may cho lớp chúng tôi, năm đó lớp chúng tôi không có giáo sư Văn Vật. Cả lớp ngồi đợi mấy tháng trời. Bỗng một hôm thầy Võ Phá vào lớp nói thầy dạy đã đủ lớp nhưng vì chúng tôi không có thầy nên thầy đến giúp. Giờ học đầu tiên thầy nói sơ qua về chương trình và bắt đầu giảng bài thứ nhất. Đến giờ thứ hai, thầy dạy bài học xong chuyển sang đề tài tuổi trẻ phải làm gì cho đất nước. Cuối giờ thầy nói như có vẻ phân bua rằng người ta hay nói thầy thích tranh đấu có lẽ vì thầy gốc Quảng Nam. Sau đó thầy không lên lớp nữa vì có thầy Bùi Bửu Châu đến thay thế nhưng cũng chỉ được

vài hôm rồi thầy Bùi Bửu Châu đổi đi trường khác. Cứ như thế cho đến cuối năm.

“Việt Nam Lịch Sử Trường Thi” là một công trình văn hoá lớn lao trong việc truyền bá lịch sử Việt Nam. Càng đọc sử con người càng hiểu rõ hơn công khó nhọc dựng nước của cha ông, càng hiểu rõ ý niệm về xã hội của từng thời đại. Tác phẩm tổng cộng gồm ba ngàn năm trăm năm mươi bốn (3554) câu thơ được đúc kết trong hai mươi tám (28) phần. Ở đầu mỗi phần, tác giả còn viết một đoạn văn xuôi giới thiệu hoặc khẳng định sự lựa chọn một trường phái sử học. Chúng tôi gọi là trường phái sử học vì đôi khi có sự bất đồng ý kiến của các sử gia về một sự kiện lịch sử nào đó. Thí dụ, thời kỳ Triệu Đà phải coi là thời kỳ tự chủ của nước ta hay nước ta bị Triệu Đà đô hộ. Thiên trường thi này bắt đầu từ thời kỳ lập quốc và chấm dứt vào lúc liệt nữ Nguyễn Thị Gi-ang, phu nhân của nhà ái quốc Nguyễn Thái Học, quỳ sinh. Theo lời tác giả ghi lại, thời

gian viết toàn bộ thi tập này dài bảy mươi lăm (75) ngày, bắt đầu từ ngày ba mươi tháng mười (30/10). Rất tiếc tác giả không ghi lại năm nào. “Việt Nam Lịch Sử Trường Thi” được tác giả viết theo thể thơ Song Thất Lục Bát. Đó là thể thơ mà học sinh Trung Học Thủ Đức đã biết đến qua những tác phẩm “Chinh Phụ Ngâm” của Đặng Trần Côn, “Ai Tư Vãn” của Bắc Cung Hoàng Hậu Lê Ngọc Hân. “Việt Nam Lịch Sử Trường Thi” có lời thơ trong sáng, nhẹ nhàng, khi thì hùng tráng, khi thì sâu thẳm nỗi oan khiên, có lúc lại đậm tình giang sơn gấm vóc.

Người đời thường nói “thơ quý bình ngâm”. Mong sao có ngày được nghe một vài đoạn trong “Việt Nam Lịch Sử Trường Thi” qua những giọng ngâm đặc sắc truyền cảm trữ tình hoặc biến thiên trường ca thành một vở nhạc kịch qua những thiên tài âm nhạc của trường ta. Mong lắm thay!

Chúng tôi không dám và cũng không có khả năng bình luận hết tập thơ này, chỉ xin đọc

ra đây hai mươi câu thơ trong phần đầu tiên của tác phẩm:

*Giống Rồng Tiên sáng ngời
nguồn gốc. (0041)*

*Họ Hồng Bàng chủng tộc Nam
phương.*

*Vua đầu gọi Kinh Dương Vương.
Cùng bà Long Nữ nương nương
kết tình.*

*Con đầu tiên chính danh nổi
nghiệp,*

Lạc Long quân lãnh tiếp cơ đồ.

Lạc Long gá nghĩa Âu Cơ,

*Ba năm mang nặng đến giờ
khai hoa.*

*Một trăm con sinh ra cùng lượt
Năm mươi người thì được lên
non. (0050)*

*Theo cha còn lại số con,
Xuống miền bờ biển sống còn
lập thân.*

*Văn lang quốc Lạc Long cai trị,
Truyền cho con chính thị Hùng
Vương.*

*Tên vua không đổi lạ thường,
Hai ngàn năm lễ mọi phương
phục tùng.*

*Mười tám đời vua Hùng bình
trị*

*Chọn kinh đô định vị Phong
Châu.*

Văn quan thì gọi lạc hầu,

*Võ quan, lạc tướng cầm đầu ba
quân. (0060)*

Nói về “Họ Hồng Bàng”, được dịch ra từ “Hồng Bàng Thị” viết trong các quyển sử bằng chữ Hán, sử gia Phạm Văn Sơn, viết trong “Lịch Sử Tân Biên” xuất bản vào năm 1954, đưa ra một nghi vấn về chữ “họ” hiểu như tên họ của một gia đình. Theo ông chữ “Thị” có thể hiểu là một lãnh thổ của một dân tộc được các sử gia người Hán đặt tên là “Hồng Bàng”. Nói người Hán đặt tên cho tổ tiên mình là Hồng Bàng cũng có thể không sai giống như bên ta có thói quen gọi một số dân địa phương như “dân miệt vườn”, “anh em miền núi”, “bắc kỳ di cư”, v.v. ...

Vua đầu tiên “Kinh Dương Vương”, đọc trong “Việt Nam Sử Lược” của cụ Trần Trọng Kim, tên huý là Lộc Tục, con trai của vua Đế Minh và con gái của ông Vụ Tiên. Sau Kinh Dương Vương được vua cha cho làm vua nước Xích Quỷ rộng lớn trong đó bao gồm cả nước Văn Lang. Thế thì các sách sử gọi Kinh Dương Vương là vua đầu

tiên của người Việt cũng không hẳn là đúng vì trước đó còn có Đế Minh và cả vua Thần Nông nữa vì Đế Minh là cháu ba đời của vua Thần Nông.

Vua Kinh Dương Vương lấy con gái Long Thần (có sách gọi là Động Đình Quân) sanh ra Sùng Lãm, được nối ngôi cha làm vua nước Xích Quỷ. Ở đây có sự khác biệt trong nhiều tài liệu lịch sử. Có sách nói Lạc Long Quân làm vua nước Văn Lang, có sách nói Lạc Long Quân phong cho người con trưởng làm vua nước Văn Lang, lấy hiệu là Hùng Vương. Một câu hỏi được đặt ra ở đây là tại sao không là Lạc Long Vương như Kinh Dương Vương và Hùng Vương?

Trong “Việt Nam Sử Lược”, cụ Trần Trọng Kim đã hoài nghi về thời gian của triều đại Hùng Vương, tính ra dài đến hai ngàn sáu trăm hai mươi (2622) năm. Thế mà cả triều đại chỉ có hai mươi (20) ông vua tính từ vua Kinh Dương Vương đến ông cuối cùng là Hùng Vương thứ mười tám (18). Tính trung bình mỗi ông làm vua một

trăm ba mươi (130) năm. Mà có phải mỗi ông sinh ra là làm vua ngay đâu. Ông thứ hai phải đợi ông thứ nhất làm vua một trăm ba mươi (130) năm. Tức là khi ông thứ hai nối ngôi ông thứ nhất thì ông ta đã có hơn một trăm ba mươi (130) tuổi. Làm vua thêm một trăm ba mươi (130) năm nữa thì chết, thọ hơn hai trăm sáu mươi (260) tuổi. Cứ tính ra như thế thì ông thứ mười tám (18) phải có trên ngàn tuổi.

“Đại Việt Sử Ký Toàn Thư” chuyển sang Việt ngữ, của Viện Khoa Học Xã Hội Việt Nam được nhà xuất bản Khoa Học Xã Hội – Hà Nội in vào năm một ngàn chín trăm chín mươi ba (1993), chuyển sang sách điện tử do ông Lê Bắc điều hợp năm hai ngàn lẻ một (2001), ghi lại chú thích của Sử Thần Ngô Sỹ Liên về cuộc hôn nhân giữa Lạc Long Quân và bà Âu Cơ. Theo lời chú thích của Sử Thần Ngô Sỹ Liên thì bà Âu Cơ là con gái vua Đế Lai. Vua Đế Lai là con trai Vua Đế Nghi. Vua Đế Nghi là con trai vua Đế Minh. Vì thế vua Đế Nghi

và vua Kinh Dương Vương là hai anh em ruột, cùng cha khác mẹ. Lạc Long Quân là con trai vua Kinh Dương Vương. Như thế thì Lạc Long Quân và vua Đế Lai là hai anh em con chú con bác, và bà Âu Cơ là cháu ruột của Lạc Long Quân. Cũng cùng giòng giống với nhau có sao lại không thể chung sống với nhau được mà phải chia đôi. Suy từ tên của bà Âu Cơ, có thể kết luận Đế Lai làm vua nước Âu. Ngày xưa người con gái của xứ nào thường được gọi tên của nước đó thêm vào chữ Cơ như các bà Hạ Cơ, Trịnh Cơ, Sở Cơ, v.v ...

Hùng Vương làm vua nước Văn Lang. Có sử gia hỏi tại sao không gọi là Lạc Vương cho hợp với Lạc Việt, Lạc Tướng, Lạc Hầu, Lạc Điền. Nhưng có sử gia lại nói phải là Hùng Vương, Hùng Tướng, Hùng Hầu. Vậy Lạc Việt, Lạc Điền có phải đổi lại thành Hùng Việt, Hùng Điền chăng? Có sử gia còn đưa ra giả thuyết là các nhà biên chép lịch sử ngày xưa viết lộn chữ Lạc (雒) thành chữ Hùng (雄) vì hai chữ này

chỉ khác nhau ở phần bên trái. Nói như vậy không có lý lắm vì không lẽ các ông chép sử ngày xưa không đọc lại bài đã viết. Ở phần này mọi người có thể đặt câu hỏi vì sao hơn hai ngàn sáu trăm (2600) năm trước Công Nguyên, chữ Hán chưa xuất hiện mà tổ tiên ta đã biết gọi Hùng Vương, Lạc Việt, Lạc Tướng, Lạc Hầu, Lạc Điền. Có thể vì lúc ban đầu sử nước ta được người Hán viết ra. Tổ tiên chúng ta chỉ tham khảo rồi viết lại. Do đó các chức tước thời Hùng Vương chắc chắn chịu nhiều ảnh hưởng của xã hội nhà Hán trong thời kỳ chép sử.

Tại sao lại gọi là “Lạc Việt”?

Chữ “Việt” thì dễ hiểu vì ngày xưa người Trung Hoa gọi tất cả các dân tộc sống ở phía nam sông Dương Tử là “Việt”. Chữ “Việt” có nghĩa là vượt qua (sông Dương Tử).

Ông Mạc Định Hoàng Văn Chí đưa ra, trong quyển sách “Duy Văn Sử Quan” mà ông là tác giả được xuất bản vào năm một ngàn chín trăm chín mươi (1990), một giả thuyết rằng người Trung Hoa đặt tên “Lạc”

cho người Việt mình vì người Việt mình trồng lúa. Tác giả tưởng tượng có một vài người Trung Hoa thấy người mình đang cấy lúa mới hỏi người mình đang trồng cây gì. Trả lời đang cấy “Lúa”. Người Trung Hoa lập lại theo tiếng của họ là “Lùa” (vì tiếng Trung Hoa không có âm sắc) và gọi người mình là “Lùa yuê”, tức là người “Việt trồng lúa”. Hai chữ phát âm “Lùa yuê” viết theo chữ Hán là 雒越, đọc theo âm Hán Việt là “Lạc Việt”.

Sau cùng cũng xin nói thêm là hiện nay còn có nhiều giả

thuyết khác về nguồn gốc dân tộc Việt. Chẳng những từ Động Đình Hồ mà còn từ Ấn Độ, từ Nam Thái Bình Dương. Tiếc rằng thời Thượng cổ không có tài liệu gì để lại nên hậu sinh chưa biết được gốc gác của tiền nhân.

Chúng tôi xin kết bài viết ở đây và cảm thấy vinh hạnh được đọc “Việt Nam Lịch Sử Trường Thi”, một tài liệu lịch sử của một vị giáo sư tiền bối trường ta để lại.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã có công đọc tới đây.

Paris, 16/11/2019

PHẠM VĂN VĨNH, K4

SUNG SƯỚNG có 9 chữ... thì **GIAN TRUÂN** cũng thế

HẠNH PHÚC có 8 chữ... thì **BI THƯƠNG** cũng thế

TÌNH YÊU có 7 chữ... thì **PHẢN BỘI** cũng thế

SỰ THẬT có 6 chữ... thì **GIẢ DỐI** cũng thế

BẠN BÈ có 5 chữ... thì **KẺ THÙ** cũng thế

CƯỜI có 4 chữ... thì **KHÓC** cũng thế

YÊU có 3 chữ... thì **HẬN** cũng thế

TA có 2 chữ... thì **NÓ** cũng thế

Ừ có 1 chữ... thì **Ừ** cũng thế

TA HÃY CHẤP NHẬN 2 MẶT CỦA CUỘC ĐỜI

SỰ THẬT VỀ CON NGƯỜI

Ít nói = Tình cảm nhiều

Nóng tính = Tốt bụng

Khô khan = Chân thành

Lạnh lùng = Thật lòng

Im lặng = Quan tâm

Ngọt ngào = Thâm hiểm

Khéo nói = Lãng nhăng

TRÊN THẾ GIẠN NÀY:

Khó cắt đứt nhất là tình cảm

Khó tìm nhất là tình yêu

Khó trả ơn nhất là tình người

Hiếm có nhất là tình bạn

Khó chia ly nhất là thân tình

Khó tìm kiếm nhất là chân tình

Khó chịu nhất là vô tình

Và đáng yêu nhất là nụ cười của người mình yêu!

CÁI GÌ CŨNG CÓ CÁI GIÁ CỦA NÓ

Giá của năng lực là trách nhiệm

Giá của lãnh đạo là cô đơn

Giá của lười biếng là bất tài

Giá của ỷ lại là hèn kém

VẬY NÊN, ĐỪNG BỎ CUỘC!

Rồi đến một ngày, tất cả sự cố gắng
của bạn cũng sẽ được đền đáp xứng đáng.

**“Miệng ít nói, tự nhiên ít họa.
Bụng dạ ít ăn, tự nhiên ít bệnh.
Trong lòng ít muốn, tự nhiên ít lo.
Thân mình ít sự, tự nhiên ít khổ ...”
- Khổng Minh -**

4 Chân lý bạn nhất định phải nhớ:

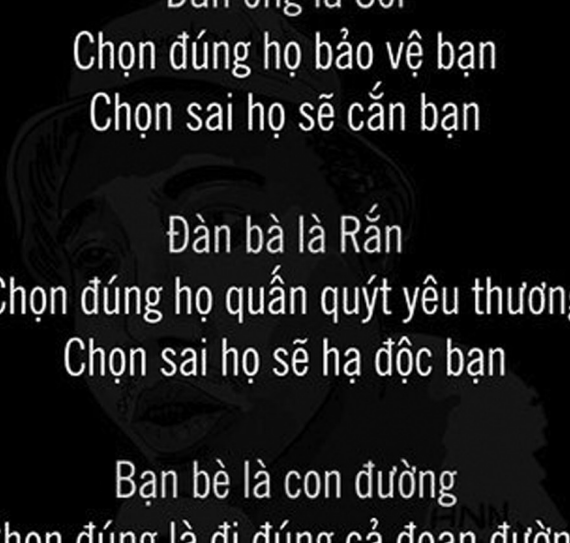
- 1. Không cãi lý với thằng say**
- 2. Không bắt tay với thằng xấu**
- 3. Không chiến đấu với thằng liêu**
- 4. Không nói nhiều với thằng ngu**

**Cái gì mua được bằng tiền
thì cứ bỏ tiền mua, đừng đắn
đo hơn thiệt. Hãy để dành
tâm lực cho những cái mà
tiền không mua được.**

Người ta không thất bại vì dốt mà vì tưởng mình giỏi.

Đàn ông là Sói
Chọn đúng họ bảo vệ bạn
Chọn sai họ sẽ cắn bạn

Đàn bà là Rắn
Chọn đúng họ quấn quýt yêu thương
Chọn sai họ sẽ hạ độc bạn

Bạn bè là con đường
Chọn đúng là đi đúng cả đoạn đường
Chọn sai là đi lạc cả đời...

haynhucnhoi.tv - fb.com/haynhucnhoi

CÓ MỘT SỰ THẬT LÀ.

- Con gái mặc đồ con trai: cá tính
 - Con trai mặc đồ con gái: bệnh hoạn
 - Con gái chơi thể thao: năng động
 - Con trai chơi búp bê: gay
 - Con gái thích ôm con trai: tình cảm
 - Con trai thích ôm con gái: dê xồm
 - Con gái ôm con gái: tình cảm gần bó
 - Con trai ôm con trai: 3D
 - Con gái đánh con trai: mạnh mẽ
 - Con trai đánh con gái: vũ phu
 - Con gái đọc stt này: là con gái thật tuyệt
 - Con trai đọc stt này: hờn, ầm ức
- = > Đời không như là mơ

HAI NGÀY TRONG BỆNH VIỆN

Buồn buồn chẳng có gì chơi

Vào nằm bệnh viện, nghỉ ngơi vài ngày!!

Khởi đầu là những triệu chứng nhẹ, thật nhẹ, thật bình thường nhưng hơi kỳ kỳ!!! những triệu chứng mà ngày xưa chúng ta thường cho là trúng gió!!

Sáng thức dậy bỗng thấy choáng váng rồi mắt nhoà cảm!! Dụi mắt mãi vẫn vậy!! Tưởng tại cặp mắt kiếng! Ai dè chút miết cũng không hết nhoè! Cặp mắt chỉ muốn sụp xuống vì dường như mí mắt mọng đầy nước, đầu quay vòng vòng!!! Nhờ bà chị đưa đi Bác Sĩ gia đình thì được khuyên là nên vào nhà thương vì có triệu chứng đột quỵ!!

Đến bệnh viện thấy họ lắng xăng mới biết tình trạng nghiêm trọng hơn cái vụ chóng mặt và hoa mắt!! Chụp MRI thì BS nói sau gáy có một mạch máu nhỏ bị vỡ và bị rỉ máu!! Đó là nguyên nhân gây ra chóng mặt và hoa mắt!! Nếu vết máu bầm lớn thì phải mổ để lấy ra còn không thì tự nó sẽ tiêu đi! Thế là họ chuyển tôi qua bệnh viện Harris vì nơi đó có thể làm phẫu thuật nếu cần.

Hai cô y tá thật ngẫu, trông giống hai tay anh chị hơn là y tá! Một cô còn xâm trổ đầy người đẩy chiếc giường của tôi ra xe ambulance, xe số 44 để di chuyển tôi xuống bệnh viện Haris, tôi nhớ số xe để tự trấn an vì: ít nhất cũng còn 8 nút! không đến nỗi nào!... nhìn những hình xâm trổ trên cánh tay của cô, tôi thoáng liên tưởng đến một cảnh trong phim hành động mà bọn cướp đã dùng xe ambulance để tẩu thoát!! cảnh tôi nhớ nhất là chiếc giường tuột xuống đường, chạy ngoằn ngoèo trước hai lần đạn và đám xe cộ đông đúc trên đường.

Cho đỡ nghĩ lung tung và để làm quen, tôi khen hình xâm đẹp, cô nàng cười cười cảm ơn, nhân cơ hội đó cậu em cột chèo của tôi chen vào ...thả:

– Có hình xâm nào ở chỗ riêng tư không vậy?

– No, tất cả đều phơi bày ra ngoài! Tất cả đều rate PG!! Mà tại sao lại phải giấu, nếu đã dám xâm cơ chứ?

Cả đám đều cười xòa ..nhưng chắc chắn mỗi người đều cười theo lối suy nghĩ riêng của mình!!

Xe chẳng êm ái gì, tuy thế cuối cùng cũng đưa tôi đến nơi!

Rồi thì nằm đó và đợi ...bụng thì đói nhưng phải chờ các BS đang họp và có thể phải làm phẫu thuật nên không được ăn uống gì cả! Mãi đến 10:30 tối mới được một cái sandwich lạnh, một gói khoai tây chiên, hai cái bánh ngọt, hai ly nước trái cây và lời dặn:

– Ăn trước 12:00 đêm vì có thể phải mổ vào sáng hôm sau!

Tuy đói nhưng nhìn đồ ăn lạnh lẽo tôi hỏi cô y công:

– Cô có cái gì nóng nóng hay không? Chứ cái này hơi lạnh!!

– Có soup, được chứ?

– Yes, yes!

– Thế ông thích gì? Soup gà hay khoai tây? Hay ...

– Gì cũng được mà, miễn là nóng!

Thế là tôi được thưởng thức nửa ly chicken noodle soup vừa thổi vừa ăn, ngon ời là ngon sau gần 12 tiếng nhịn đói chờ mổ!

Sáng hôm sau, 6 giờ sáng đã bị dựng dậy để đi chụp hình, tôi

biết mình sẽ Ok vì nhân quan đã trở lại bình thường!! Rồi hết BS này đến BS khác vào thăm và cùng phán:

– Tình trạng đã ổn, ông có thể xuất viện nhưng còn phải đợi ý kiến của những BS khác!!

Và đó là tình trạng của tở đó các bạn...chờ.

Tin giờ chót: BS cho xuất viện hôm nay, trước 2:00 chiều và tôi phải trở lại trong vòng 2 tuần để kiểm tra

Tôi ráng gỡ một câu đùa chót:

– Vậy là tôi có quyền ăn phần ăn trưa của tôi chứ?

– Dĩ nhiên! Ai sẽ đến đón ông về?

Tôi đáp tỉnh bơ;

– BX tôi, nếu bà còn cần tui!

Tất cả cười xoà, bắt tay bắt chân rôm rả và chúc mừng

VOCHIEU - K1

THẦY CÓ NHỚ EM KHÔNG?

Một thanh niên nhìn thấy người thầy thời tiểu học của mình tại một đám cưới. Anh ta đến chào người thầy với tất cả sự kính ngưỡng:

- Thầy có nhớ em không ạ?

Thầy giáo nói:

- Thầy không nhớ lắm, hãy nói về em xem nào.

Người học trò nói: Em đã học lớp 3 của thầy hồi đó, em đã ăn cắp chiếc đồng hồ của một bạn trong lớp. Em chắc là thầy nhớ chuyện đó mà.

Một bạn trong lớp có một chiếc đồng hồ rất đẹp, vì vậy em quyết ăn trộm nó. Bạn ấy khóc và méc với thầy có người cắp đồng hồ của bạn. Thầy bảo cả lớp đứng cho thầy soát túi. Em nhận ra rằng hành động của mình sẽ bị phơi bày ra trước mặt tất cả các học sinh và giáo viên. Em sẽ bị gọi là thằng ăn cắp, một kẻ nói dối và hạnh kiểm của em sẽ bị hoen ố mãi mãi.

Thầy đã bắt chúng em đứng quay mặt vào tường và nhắm mắt lại. Thầy soát đã từng chiếc túi, và khi lấy chiếc đồng hồ từ túi của em, thầy tiếp tục soát đến túi của bạn cuối cùng. Xong xuôi, thầy kêu chúng em mở mắt ra và thầy ngồi xuống ghế. Em sợ thầy sẽ bêu em ra trước các bạn.

Thầy giao cái đồng hồ cho cả lớp thầy và đưa trả lại cho bạn ấy. Thầy không bao giờ nêu tên người ăn cắp chiếc đồng hồ. Thầy không nói với em một lời và không bao giờ đề cập chuyện đó với bất cứ ai. Suốt những năm tiểu học, không một giáo viên hay học sinh nào nói về với em về chuyện ăn cắp đồng hồ. Em nghĩ Thầy đã cứu vớt cho nhân phẩm của em ngày đó. Thầy không nhớ em sao? Sao thầy lại không nhớ em được, thưa thầy? Em chắc là thầy phải nhớ câu chuyện em đã ăn cắp cái đồng hồ và thầy không muốn làm em xấu hổ. Đó là một câu chuyện không thể nào quên.

Người thầy đáp:

- Thầy không thể nào nhớ được ai đã lấy cắp cái đồng hồ ngày đó, bởi vì khi thầy soát túi tất cả các em, thầy cũng nhắm mắt mà.

Trong đời sống, chúng ta cần phải sáng suốt trong mọi hành xử. Có những người cần động viên, có những người cần cố vấn, có những người cần giám sát.

Một người dẫn dắt phải biết vun xới chứ không phải là triệt hạ

Nguồn : Internet

Sưu tầm: THÙY TRANG - K46

20 Câu đố cho năm 2020:

1. Cô Tư bán lợn chiếc mũ vốn 30 với giá 20, người mua đưa tờ 50 vì không có tiền lẻ nên nhờ ông Năm kể bên đổi giùm, Hôm sau ông Năm nói tiền đó là tiền giả nên cô Tư phải đền lại cho ông Năm tờ khác!

Hỏi tổng công cô Tư lỗ bao nhiêu ?

- A. 60
- B. 90
- C. 110
- D. 120

2. Cái gì càng rửa càng dơ?

3. Cái gì càng lau càng ướt?

4. Đâu, gì tệ bạc nhất?

5. Sông gì không có mùi hôi?

6. Sông gì không nổi?

7. Sông gì nhiều đã thú nhất?

8. Cho ăn thì sống, cho uống nước thì chết.

9. Cái gì càng nhiều thì càng khó nhìn thấy?

10. Trong một cuộc chạy đua, nếu bạn vượt qua người thứ 2 thì bạn đứng thứ mấy?

11. Vượt qua người cuối cùng thì bạn đứng thứ mấy?

12. Tèo và Thủy là 2 anh em, Tèo: số em trai và em gái bằng nhau, Thủy: Số anh trai gấp đôi chị gái:

Hỏi gia đình đó có mấy trai, mấy gái?

13. Cái gì càng nhỏ càng cao?

14. Con khỉ mang 50 quả chuối về hang cách 50 m, mỗi 1m nó ăn 1 quả, hỏi nó đem về mấy quả?

15. Vừa gà vừa chó
Bó lại cho tròn
Ba mươi sáu(36) con
Một trăm(100) chân chẵn
Hỏi mấy gà, mấy chó?

16. Nhỏ hơn 4, lớn hơn 2
Lấp đi lấp lại, có mai như
rùa

Hỏi là con gì?

17. Cái gì luôn luôn tới
nhưng lại thực sự chưa bao giờ
đến?

18. Cái gì mỏng manh đến
nỗi chỉ cần gọi tên nó cũng làm
nó biến mất?

19. Bánh gì không bao giờ
khô?

20. Còn nguyên kẻ thích
người yêu

Nếu mà thất sắc thiếu điều
ui da !

Mắt đuôi đưa đón gần xa
Có xin có hỏi, thì ta ứ liền.

VOCHIEU - K1

(Xin xem câu trả lời ở trang 213)

CẢM NGHĨ
VỀ NGÀY TRI ÂN THẦY
10.11.2019

Thật xúc động khi trở lại mái trường xưa.

Chúng kiến buổi tri ân các thầy cô của các cô chú những khóa đầu khi trường THPT Nguyễn Hữu Huân mới thành lập từ năm 1962. Khi mà trường mang những cái tên xa lạ đối với lớp tuổi mình: Thủ Đức, Hoàng Đạo, Thủ Khoa Huân, rồi đến Nguyễn Hữu Huân.

Ngày này, cả trò và thầy đều bạc mái đầu, ai cũng xúc động, tay bắt mặt mừng khi gặp nhau, rồi bồi ngùi nhớ lại những ngày ở trường xưa. Có người còn ở lại, có người đã ra đi, nhưng tình cảm của thầy và trò dưới mái trường qua bao thế hệ càng ngày càng sâu đậm.

Mình nghĩ, thế hệ chúng mình hiện giờ đang lao vào gầy dựng sự nghiệp và gia đình. Bị cuốn vào những hối hả cuộc sống, nhưng biết chẳng có một ngày, lứa chúng mình tìm lại trường xưa, và cũng ngồi ôn lại kỷ niệm như các thầy cô và “cô chú” học trò đã làm như ngày hôm nay vậy.

Nhớ trường xưa, bạn cũ và những ngày “mài” ghế nhà trường quá.

NGỌC TRÂM

*cựu học sinh trường THPT Nguyễn Hữu Huân,
lớp 12A3, khóa 39*

Không hình, không tuổi, không tên
Chảy ngang trần thế dẹt nên tháng ngày.

Không màu, không sắc hiển bày
Xuân thì thuở nọ chiều nay bạc đầu..

Thời gian, hai chữ nhiệm mầu
Là phương thuốc để quên sầu thế gian..

Thời gian, hai tiếng gian nan
Nhọc nhằn nhân loại, vội vàng đến, đi.

- Thời gian thực sự là gì ?

Thủy chung, bạc bẽo cũng vì thời gian !

Những ngày hội ngộ hân hoan..
Chén mừng chưa trọn đã tàn cuộc vui..

Thời gian chờ đợi, ngậm ngùi
Tháng ngày như thể thụt lùi đứng yên..

Khi tâm tư nặng ưu phiền
Phút giây nghe cứ dài thêm, mỗi mòn..

- Thời gian trôi cuốn, dập dồn..

Hỏi người... ai biết mắt còn về đâu !

Thở vào, sống với lo âu..

Thở ra, nghiệp quán theo sau kiếp đời..

Quyền uy, nhan sắc một thời
Thời gian thâm lặng đổi dời, phơi pha..

Chợt nghe bóng xế chiều tà..

Hư không vọng đến lời ca vô thường..

Thời gian vốn chẳng vui, buồn
Nỗi niềm riêng dẹt ngàn muôn sắc màu..

- Có người ẩn sỹ rừng sâu

Cõi lòng vô niệm qua câu thời gian..

Như mây như gió thênh thang
Thân trong trần thế, hồn tan luân hồi..

Đời mưa, nắng.. Mặc tình trôi !

Thiên thu về ngự chỗ ngôi thiên thu..

Bóng thời gian

NHƯ NHIÊN - T TÁNH TUỆ
BBT (sưu tầm)

Chuyện phiếm ngày Xuân

VỀ HƯU

Nhớ ngày nào mới biết yêu:

*nghĩ tới ngày thi tương lai thức hổi
căn phòng cao ốc vàng vố ánh đèn
quyển sách mở sâu đêm
nghĩ tới người mẹ dăm chiêu, đưa em quái quỷ
nghĩ tới đủ thứ chuyện tầm thường
mà cô gái nào cũng nghĩ tới
rồi nghĩ tới anh, nghĩ tới anh
một cách tự nhiên và khôn khéo [1]*

mà nay lừa học trò năm đó, nếu Trời Phật thương, đã đi tới chặng chót trên đường đời.

Ta bắt đầu chặng chót trên đường đời khi về hưu (nói theo giọng Thủ Đức là *dĩa hu*).

Về hưu, hiểu một cách thô thiển, là cái cơ hội mấy-chục-năm-có-một để được làm những gì mình muốn sau khi phải làm những gì sếp muốn (lờ đi cái chuyện sếp đã trả tiền cho mình trước và sau khi về hưu). Chẳng hạn, đó là cơ hội để đi chơi cho đã:

*về hưu đi nhảy đi câu
tham quan du lịch Tây Tàu liên miên [2]
hoặc để khỏi lo gì hết:
từ nay đếm bước thông dong
được còn thiếu mất đếm đong chi nhiều [3]*

Dù vậy, có nhiều người về hưu KHÔNG được làm những gì mình muốn vì nhiều lý do thí dụ tiền nong:

*về hưu làm việc lu bù
kiếm tiền tiết kiệm từng xu, từng đồng [ii]*

hoặc sức khỏe:

*về hưu chưa kịp dưỡng già
 đã coi bệnh viện như nhà của riêng
 bao nhiêu sở thích phải kiêng
 đái đường, huyết áp, bệnh tim, đại tràng
 loãng xương, tiền liệt, bàng quang
 lương vừa mới lĩnh đã mang thuốc rồi [ii]*

Về hưu, đúng hơn, là chuyển từ trạng thái làm việc sang trạng thái không làm việc; đó là một quá trình kéo theo nhiều thay đổi, và không phải ai cũng chịu thay đổi để cho quá trình này xảy ra trơn tru. Nếu bạn là người mê làm việc, chẳng có hứng thú gì ngoài công việc, ắt bạn sẽ chẳng vui gì nếu phải nghỉ hưu theo quy định. Nếu bạn muốn đi làm tới ngày, để tránh mặt bà vợ cau có, ắt bạn sẽ chẳng mong nghỉ hưu bằng kẻ thích ở nhà hủ hí với vợ con. Nếu bạn không biết làm gì cho qua ngày đoạn tháng, ắt bạn cũng chẳng mong nghỉ hưu bằng kẻ muốn có thời gian để theo đuổi một cái hobby nào đó mà xưa rày tạm gác qua vì không ‘hườn’. Và nếu bạn về hưu với hai cục tiền liệt tuyến bự hơn 3cm, tất nhiên bạn cũng sẽ kém vui hơn kẻ nhờ Trời mà còn bộ đồ lòng nguyên xi. Bởi vậy, người ta coi ‘về hưu’ là một biến cố gây stress làm suy giảm sức khỏe [4].

Bảng dưới cho thấy ‘về hưu’ được xếp hạng 10 trong 43 cái biến cố như vậy [5]:

BIẾN CỐ	ĐIỂM
1. vợ/chồng chết	100
2. ly dị	73
3. ly thân	65
4. bị đưa vô tù, trại giáo hóa	63
5. người nhà chết	63
6. bị bệnh, bị thương nặng	53

7. kết hôn	50
8. bị sa thải	47
9. nối lại hôn nhân	45
10. về hưu	45
11. người nhà mất sức, đổi tính	44
12. có bầu	40
13. trực trực tình dục	39
14. thêm người trong nhà (để con, nhận con nuôi, ba má đến ở chung,...)	39
15. thay đổi chuyện làm ăn	39
16. thay đổi tình trạng tài chánh (tốt hơn, tệ hơn)	38
17. bạn thân chết	37
18. đổi việc làm	36
19. cãi vã với vợ/chồng xung quanh chuyện nuôi con,... (nhiều hơn, ít hơn)	35
20. vay thế chấp tài sản (để mua nhà, làm ăn,...)	31
21. bị tịch thu tài sản thế chấp	30
22. thay đổi vị trí trong công việc (lên chức, xuống chức,...)	29
23. con cái ra ở riêng (lấy chồng, đi học, đi lính)	29
24. trực trực với bà con	29
25. đạt được thành tựu cá nhân	28
26. vợ/chồng có việc làm, mất việc làm	26
27. đi học, thôi học	26
28. thay đổi điều kiện sống (ở nhà mới, sửa nhà cũ,...)	25
29. thay đổi thói quen (ăn mặc, hội đoàn, hút thuốc)	24
30. trực trực với sếp	23
31. thay đổi giờ giấc, điều kiện làm việc	20
32. đổi chỗ ở	20
33. đổi trường học	20

34. thay đổi cách thức, số lần giải trí	19
35. thay đổi hoạt động tôn giáo (đi lễ nhiều hơn, ít hơn)	19
36. thay đổi hoạt động xã hội (câu-lạc-bộ, xi-nê, họp bạn)	18
37. vay tiền mua xe, TV, tủ lạnh,...	17
38. thay đổi thói quen ngủ nghỉ (nhiều hơn, ít hơn)	16
39. thay đổi số lần họp mặt gia đình	15
40. thay đổi thói quen ăn uống (nhiều hơn, ít hơn,...)	15
41. đi chơi	13
42. nghỉ lễ	12
43. phạm luật (lỗi nhỏ)	11

Nếu năm nay bạn gặp những biến cố gì thì cộng số điểm tương ứng của những biến cố đó ở bảng trên coi được bao nhiêu:

- dưới 150 điểm: sức khỏe ít bị giảm do stress.
- 150-300 điểm: sức khỏe bị giảm mạnh do stress trong 2 năm tới với xác suất chừng 50%.
- trên 300 điểm: xác suất tăng lên chừng 80%.

Thí dụ bạn về hưu mà mọi chuyện khác vẫn bình thường thì bạn bị rủi ro sức khỏe trong vài năm đầu, khi chưa quen, nhưng không đáng kể (45 điểm).

Số liệu khảo sát [6] cho thấy nghỉ hưu có ảnh hưởng đến sức khỏe như sau trong quãng 6 năm đầu:

- tăng 5-16% khó khăn trong việc đi lại và hoạt động hàng ngày,

- tăng 5-6% điều kiện bệnh tật,
- giảm 6-9% sức khỏe tinh thần,

những ảnh hưởng này:

- sẽ nhẹ hơn nếu người về hưu có vợ/chồng, có chính sách hỗ trợ, có hoạt động thể chất hoặc công việc làm thêm,
- không chừng sẽ nặng hơn trong trường hợp về hưu ngoài ý muốn trước hạn tuổi.

Nhưng số liệu khác cho thấy:

- về hưu không có hại mà không chừng còn có lợi cho sức khỏe [7];
- về hưu có lợi cho sức khỏe tinh thần, không chắc có ảnh hưởng thế nào đến sức khỏe nói chung và sức khỏe thể chất nói riêng [8];
- về hưu không gây rủi ro suy giảm sức khỏe mà cũng không cải thiện sức khỏe [9].

Tóm lại, về hưu dường như không có ảnh hưởng gì tới sức khỏe (còn cái VỤ KIA thì tui chưa thấy tài liệu nào nói mà cũng chẳng rõ có tài liệu nào hay chẳng).

Ở đây mình nói chuyện sức khỏe thôi, những chuyện khác như tiền nong chẳng hạn thì nó dây dưa nhiều thứ lắm trong đó có ‘chánh sách lương hưu’ ở mỗi xứ, nên thôi bỏ đi cho đỡ nhức đầu.

Riêng tui, nghỉ hưu thì buồn theo nghĩa là không còn gặp gỡ nhiều người, cả thực lẫn ảo, nhưng bù lại mình có thời gian chơi hồ thủy sinh vốn là hobby từ nhỏ, miễn là hàng tháng nhớ ra bệnh viện lấy thuốc. Còn quý bạn thì sao?

Chúc quý bạn *địa hu* mạnh khỏe và ăn tết con chuột *dui dẻ*!

Đ.N.GIAO

08-Nov-2019

1 *Chiều trên phá Tam Giang* - Tô Thùy Yên

2 <http://bsnhattien.blogspot.com/2012/08/phan-huu.html>

3 https://poem.tkaraoke.com/93245/Cuoi_Nam_Ve_Huu.html

4 <https://www.health.harvard.edu/blog/is-retirement-good-for-health-or-bad-for-it-201212105625>

5 <https://www.stress.org/wp-content/uploads/2019/04/stress-inventory-1.pdf>

6 <https://www.nber.org/papers/w12123>

7 <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4759763/>

8 <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4029767/>

9 <https://ajph.aphapublications.org/doi/pdf/10.2105/AJPH.73.7.779>

Học cách BẰNG LÒNG

- Khi bạn cảm thấy mình muốn chết, hãy đến thăm viện ung bướu.
- Khi bạn thấy mình bất hạnh, hãy đến thăm cô nhi viện.
- Khi bạn thấy mình không có nơi nương tựa, hãy đến thăm viện dưỡng lão.
- Khi bạn cảm thấy mình nghèo khổ, hãy đến thăm trại ty nạn.
- Khi nào bạn thấy mình sắp bỏ cuộc, hãy nghĩ đến lý do bắt đầu.
- Khi bạn thấy cuộc đời không còn gì ý nghĩa nữa, hãy nghĩ về Mẹ.
- Bạn sẽ thấy những gì mình đang có là niềm mong ước của nhiều người khác.
- Đừng bao giờ trách “Tại sao mình không được như người ta, trong khi nhiều người chỉ ao ước được như bạn.
- Và bất cứ ai cũng có thể tu hành để an lạc và hạnh phúc ngay giữa đời thường, bạn cũng thế nhé.

Kỷ niệm ngày xanh

*Tôi nhớ ngày xưa dưới mái trường
Có hàng phượng vĩ có nàng dễ thương
Dáng nàng thon thả, mảnh mai
Tóc thề xõa xuống bờ vai gợi tình
Mỗi khi nàng liếc xuống mình
Tìm tôi loạn nhịp, bóng hình tương tư
Đêm về thức trắng viết thư
Để mai vào lớp riêng tư trao nàng
Ước mong nàng sẽ hồi âm
Dù một vài chữ cũng vui tâm lòng
Mấy ai thấu nỗi chờ mong
Từng giây, từng phút, bóng hồng sẽ xa
Biết người có nhớ đến ta
Hay là nàng sẽ xe hoa nhà người
Thôi thì chỉ biết cầu trời
Cho con cưới được người con thương thầm
Trời xanh nghe thấy động lòng
Ông tơ bà nguyệt chỉ hồng se duyên
Ngày nay đã hơn bốn mươi niên.
Bốn con, ba cháu ấm êm côi lòng.*

NGUYỄN THIÊN CHÍ - K4

Ngày 7 tháng 5 năm 2018

KHÚC THỜI GIAN

*“Thời giờ ngựa chạy tên bay,
Nó đi đi mãi có chờ đợi ai.”
Dòng thời gian trôi mãi...*

Ngoảnh đi ngoảnh lại, bọn nó đã trên dưới tuổi bảy mươi rồi. Có đứa đã ra người thiên cổ. Ôi thời gian! Ôi! Cuộc bể dâu.

Ôi! *“Thương hải biến vi tang điền”*.

Hồi tưởng lại chỉ có nỗi xót xa u uất! Ôi! Cuộc bể dâu. Ôi! *“Thương hải biến vi tang điền”*.

Nhưng có những khúc thời gian ngừng lại. Mọi thứ vẫn còn nguyên. Còn nguyên trong ký ức của nó. Nơi ấy không có cuộc bể dâu. Không có *“Thương hải biến vi tang điền”*.

Khúc thời gian ngừng lại:

Nó nhớ hồi mới bắt đầu đi học. Lốp vỡ lòng ở nhà cô. Có chị Nghĩa, con của cô tư gần nhà cũng đi học. Nó ngồi ở bàn trước, chị Nghĩa ngồi sau lưng nó. Hồi ấy không biết có cây bút chì không nó không còn nhớ. Chỉ nhớ cây viết chấm mực cán bằng cây, nhỏ, đẹp phía trên. Phía dưới nhỏ bằng đầu ngón tay của nó, ruột rỗng, người ta chế tạo sao cho gắn chặt ngòi viết vào đó mà không thể sút ra được. Ngòi viết có hai loại: Ngòi lá tre nhỏ thanh mảnh đáng như chiếc lá tre. Ngòi lá bưởi bầu to hình như chiếc lá bưởi. Là khi nó đã lới học lớp tư, lớp ba nó mới chọn lựa, phân biệt, chứ hồi mới đi học, nó đâu

biết. Còn cái bình mực nho nhỏ hình khối vuông vuông hoặc cao cao hình chữ nhật, có cái cổ thấp thấp, vặn cái nắp bình. Má nó cột sợi dây chổ thắt lại ở cổ bình cho nó xách đi. Cũng có lúc bà may cái túi vải có dây rút để đựng bình mực. Mực là những viên màu tím màu xanh nhỏ như viên thuốc, mua ở tiệm tạp hoá về pha với nước. Thích màu gì thì mua màu ấy. Muốn đậm lợt thì chế nước nhiều ít. Cũng vì cái bình mực như vậy mà có một chuyện nó nhớ hoài, nó thắc mắc suốt tuổi nhỏ mà không có lời giải đáp. Chuyện là vậy, chị Nghĩa ngồi sau nó, loay hoay thế nào chị làm đổ cái bình mực. Mực chảy thấm ướt một vạt lưng áo trắng của nó. Nó vừa lo sợ vừa buồn bã bức tức vì cái áo dính đầy mực. Nó nghĩ trong bụng, về méc má bắt chị Nghĩa đền cái áo mới. Nhất định là phải đền. Về tới nhà nó tức tưởi kể lại chuyện chị Nghĩa làm đổ mực lên áo của nó thì má nó bảo thôi con, chị lỡ, để má mua áo khác. Không bắt đền. Sao kỳ vậy? Sao không bắt đền?! Nó không thể hiểu tại

sao má nó không bắt đền. Nó ầm ừc... ầm ừc mãi...

Mỗi lần đi học về là tay chân quần áo mặt mày của nó lem luốc mực. Cặp táp, tập vở cũng chung số phận. Má nó hay phì cười nói: “Tay dơ cơm bánh cũng dơ. Áo quần sách vở cũng thời dơ theo”. Mực dính lớp cũ lớp mới đầy trên áo quần của nó. Còn tập vở của nó thì ôi thôi khỏi phải nói. Mà nó cẩn thận lắm. Má có mua cho nó tờ giấy chậm nữa, mà lem luốc cũng cứ lem luốc. Tập nó đầy những chữ “dơ” Cô phê trước khi cho điểm. Cũng từ chuyện này thêm một kỷ niệm nữa mà đến giờ nó vẫn chưa quên. Là cậu hai nó thấy vậy mới cho nó cây viết nguyên tử. Không biết sao gọi như vậy, chứ nó là cây viết bic màu xanh, có nắp đậy cái ngòi lại. Kiểu dáng không khác mấy với cây Thiên Long bây giờ. Nó còn nhớ mà. Được cây viết, nó cũng sướng rơn, phen này không bị dính mực nữa. Tối hôm đó nó viết bài tập viết, hai bài, hai trang giấy tập. Sáng hôm sau đi học mang lên góp Cô. Nó hồi hộp chờ Cô

khen hôm nay không bị dơ... Không ngờ Cô gọi nó lên hỏi: Tại sao em viết bằng cây viết này, ai cho phép em viết bằng viết này? Ai cho? Ai biểu? Nó ấp úng bảo là cậu hai cho, cậu hai biểu. Cô phán còn nhỏ, mới tập viết không được viết viết này. Lần này Cô cảnh cáo cho hai con dê rô. Còn tái phạm Cô sẽ đánh đòn. Vừa nói Cô vừa vòng hai con dê rô trước mặt nó. Nó nức nở cầm tập về. Hai con dê rô méo xẹo trên hai trang giấy ngoài lề đỏ của Cô đến giờ nó vẫn nhớ hình dạng của hai con dê rô đó. Cô nó vòng nhanh nên nó méo xẹo đến gần một vòng rưỡi có cái móc đá lên. Thiệt là buồn ghê nơi! Hai con dê rô đầu đời. Về nhà nó khóc như mưa như bắc. Không biết bắt đền ai bây giờ. Rồi lại xách cái bình mực đi học. Rồi lại lem luốc.

Còn một chuyện nó nhớ nữa là cứ tối là nó réo ba nó dạy nó học. Những lúc ba nó bận hoặc đang ăn cơm nó cũng cứ réo. Réo lâu quá thì khóc hú hụ. Vừa khóc vừa rên: “Ba dạy con học... Ba dạy con học...”.

Những lúc ấy mẹ nó bực mình gọi nó là con ma trù, giục ba nó nhanh nhanh lên để nó trù miết sao chịu nổi.

Rời lớp học của Cô, ba dẫn nó đi học chỗ khác. Coi như nó lên lớp vậy. Lúc này có lẽ nó đọc, viết cũng đã tàm tạm. Lớp mới ở bên kia đầu cầu Sơn. Nó học với thầy. Học buổi chiều. Có lần nội nó ở quê lên. Bà đem nhiều mận, ổi, vú sữa... Nó lấy một mớ bỏ vô cặp đi học. Hôm ấy nó đi học sớm, chưa có bạn nào vô lớp. Chỉ có Thầy giáo đang nằm ngủ trên bàn. Thấy nó vô, Thầy hỏi:

- Sao hôm nay em đi học sớm vậy?

Nó không trả lời mà bày trái cây ra, ý là khoe. Thầy hỏi:

- Ở đâu mà em có nhiều vậy.

- Ở quê. Bà nội mang lên cho.

- Cho Thầy ăn với.

Nó cầm mấy trái cây đưa cho thầy. Thầy lại cười nói:

- Thôi, Thầy không ăn. Em ăn đi.

Sao kỳ vậy. Thầy mới xin rồi Thầy lại không ăn. Nó không biết nói chuyện với Thầy,

không biết mời Thầy. Nhưng nó muốn Thầy ăn mà. Nó cũng không biết nói chuyện gì nên ngồi ăn mận một mình.

Hết học với Thầy, ba đưa nó về nội ở Thủ Đức. Nó được vào trường lớp hẳn hoi. Trường của nó là Trường Tiểu học Long Thạnh Mỹ. Từ đây nó học hết bậc Tiểu học. Mới vào trường, ba xin nó học lớp tư, là vì nó đã biết đọc biết viết rồi.

Nó còn nhớ Cô nó tên là Đặng Hồng Vân nữa. Lên lớp ba nó học với Thầy Phạm Ngọc Châu. Học với Thầy nó nhớ nhiều kỷ niệm. Hồi ấy học buổi chiều, dãy lớp phía bên kia đường, chỉ có ba phòng. Còn trường chính ở phía bên này đường, Con nít nhiều cái khó hiểu. Không biết tại sao xếp hàng vào lớp chúng nó cứ giành nhau đứng đầu. Có lẽ được đi vào lớp trước là thấy vui. Nên kèng mới vừa ra chơi là bọn nó chạy ào ra chỗ xếp hàng giành chỗ đứng trước, mặt trời nắng chang chang. Nghĩ lại vừa tội nghiệp vừa bắt cười cho mình. Nhớ mấy cái nón lá, nón vải được huy động ra để chống

ông mặt trời nữa chứ. Mấy đứa giành không được mấy hàng đầu thì bày trò chơi: nhảy dây, nhảy cò cò, đánh đũa... làm mấy đứa giữ chỗ thềm thường. Mặc giữ chỗ mà chơi sao được. Rồi đến khi hết giờ ra chơi vào lớp, nó khát nước. Trong sách giáo khoa có bài “Anh ba nước với”. Nhìn cái hình mình họa anh ba tay xách cái ấm tay cầm cái bát rao “Nước với đây...” mà nó thèm uống nước muốn chết mà không dám xin Thầy đi uống nước. Dù nó biết Thầy thương nó. Nó siêng học. Bài nào cũng thuộc nên được Thầy khen. Bảng cửu chương nó đọc

ngược đọc xuôi chặn chỗ nào nó cũng đọc đúng hết Thầy thương là đúng rồi. Nó thích nhất môn Thủ công, Thầy hay cho đề tài tự do. Thế là nó về nhà vùi vĩnh bà nội làm cho nó. Khi thì cây chổi. Khi thì gáo nước. Khi thì cái vĩ tưới rau... Cái nào cũng nhỏ xíu xiu rất dễ thương. Nó thích lắm. Cũng có khi bà làm không kịp, còn nó thì lười nên xé tập xếp máy bay, xếp tàu ống khói mang lên cho Thầy chấm. Máy cái này chả được điểm cao bao giờ, mà có khi còn bị rầy. Thầy còn dạy nó tập viết bảng. Ngồi nhìn nó nắn nót từng nét Thầy nói “cha, gò dữ ha!”.

Bây giờ nó lớn rồi. Biết học. Biết giữ gìn tập vở không còn lem luốc như ngày trước nữa, Hơn nữa, đã có cái bình mực bằng nhựa không đổ, nên bọn học trò cũng đỡ khổ vì cái nạn đổ mực thường xuyên. Riêng cái ngón tay giữa chỗ tỳ cây viết thì mực dính thâm căn cố đế.

Lên lớp nhì, lớp nhất, nó học bên trường chính, có văn phòng Ban Giám Hiệu. Giữa văn phòng và dãy lớp học là cột cờ.

Mọi sinh hoạt toàn trường đều diễn ra trước cột cờ này. Dãy lớp gồm nhiều phòng học, dọc theo hàng rào song song với con đường lộ lớn phía ngoài. Văn phòng đối với chúng nó là một nơi thiêng liêng, ít đứa nào muốn vô. Trong đó có bàn Hiệu Trưởng, có những dãy bàn ghế cho Thầy Cô nghỉ giải lao, uống nước giờ ra chơi hoặc đầu giờ. Có một cái bàn dài dành riêng cho việc để sổ sách theo từng lớp. Có mấy cái tủ nhỏ dựa vào tường, phía trên có gắn nhãn “HỌC CỤ KHỔ”. Nó tò mò nhìn vào: cái lít lớn, cái lít nhỏ, quả cân lớn, quả cân nhỏ, cây thước xếp... Lại có cả bộ xương người từ đầu lâu đến xương sườn, xương chân tay... thấy mà sợ. Sở dĩ nó biết nhiều trên Văn phòng là do thỉnh thoảng khi trường lớp nghỉ học, Cô giao nó lấy sổ, cất sổ. Đặc biệt ở đầu cái bàn chỗ cửa bước vào Thầy Hiệu Trưởng gắn một cái tay quay chuốt bút chì. Trong giờ học, chúng nó hay “thưa Cô cho em đi chuốt bút chì”. Cô gật đầu. Thế là tót lên Văn phòng, một tay cho bút vào đầu

chuốt, một tay quay quay mấy vòng, đâm bút roi ra, đầu chì nhọn hoắt. Bút đẹp liền. Nhưng mà rời khỏi lớp... là thích chứ không phải... chuốt bút chì là thích.

Hai năm liền nó học với Cô Lê Thị Ánh. Được Cô thương, nó càng cố gắng học. Cô sắp xếp các môn học một cách đơn giản, dễ nhớ giúp học sinh lấy tập học dễ dàng, không lẫn lộn. Cô quy định mỗi học sinh có năm quyển tập 100 trang gồm: Tập bài học, Tập bài làm, Tập tập làm văn, Tập toán riêng và Tập nữ công. Tập này thì chỉ có 50 trang thôi. (Con trai không có tập Nữ công). Mỗi tập bao một màu riêng. Tập bài học màu xanh lá, Tập bài làm màu đỏ, Tập toán riêng màu cam, Tập tập làm văn màu vàng. Tập nữ công bao màu trắng. Vì cô bảo không có viết gì nhiều nên không sợ dơ. Mỗi tập là một loại môn học theo tên gọi. Chẳng hạn như tập Bài Học là chỉ riêng cho môn học bài gồm: Công dân, Đức dục, Vệ sinh, Quan sát (còn gọi là Thường thức, Cách trí), Sử ký

và Địa lý. Nó nhớ cái dàn ý của các bài Vệ sinh. Gồm bốn mục: Triệu chứng, bệnh trạng, cách chữa, đề phòng. Các bệnh thông thường như: Nhức đầu, đau bụng, phong đòn gánh, bệnh đại.v...v... đều có trong bài học. Tập Toán: chuyên làm toán trong lớp. Tập Toán riêng: Cô cho bài đem về nhà làm, Cô chấm sau... Mỗi môn một màu nên học sinh không lộn, không quên tập, mà mỗi lần cả lớp góp bài lên bàn Cô, cả một chồng tập bao cùng màu trông rất đẹp, rất thích.

Hai năm cuối bậc Tiểu học, học nguyên ngày. Chúng nó mang cơm theo. Cái ca-men hồi xưa rất đơn giản, chỉ có hai ngăn: một đựng cơm, một đựng thức ăn. Xách tòn ten chung với cái bình mực không đồ. Lên lớp nhất, ba mua cho nó cây viết máy hiệu Tatung. Bơm mực bằng cái pittong giống như pittong ống chích. Nhớ hồi còn viết bằng ngòi gấn vô cán cây, thỉnh thoảng viết bị rớt xuống đất, ngòi bị xóc, thế là nó cúi xuống cầm nghiên cây viết quẹt quẹt xuống nền xi măng cho

mòn chỗ xước. Còn bị tưa ngòi thì cho ngòi bút vào cái khe nhỏ nào đó trên bàn nhẹ nhẹ uốn cong ngòi luôn mà vẫn viết được. Đứa nào cũng biết chiêu này để “chữa cháy” khi đang học mà viết bị hư ngòi.

Một hôm thấy bạn giở com bằng mo cau. Nó về nhà bắt bà nội giở com cho nó bằng mo cau. Bà dẫn nó ra vườn kiếm cái mo cau lựa, mềm mại, trắng tinh. Bà nấu com xong giở ra mo, nhồi thật kỹ, ép thật chặt. Com nát ra, dính lại thành một

khối tròn bằng cườm tay của nó. Bà gói com lại trong cái mo cau đó, rồi tước hai sợi dây cột chắc hai đầu gói com rồi cột một cái vòng dây cho nó đeo gói com ở vai. Ngồi xem bà làm nó thích thú vô cùng. Bà còn làm cho nó một gói muối mè. Rồi chỉ cho nó cách cắt com thành từng miếng để chấm muối mè ăn. Sáng hôm sau nó háo hức mang gói com đi học.

Hồi ấy Thầy Lê Văn Hay làm Hiệu trưởng. Nó vẫn nhớ dáng Thầy cao to, giọng Thầy sang sảng. Lớn lên nó mới hiểu Thầy là người có tâm huyết với giáo dục. Yêu nghề, có uy tín trong làng. Ai nghe đến tên Thầy đều kính nể. Bao nhiêu thế hệ học sinh thành phụ huynh đều nể phục kính yêu Thầy. Nó biết Cô Ánh, Thầy Lang... ở trọ trong nhà Thầy. Nhà Thầy ở ngoài đường lớn, gần ngã ba quẹo vô trường, sâu vô trong, ẩn hiện sau chòm cây, bụi trúc. Đi học hướng từ Chân Phúc Cẩm đứa nào cũng phải ngang qua nhà Thầy. Thấy học trò giở com đi học, Thầy nhờ chị Bé nấu com cho học trò ăn. Mỗi trưa,

chị gánh cơm vào trường, dọn ra bàn trên phòng Thầy Hiệu Trưởng cho học sinh ăn. Thầy đi vòng vòng nhìn học trò ăn cơm với ánh mắt vui vui. Hôm đó, nó nhớ rất rõ, ăn cơm với canh cải, thịt kho củ cải. Đang ăn bỗng đứa nào hét to lên: con sâu... con sâu... Thế là cả đám bỏ bữa chạy tán loạn. Hôm sau xếp hàng ở cột cờ trước khi vào lớp, chúng nó bị Thầy Hiệu Trưởng “sạc” cho một trận toi bời. Thầy bảo sâu gì, con sâu gạo mà tại sao làm như vậy. Có biết chị Bé nấu cơm, gánh cơm cực khổ lắm không? Chúa ơi... vậy mà trong đầu nó lại thấy con sâu đang ngo ngoe trong tô canh cải. Hết biết cái tội học trò...

Hồi ấy học trò đi học, mỗi buổi sáng đều được uống sữa, được nửa ổ bánh mì lớn. Nó nhớ lúc xếp hàng lấy bánh mì, xếp hàng uống sữa. Mà vui nhất, trong các năm học, thỉnh thoảng xếp hàng đi “trồng trái”. Đang giờ học cô bảo ngưng, xếp hàng ra “trồng trái”. Là lâu lâu có đội y tế, mấy cô mấy chú mặc áo trắng dài thườn thượt

xuống trường làm gì thì nó chỉ còn nhớ mỗi chuyện “trồng trái”. Tuần tự, hết lớp này đến lớp khác, ra sân xếp hàng vạch tay áo lên, bày ra bắp tay đi tới để được “trồng trái”. Sau khi sát trùng, các cô dùng cái ngòi viết chấm cái thuốc gì đó rồi rạch ba đường nhỏ, hai vết, dọc theo bắp tay. Một nháo là xong, đi tới cho đứa kế tiếp tiến lên. Không đau bao nhiêu nhưng về nhà hôm sau vết thương mưng mủ. Vào lớp lại vạch tay áo xem đứa nào bị mưng mủ nhiều. Vì chúng kháo nhau bị mưng mủ nhiều mới tốt. Bây giờ hẳn có nhiều bạn còn hai nốt sẹo “trồng trái” mờ mờ trên cánh tay.

Vui sao thuở ấy!

Còn vui hơn sau giờ tan học buổi sáng. Cơm nước xong, chúng dần trận chơi. Chơi suốt đến khi có tiếng keng vô học buổi chiều mới nghỉ. Là xếp hàng vô lớp học luôn. Mà ngày nào cũng vậy. Không mệt mỏi. Không nhàm chán. Trò ưa thích nhất của chúng là “U bắt mọi”. Phía sau dãy lớp, sân rộng mênh mông. Chúng chia làm hai phe.

Quân số bằng nhau, dàn trận ở đây. Gạch một lần mức dưới đất chia đôi, mỗi phe một bên. Quy luật chơi là thế này: Oánh tù tù xem phe nào xuất phát trước. Một đứa vượt lần ranh chạy vào đất đối phương, chân chạy, miệng u...u... một hơi. Nhắm đối phương mà quơ cho nhanh, rồi chạy qua lần ranh về đất mình. Quơ nhầm đứa nào thì đứa đó chết, xem như chiến thắng, bắt được một tù binh. Nhiều khi chạy không thoát bị đối phương vây bắt. Vùng vẫy một hồi, hết hơi là chết. Mà còn hơi chạy thoát về được thì phe kia chết cả chùm. Còn hơi đứa nào đụng vô là chết. Làm tù binh, chờ bạn qua cứu. Tù binh bị đẩy lùi về phía sau, đằng trước quân ta làm thành hàng rào sẵn sàng nghênh chiến với đợt tấn công luân phiên tiếp theo. Đối phương quyết liệt cứu. Quân ta quyết liệt cản. Tù binh quyết liệt chạm tay đồng đội. Hết đụng tay được là được cứu, phải tìm cách chạy về không thôi bị bắt lại. Cũng có trường hợp cứu được bạn còn mình thì bị bắt. Có tù binh rồi thì phải

lo giữ tù binh. Bên nào bị bắt hết kể như thua trận. Phải khom lưng công phe thắng từ lần ranh đến cuối sân. Ngắt ngưỡng trên lưng bạn, chúng hả hê kết thúc trò chơi. Phe thua chờ trận sau phục thù. Cứ thế... cứ thế..., chúng hỉ hả chơi đùa cười giỡn không biết mệt, không biết chán. Bài vở không làm chúng sợ. Chỉ buồn hôm nào má bắt nghỉ học vì cái chuyện gì đó. Đi học để được chơi.

Cũng có những trưa không chơi U, chúng nó tập chạy xe đạp. Mượn xe của bạn nào đó. Rồi một chân đặt lên bàn đạp cả nháp cả như miết, bỏ được hai cái chân lên hai bàn đạp thì không lên được yên xe. Cái ghi đông, tay cầm quanh quẹo miết rồi cũng chịu theo ý chúng. Chạy được một đôi, chưa kịp mừng thì có hòn gạch nằm giữa đường. Rõ ràng là nó có bẻ lái tránh, mà sao chiếc xe vẫn chạy thẳng cuời qua viên gạch, người với xe lăn cù mè. Bạn bè cổ vũ đứng quanh được trận cười no bụng. Mỗi đứa một tình huống khác nhưng đều té lăn cù mè giống nhau. Vui ời là vui.

Cứ thế hết năm học chúng nó đều biết chạy xe đạp.

Có lúc trưa nó về nhà bạn chơi, Bạn Trần Thị Minh ngồi kế bên. Nhà bạn ở ngã ba Gò Công, gần sông rạch nên nước trong mương vườn nhà cũng lên xuống theo con nước lớn ròng. Những lúc nước ròng, bày ra nhiều hang cá thòi lòi dọc theo hai bên mương. Nó rất thích nhìn mấy con cá thòi lòi mắt to nằm lấp ló trong hang, hoặc chúng vội vàng chống mạnh hai cái vây trước phóng nhanh trốn xuống hang, hoặc núp đầu đó trong bẹ dừa nước

hay gốc bản ven mương. Trong vườn nhà bạn có nhiều cây mai vàng vẫn đầy hoa sau Tết. Có cây ăn trái... Nhớ có lần nó chuyền cành hái ổi. Mần sao mà... tết cái quần. Nó lúng túng leo xuống. Bạn Minh an ủi:

- Mầy vô buồng đi tao nhíp lại cho.

Nó líu riu theo bạn. Chờ bạn nhíp lại chỗ tết cho nó. Khổ nỗi cái quần đen mà bạn Minh của nó không tìm được ống chỉ đen nên nhíp bằng chỉ trắng. Ha... ha... ha... hai đứa con nít cũng “cứu” nhau được. Chuyện mãi tới bây giờ mỗi lần gặp lại là cùng nhắc cùng cười thỏa thích. Nói thiệt lòng, nó cười nhưng mà trong lòng thấy xấu hổ ghê nơi luôn. Ngại thiệt!

Đây là một trong những KHÚC THỜI GIAN NGỪNG LẠI thuở đầu đời của nó. Tuổi học trò đẹp nhất! Nó may mắn có được TUỔI HỌC TRÒ tròn vẹn. Để thời gian đọng lại. Để ký ức tuổi thơ còn mãi. Để nó có nhiều hành trang trên đường nhiều bất như ý.

LƯƠNG HỒNG DIỆP - K.3

Tháng 11- 2019

TIẾNG TRÔNG TRƯỜNG

Ở vào cái tuổi gần thất thập cổ lai hy này cuộc sống của tôi dường như chậm lại, tôi nhìn mọi việc 1 cách bình thân, từ tốn hơn. Dường như chẳng có gì khiến tôi vội vã hoặc xúc động mạnh cả.

Vậy mà mới đây, chỉ đơn giản 3 tiếng... thùng - thùng - thùng mà nghe như có luồng điện đi vào người, tôi bồi hồi, xúc động rung rung nước mắt để hồn trôi về những ngày tháng xưa cũ, thuở mới cắp sách đến trường.

Ngày xưa ấy, bọn trẻ chúng tôi đi học chỉ mong ngóng nghe tiếng trống trường. Hồi hộp khi

nghe tiếng trống thúc giục vào lớp, nhất là những hôm đi học muộn, rồi mong tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi với bao trò chơi sắp sẵn trong đầu, chỉ mong nghe... thùng, thùng, thùng là ủa ra như ong vỡ tổ, nhưng vẫn không bằng tiếng trống giờ tan lớp, chao ơi, sao mà dễ thương chi lạ, tuổi trẻ ham chơi, hay đói bụng, gần giờ tan học chỉ mong về sớm, thay quần áo, rửa sơ qua mặt mũi là ngồi vào bàn ăn ngay, mẹ tôi biết tánh háu ăn của tôi nên đã chuẩn bị sẵn. Sau này lớn lên, học cấp hai, cấp ba tôi không còn được nghe âm thanh 3 tiếng thùng,

thùng, thùng nữa mà thay vào đó là tiếng reng, reng, reng... âm thanh của tiếng chuông điện nghe lạnh lùng, khô khốc.

Vâng, hôm ấy là âm thanh tiếng trống trường ngày khai giảng vào lớp 1 của thằng cháu ngoại 6 tuổi.

Buổi mai hôm ấy, một buổi mai không có sương thu và gió lạnh. Tôi dậy sớm, bỏ cả buổi tập dưỡng sinh với các bạn già để đích thân chuẩn bị quần, áo, sách vở cho thằng cháu ngoại nhập học buổi đầu tiên.

Tôi gọi nó dậy sớm, tự đánh răng, rửa mặt xong, tôi bảo nó “từ hôm nay con không còn học ở trường mẫu giáo Butino nữa (trường Buratino mà cháu quen gọi như thế), nên sẽ không ăn

sáng ở lớp như trước, phải tự ăn sáng ở nhà, con lớn rồi phải tự ăn cho nhanh để kịp giờ học. Hôm nay bà sẽ dẫn con đi ăn sáng và nhớ lời bà dặn nha, ăn chậm trễ giờ chú bảo vệ đóng cổng trường không cho vào lớp đâu. Thấy tôi nói có vẻ nghiêm túc, nó tròn mắt nhìn, sau đó thở thê... “Bà, vậy bà dứt cho con ăn nhanh để thôi trễ giờ không được học nha bà”.

Thằng bé mặc bộ đồng phục vào trông chững chạc, lớn hẳn ra, tôi lại băng khuâng nhớ lại ngày đưa mẹ nó tức con gái tôi vào lớp 1 với bộ đầm đồng phục, tôi đã nhìn con gái với niềm vui sướng pha chút hãnh diện, tự hào.

Hai bà cháu nắm tay nhau đi trên con đến trường chỉ khoảng hơn trăm mét. Nó thích thú nhìn những đứa trẻ trạc tuổi cũng xúng xính trong bộ đồng phục mới giống nó, đứa nào cũng có người lớn kèm theo, khuôn mặt rạng rỡ. Có lẽ những đứa trẻ này trước khi “tốt nghiệp” trường mẫu giáo đều được các cô dặn dò bước vào lớp 1 là người lớn rồi nên thấy nét mặt

bà, bạn Anh Khoa học trường “Butino” đó bà, bà cho con đi với bạn nha. Cho cháu chạy chơi với bạn, tôi đứng dò danh sách học sinh xem cháu học lớp nào bỗng... thùng, thùng, thùng... tôi giật mình, xúc động rung rung. Ôi, thương quá tiếng trống trường của những ngày tháng xưa cũ, ngày mới bước chân vào lớp năm (lớp 1 bây giờ).

Thằng cháu đã rời tay tôi đang xếp hàng vào lớp, vì cháu sinh cuối tháng 12 nên nhìn bé xíu, lọt thỏm giữa các bạn cùng tuổi nhưng lớn tháng hơn.

Cháu đi khuất vào lớp rồi mà tôi cứ đứng nhìn theo, lòng tràn ngập yêu thương, rồi tôi băng khuâng tự hỏi không biết sau này buổi học đầu tiên có ghi dấu ấn gì đặc biệt với cháu như nhà văn Thanh Tịnh ngày xưa không.

“Buổi mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh...”.

NGÔ THỊ BÍCH LIÊN - K1

đứa nào cũng tràn vẻ tự tin chứ không như thế hệ chúng tôi ngày xưa nào có được đi nhà trẻ, mẫu giáo gì đâu nên khi vào lớp 1 là buổi học đầu tiên cấp sách đến trường, đứa nào cũng rụt rè, sợ sệt, bỡ ngỡ, nắm áo mẹ mà sụt sùi khóc.

Sân trường ồn ào, náo nhiệt, những gương mặt trẻ thơ ríu rít như bầy chim non, tôi thấy vui lây, tâm hồn như trẻ lại, hoà nhập với bầu không khí dễ thương này.

Thằng cháu kéo tay tôi reo vui... “Bà ơi, con có bạn rồi

TÔI VẪN NHỚ!

Tôi đã có một thời học sinh vui vẻ được học tập dưới mái trường thân yêu, có tất cả các Thầy Cô đều một lòng tận tụy với nghề.

Những năm đầu tiên vào trường, ấn tượng với tôi nhất chính là cô Ngọc Dung. Cô rất xinh đẹp và vui vẻ. Ngoài việc dạy chúng tôi học, cô còn dạy múa hát, và dạy cả nhân cách

của một học sinh.

Những năm gần đây, năm nào Bạn bè tôi cũng được gặp cô, vì cô thường về thăm bà. Những lần cô về, bọn tôi thường tụ họp ở nhà cô Cúc để nhận được những lời thương yêu từ cô.

Môn Vạn Vật, tôi được học với thầy Hồ Thanh Liêm. Thầy dạy chúng tôi với bầu nhiệt huyết của một sinh viên mới ra trường. Bọn con gái chúng tôi đa số đều rất thích học giờ của thầy.

Thầy Liêm nhập ngũ thì thầy Trà Chơn Hiếu về thay. Với Thầy, tôi có một kỷ niệm đáng nhớ là: Một bạn nữ ngồi gần tôi đã phạm lỗi lớn với thầy, mà ác cái là... Tập của trò ấy, trò không viết, mà lại viết trong tập của tôi.

Khi gọi tôi lên trả bài, Thầy phát hiện ra nên hét lên một tiếng làm tôi sợ điếng hồn.

Sau đó hai đứa sắp bị đưa ra Hội đồng kỷ luật, tôi khóc quá trời. Các bạn trong lớp ai cũng thương và hiểu chuyện nên đã trình bày với thầy Luyện Quang Đăng, lúc đó thầy ở trong Hội

Đồng Kỷ Luật, nên Thầy giải thích và can thiệp cho tôi được thoát nạn. Lúc đó dù đang còn khờ dại nhưng trong trí óc non nớt của tôi, tôi đã rất ghi nhớ ơn Thầy.

Chuyển về trường chính, tôi học Văn với thầy Bùi Hữu Huân – một môn học mà tôi rất yêu thích. Thầy dạy rất hay. Cứ sau một đề tài, Thầy thường tổ chức những buổi thuyết trình, khiến bài học trở nên sinh động và dễ nhớ. Bằng phương pháp đó, Thầy luyện cho học sinh có óc tổ chức hơn. Thầy cũng ưu ái cho tôi, vì tính tôi lanh chanh hay ngâm những bài Cổ văn của Thầy.

Thời điểm đó gia đình tôi gặp khó khăn, đàn em nheo nhóc đến tận 10 đứa. Tôi là chị lớn, phải gánh vác việc nhà, nên thường xuyên đi học trễ giờ. Mà Thầy đã từng nói “Khi tôi đã vào lớp rồi thì không ai được vào nữa”. Vậy đó, tôi đi trễ hoài, bị đứng ở Văn phòng trường hoài.

Thầy vậy các bạn mới nói với Thầy về lý do vì sao tôi lại đi trễ thường xuyên như vậy.

Thế là những lần sau, khi xếp hàng vào lớp, Thầy thường chậm bước chân, để chờ cho tôi kịp giờ vào lớp. Tôi luôn luôn ghi nhớ ơn này của Thầy.

Sau này theo thời cuộc, thầy trò chúng tôi đều bươn chải theo dòng đời ngược xuôi. Mãi đến sau này, nhờ có hợp mặt, thầy trò chúng tôi mới lại được gặp nhau. Thầy Đăng đã về và đã có gặp lại lớp chúng tôi. Sau bao nhiêu năm Thầy vẫn nhớ tên của từng đứa học trò, trong đó có tôi.

Buổi hợp mặt năm đó rộn rã tiếng hát tiếng cười. Chúng tôi cất cao tiếng hát bài “Bụi phấn. Tình cha”... Tôi thấy mắt các Thầy Cô đỏ.. mắt chúng tôi cũng đỏ... Ở nơi đây, động lại mãi Nghĩa Thầy Trò.

Bạn bè, tôi có Nguyễn Thiện Chí - trưởng lớp của chúng tôi. Bạn đã hết lòng vì bạn bè.

Bạn ấy đã kêu gọi các thành viên trong lớp vào tận nhà tôi, mỗi người một tay, phụ giúp việc nhà.

Tôi không bao giờ quên được khung cảnh đó, hình ảnh đó.. Trong căn nhà nhỏ, những

đứa trẻ non nớt đã sớm biết giúp đỡ bạn bè vượt qua khó khăn để được đến trường.

Còn với Nguyễn Kim Hải, thời đó đi học, ai mà có xe đạp đi là sướng nhất hạng rồi. Vậy mà Hải có nguyên một chiếc Honda Dame luôn.

Hai đứa gần nhà, ngồi cũng gần nhau. Ngày ngày bạn ấy luôn đến đón tôi đi học, chở tôi về. Vậy là từ đó, nhờ sự hỗ trợ của Thầy và bạn bè, tôi không còn đi học trễ nữa.

Với Đặng Thuận Khanh, người đã cùng chia sẻ những khó khăn, những nỗi niềm khi hai đứa cùng chung hoàn cảnh.

Ba bạn ấy đã rời xa tôi mãi mãi, nhưng trong tận thâm tâm tôi mãi mãi không bao giờ quên..

Hôm qua, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, chúng tôi được họp mặt dưới mái trường xưa. Từng ấy ký ức như cuốn phim chậm chậm quay về. Tôi thấy khoảng sân trường cũ - là chỗ đứng xếp hàng chơi đùa của chúng tôi năm xưa. Ở góc sân ấy, hồi xưa khi cắm trại, chúng tôi đã từng trồng mấy bụi

xương rồng... Rất nhiều và rất nhiều những kỷ niệm...

Xin cảm ơn Khoá 9, các em đã giúp chúng tôi có dịp để trở lại trường xưa. Các em tổ chức và lên chương trình Họp Mặt rất giỏi. Một lần nữa xin cảm ơn các em!

Huy hiệu Họp mặt năm nay có hai câu:

“Đò trí tuệ tháng ngày đưa rước khách. Người sang sông trọn kiếp mãi không quên”.

Hai câu thơ này đã thay lời tôi muốn nói. Em xin kính tưởng nhớ đến các Thầy Cô đã đi xa. Những nén hương lòng em xin được thắp mãi..

Về nhà, xem hình họp mặt chúng tôi vừa chụp, em gái họ của tôi đã nhận xét “Chị Dung chỉ cười thật tươi thật hạnh phúc khi chụp chung với các bạn thời học sinh mà thôi”. Đúng rồi! Không có gì vui hơn thời cắp sách, không có gì vui hơn khi tuổi còn thơ.

Đây là hạnh phúc lớn mà Thượng Đế đã ban tặng cho tôi..

Ngày 15 tháng 11 năm 2019
NGUYỄN THỊ KIM DUNG - K4

Xuân Canh Tý

*Vào Xuân Canh Tý vạn cát tường
Vui Tết Nguyên Đán với quê hương
Tay chấp bút sen thắm khấn nguyện
Đất nước thái hòa trong yêu thương.*

*Hợp mặt hàng năm hướng Tri ân
Học sinh các khóa góp sức mình
Chăm chút mời chào tìm điểm hợp
Cả nhà hưởng ứng dạ lâng lâng.*

*Diễn đàn đúng hẹn ra Đặc san
Gửi gắm tâm tư những tấm lòng
Yêu quý thầy cô cùng kỷ niệm
Tặng chút quà vui: “Bước thời gian”.*

*** MẸ**

Dù trái đất có thay hình đổi dạng.
Dù cuộc đời có hàng vạn đau thương.
Dù đi đâu trên khắp mọi nẻo đường.
Cha mẹ mãi là người yêu thương con nhất.
Nghe tiếng “MẸ ƠI” bỗng lặng người.
Giọng buồn hơn cả tiếng mưa rơi.
Vĩ mà con đổi thời gian được.
Đối cả thiên thu tiếng mẹ cười.

*** BẠN THÂN**

Là người không phân biệt bạn giàu hay
nghèo, đẹp hay xấu.
Là người luôn nói thẳng chứ không bao
giờ nịnh hót hay lừa dối.
Là người luôn cười toe toét khi bạn
ngã nhưng không bao giờ bỏ rơi
bạn một mình khi hoạn nạn.

*** PHƯỚC ĐỨC**

Không phải tự nhiên mà có.
Cũng không phải thần thánh ban cho.
Mà là do tự tay chúng ta gieo trồng và chăm sóc.

*** TẠO PHƯỚC**

Tại mình phước ít nghiệp nhiều.
Cho nên mọi chuyện gặp điều không may.
Đừng nên oán trách một ai.
Tự mình không tạo phước đâu mà còn.

*** QUẢ BÁO**

Quả báo thường đến muộn màng.
Nhiều kẻ lắm tưởng ta đang hơn người.
Không biết gieo phước tốt tươi.
Khi báo ứng tới nụ cười lặn sâu.

LỜI HAY Ý ĐẸP

HỒ THỊ BẠCH TUYẾT-K3

(*Sưu tầm*)

Mưa Thu Đức đưa tôi về kỷ ức.
 Lòng chạnh buồn thao thức mộng tàn đêm
 Tuổi học trò khoảng lặng thật bình yên
 Bao kỷ niệm êm đềm chung mái ấm...

Xin quay lại khoảng thời gian êm ả
 Bên Thầy Cô phấn trắng bạn yêu thương,
 Tuổi thơ ngây chưa vương vẩn lụy phiền
 Lòng vô tư hồn nhiên như tờ giấy trắng.

Chân bước nhẹ thênh thang trên ngõ vắng,
 Gió trưa hè áo trắng khẽ nhẹ lay
 Tóc bay bay quấn quýt rót bờ vai
 Má đỏ đỏ say say vì cơn nắng.

Thuở xa xưa tâm hồn còn trong trắng
 Không gợn buồn không lắng đọng niềm đau,
 Không xôn xao không lưu luyến đợi chờ
 Không trăn trở không thần thờ suy nghĩ.

Tôi nhớ mãi trường xưa, hàng phượng vĩ
 Tiếng ve sầu rền rĩ khúc hè sang.
 Lòng xuyến xao trong nỗi nhớ muôn màng
 Bao kỷ niệm ngập tràn hồi ức cũ.

Tìm về trường lối mòn phong rêu phủ
 Nghĩa kim băng - tình bằng hữu chẳng lạt phai
 Đời học trò đẹp tựa lá me bay
 Tìm se thắt thương hoài năm tháng cũ ...!

NTT - K10. ngày 28/10/2019

NỖI NHỚ THỜI GIAN

BẠN TÔI

Tôi rời kho gạch của bạn tôi hơn nửa năm. Tôi chuyển đến nơi khác, công việc tương tự nhưng có phần nhọc nhằn hơn.

Nhớ ngày mới đến thử việc vào năm 2010, lúc ấy tôi như đứa trẻ mới vào lớp 1, rụt rè và sợ sệt. Bàn tay vụng về của tôi đã nhiều lần làm vỡ gạch, lúc ấy bạn tôi chỉ nhỏ nhẹ: “Lần sau nhớ cẩn thận nha!”. Tôi thờ phào vì khỏi phải bị bắt đền hoặc trừ lương.

Trước năm 1975, bạn tôi

học Đại học Sư phạm nhưng vì chiến tranh nên phải nhập ngũ ở chế độ cũ. Bạn tôi nổi tiếng là người kỹ lưỡng và rất nghiêm khắc. Biết bao bạn trẻ vào phụ việc đành phải rút lui, chỉ có mình tôi là trụ đến ngày cuối cùng. Sau vài năm làm việc với bạn, tôi hiểu được tính tình của bạn. Có lần tôi biết bạn muốn sa thải vì chê tôi lớn tuổi. Trong những lần có hơi men, bạn tôi đã xin lỗi tôi vì thỉnh thoảng hơi nặng lời với tôi. Về phần

tôi, làm việc với bạn lúc nào tôi cũng trung thực, không tham lam dù chỉ một đồng. Những lần đổ xăng xe tải, thực hiện các dịch vụ giao hàng có một số tiền dư mà bạn không biết, tôi cũng đều trả lại bạn. Tôi không bao giờ xài những đồng tiền mà không phải công sức của tôi làm ra. Thời gian trôi qua, tính tình của bạn tôi không thay đổi nên tôi đã quyết định tìm nơi khác để làm.

Năm 2016, trong một lần đi đám giỗ trở về vì có hơi men nên bạn tôi bị tai nạn giao thông. Lúc đó, tôi lại phải quay về tiếp tục công việc để giúp bạn tôi. Sau hơn một thời gian dài tịnh dưỡng, bạn tôi đã hồi phục trở lại. Tuy nhiên, các thao tác của bạn có vẻ chậm hơn ngày trước nhưng tinh thần vẫn minh mẫn. Mỗi ngày, bạn vẫn ngồi hàng giờ bên máy tính để theo dõi việc kinh doanh. Những năm sau này, công việc buôn bán ế ẩm, không cạnh tranh nổi với các hãng gạch mới ra đời do mẫu mã đẹp, giá rẻ tuy chất lượng có phần kém hơn nên bạn tôi đã ngừng hoạt động vào

đầu năm 2019.

Về phần tôi thì từ nay rất buồn vì tôi đã phải xa bạn, xa các chú mèo hoang thân thiện, các đàn chim sẻ, các chú chim bìm bịp dễ thương. Những con vật mà tôi đã bỏ tiền mua lại từ những tay săn bắt để trả chúng về với thiên nhiên [Tôi đã mang chúng nó về hăng gạch nuôi].

Sau đó, tôi đến xin việc làm mới cũng hăng gạch của em trai bạn.

Suốt hơn một năm làm việc cùng với người em của bạn, tôi cảm thấy thoải mái hơn. Hôm nay, dù làm ở một nơi khác nhưng lúc nào tôi cũng nhớ về bạn bởi thời gian trước bạn đã giúp tôi có một công việc làm ổn định tuy có phần nặng nhọc nhưng lại có chút đỉnh tài chính để trang trải cuộc sống.

Giờ đây, tôi thường chúc bạn an nhàn hạnh phúc bên gia đình và hãy quên đi công việc kinh doanh đầy vất vả ! Hãy nghỉ ngơi và hưởng thụ tuổi về chiều bạn nhé!

NGUYỄN HỒNG HOÀNG-K3

(Tháng 9/2019)

Niềm hạnh phúc từ ngôi trường thân thương

Tôi nhớ năm 1962, lúc chị tôi thi đậu vào trường Trung Học Thủ Đức, ba tôi mua cho chị một sợi dây chuyền có mặt hình nốt nhạc bằng vàng tây, một cây viết máy màu nâu tím hiệu Pilot và một đôi dép Nhật màu xanh dương nhẹ tênh như giấy! Ba năm sau, lúc xem bảng và biết mình đậu! Tôi đã xin mẹ tôi 10 đồng, mua ngay viên kẹo chewing gum màu hồng hình lập phương có vị trái cây thơm mát giá 3 đồng, đắt nhất trong các món hàng mứt kẹo mà ông tàu bán ở ngã tư chợ Thủ Đức!

Trong nhà có hai chị em đều học trường công thật hạnh phúc và hãnh diện, nhiều khi nói chuyện gì đó qua lại, mấy đứa bạn trong khu gia binh hay nói ... mấy đừng ý học trường công rồi lên mặt với tụi tao nha! Hoá ra tụi bạn cũng nể mình thật! Cái đáng yêu, đáng quý của Trung Học Thủ Đức còn thể hiện nhiều nhà có anh chị em học cùng trường vì thi đậu vào trường công phải là học sinh khá giỏi, nhưng không phải ai học giỏi đều thi đậu hết, tôi nghĩ các thành viên trong gia đình được học chung trường là

có duyên với ngôi trường thân yêu này!

Thời đó niềm vui đầu vào lớp đệ thất quá lớn, tôi không để ý ngôi trường mình nhỏ hay to, cổng vào là cổng phụ của trường nữ tiểu học, hay học trò phải học 3 nơi...! Tôi thấy những bạn cùng lứa tuổi, xin tiền ba mẹ để đóng học phí, tự nhiên tôi cảm nhận hai chị em tôi may mắn và phần nào thấy mình cũng trả hiếu cho cha mẹ! Đó là lý do có những bạn, học hết đệ lục trường tư nhưng vẫn thi lại vào lớp đệ thất trường công là vậy!

Ngôi trường nhỏ, lớp không nhiều nên Thầy Cô hầu như dạy hết các lớp của các khoá, chị tôi học K1, chị hay kể các Thầy Cô trong trường, sau này tôi cũng được học các Thầy Cô như đã từng nghe chị kể...! Đi bất cứ nơi đâu, nếu biết được từng là học sinh Trung Học Thủ Đức, tự nhiên có cảm tình ngay, thấy gần gũi quý mến dù trước đó chưa hề quen biết vì có dịp nhắc lại Thầy Cô từng giảng dạy, chỉ cần thế thôi cũng thấy có sợi dây tình cảm ràng

buộc thân thiết rồi!

Từ năm 2009, khoá 4 có dịp gặp lại bạn bè học chung, vui nhất là có bạn nam hỏi ... hỏi đó tại mày có thâm yêu ... không vậy?! Hay những lần họp mặt với các bạn từ hải ngoại về, có dịp để nhắc nhớ kỷ niệm thời đi học! Nhắc lại lúc hai bạn nam lớp 10B2 đạp xe tà tà theo một em khóa sau, tới gần nhà nàng ở gần chùa Một Cột, thấy một ông sĩ quan mặt nghiêm nghị, có cây súng colt bên hông đi ra mở cổng, thế là hai chàng gà tò vội vàng quay xe đi không dám nhìn lại! Hay một bạn nam lớp 11B2 đem hình playpoy vào lớp trong giờ học Pháp văn, khiến cả lớp bị quỳ dưới cột cờ hết tiết học! Hoặc hình ảnh chú cún gặm bánh mì nằm ngay chân cột cờ nhai ngon lành, ăn xong thấy cả trường đứng im chào cờ nghe hát quốc ca thì lại sửa âm lên làm Thầy Cô phải nén cười, còn học trò thì có dịp cười rần rần không cưỡng được!

Trong 7 năm học của tôi, đợt cắm trại 3 ngày 2 đêm những ngày gần cuối năm 1967 ở ngôi

trường mới thật là một kỷ niệm khó phai mờ của học trò thời đó! Tôi còn giữ tấm hình Thầy Trai làm trọng tài cho cuộc thi kéo co giữa nam và nữ lớp đệ ngũ P1 vào sáng sớm ngày cắm trại thứ 2! Lớp tôi được giải nhất bích báo (Lê thị Lan có anh bà con học trường Mỹ Thuật Gia Định, nhờ phác thảo sơ về hình trang trí, Lan tô vẽ lại cho nổi bật nên không hạng nhất mới lạ) và nấu ăn cũng chiếm hạng nhất của khóa 4 (chị Hồng Hạnh kho nổi thịt

heo ba rọi nước dừa rất ngon, lúc cô Khanh chấm thi đã gật gù khen mãi)! Nếu lớp P1 có chị Hạnh coi như chị cả thì lớp P2 có chị Dung Nguyễn, các chị lúc đi học cũng thể hiện là người chị lớn của lớp rồi! Chị Dung hiện vẫn có mặt ở mọi thời điểm vui buồn của khóa 4, còn chị Hạnh nghỉ học từ cuối năm đệ ngũ!

Năm đệ tứ (niên khóa 68-69) là năm trường có nhiều sinh hoạt học tập và văn nghệ sôi động nhất, thuyết trình văn học giữa các lớp, đội tuyển khối lớp 9 thi Đố Vui Để Học với đội trưởng Mạc Đình Chi và đã mang giải thưởng về cho trường, cuối năm tổ chức tổng kết năm học ở trường Nam với những tiết mục văn nghệ chọn lọc do học trò tập luyện công phu... và dĩ nhiên còn nhiều... nhiều nữa những sinh hoạt học đường tôi không thể nhớ hết được! Và đó cũng là năm cuối Thầy Trai còn làm Hiệu Trưởng trước khi Thầy chuyển công tác về Nha Khảo Thí! Tôi còn nhớ Thầy chạy chiếc Vespa màu xanh, Thầy kể thường

chạy vòng vòng các con đường làng đại học để kiểm tra tình hình các học trò có cúp cua hay không?

Xứ Thủ đối với tôi như một kỷ niệm êm đềm trong cuộc đời, trong đó có ngôi trường THPT thân yêu! Nhiều người đều nói thời trung học là thời đẹp nhất của một con người! Thỉnh thoảng tôi vẫn nằm mơ thấy mình đi học về trên những con đường quen thuộc ngày xưa hay đang ngồi học trong lớp cùng các bạn mình...! Ngày nay, tôi may mắn vẫn còn gặp lại quý Thầy Cô và bạn bè cùng khoá cũng như các anh chị em khoá khác qua những lần họp mặt Ngày Nhà Giáo, hay dự SN Thầy Trai, những lần đến thăm Thầy Cô giáo cũ...! Mỗi lần có dịp về Thủ Đức, chạy ngang qua trường như thấy mình trở về ngôi nhà thân yêu quen thuộc, tuy bây giờ trường đã không còn nhiều dấu vết của ngôi trường xưa, trường cũng đã đổi tên ... lòng có bồi hồi nhưng vẫn mừng các đàn em mình được học phòng ốc khang trang, thiết bị học tập đầy đủ

tiện nghi theo hướng phát triển của xã hội!

Tôi vẫn hãnh diện ngẫm với một vài đồng nghiệp về hưu của trường Thanh Đa là tôi có một ngôi trường cũ thời trung học ở Thủ Đức và có dịp về thăm lại trường như ngày 10/11 vừa qua! Các bạn đó đâu có niềm hạnh phúc như tôi vì đa số ngôi trường họ học ngày xưa ở tỉnh thành khác. Từ năm 2009 tới nay, khi biết các khoá tổ chức Lễ Tri Ân Thầy Cô hàng năm ở Thủ Đức, tôi đều tham dự đầy đủ! Tôi nghĩ tất cả những điều trên đã thể hiện một tinh thần lạc quan vô cùng quý giá cho bản thân mà không phải ai cũng dễ dàng có được trong cuộc sống nhiều chông chênh này, đó cũng là một dấu ấn quan trọng trong đời sống tinh cảm của các Thầy Cô đã từng giảng dạy cũng như của những học trò đã trải qua những năm tháng học tập dưới mái trường Trung Học Thủ Đức - Hoàng Đạo - Nguyễn Hữu Huân đây ấp những tình cảm thân thương này!

KIM HƯỜNG - K4

CHA TÔI

Là người cha vĩ đại, tôi luôn có ấn tượng sâu sắc về cha mình.

Thuở hàn vi, cha tôi ở trong làng quê thuộc tỉnh Bình Dương, sống với người mẹ rất nghèo khổ. Ông nội tôi là thầy thuốc đông y, hành nghề ở Thủ Đức, quận ven đô của Sài Gòn. Vì đi làm xa nên cả tháng ông mới về nhà một lần để thăm

vợ con, nhà cửa. Bà nội tôi không biết chữ và theo phong kiến nên chủ yếu chỉ lo việc ăn mặc cho con chó không hề biết gì đến việc học hành của con cái. Bà sanh 5 người con trai nhưng chỉ có cha tôi được học hành đàng hoàng. Cha tôi rất chịu thương chịu khó. Dù sống trong thời buổi chiến tranh loạn lạc (khoảng năm 43 cha tôi 15t) và hoàn cảnh gia đình thời ấy rất nghèo túng khó khăn, thế mà cha đã chịu khó kiên trì mày mò học hỏi chữ nghĩa với chương trình tiếng Pháp(lúc đó thời Pháp thuộc) đến hết lớp 3 là xong chương trình học trong làng. Rồi từ đó trở đi, cha tôi phải qua Thủ Đức để tiếp tục học hết chương trình lớp 5 và thi lấy bằng sơ cấp. Lúc đó, bằng này rất có giá trị và sau đó cha được tuyển vào ngành Sư phạm dạy học cấp tiểu học thời ấy.

Dạy được vài năm cha nghe lời bà nội về quê cưới vợ. Nhà của nội ngoại tôi chỉ cách nhau có một con đường đê ngắn, nghĩa là ngày xưa ba mẹ tôi là con nít hàng xóm. Có lẽ lúc còn

bé tí teo hai người đã từng tắm mưa chung, đã từng dắt nhau đi tắm sông, thả diều, bắt cá. Ôi, cha mẹ mình lúc nhỏ cũng nhiều kỷ niệm và vui dữ hén! Dù cha đi công tác xa nhà mấy năm nhưng cha không hề để ý một người phụ nữ nào cả mà nghe lời nội về quê tìm hiểu và cưới mẹ tôi. Mẹ tôi dù thất học nhưng tính nết rất hiền hậu nhu mì lại nỡ nà duyên dáng. Mẹ tôi không được đi học do thời xa xưa, ông ngoại có quan niệm con gái đi học để làm gì? Ông luôn nghĩ con gái lớn lên được gả chồng rồi sanh con đẻ cái, ở nhà lo chăm sóc, cơm nước cho chồng con thôi là đủ rồi.

Vậy mà cha mẹ tôi rất thương yêu nhau và đều có ý chí lớn. Sau này lớn lên tôi được nghe cha kể. Mới cưới về, mẹ đã được cha dạy học ngay. Ban ngày cha đi dạy học ở trường, tối đến cha sắp xếp thời gian dạy chữ cho mẹ. Cha tôi rất kiên nhẫn rèn mẹ từng nét chữ thẳng đến nghiêng rồi cong và uốn nắn mẹ viết được từng con chữ cái xong đến viết chữ từ câu. Học viết được rồi,

cha tôi nói mẹ học đọc cũng rất sáng dạ. Như vậy, cha tôi chẳng những là người thầy có trách nhiệm, nhiệt tình ở trường lớp mà ở nhà cũng là ông giáo rất chịu khó để kèm một trò thân yêu, chung nhà thoát nạn mù chữ.

Mấy chục năm sống chung một mái nhà dù mẹ tôi kém hơn cha nhiều về mặt kiến thức nhưng cha rất tôn trọng quý yêu mẹ bởi mẹ tôi là người đàn bà thật đảm đang, luôn biết vun vén và lo lắng trong ngoài cho gia đình nhỏ của tôi. Cha mẹ tôi có 11 con, dù con đông nhưng anh em tôi đã được cha mẹ dạy dỗ tốt, nuôi ăn học nên người nhờ cả hai đều biết cách giáo dục con cái cộng thêm bản tính tiết kiệm và lo xa.

Giờ đây tôi đã U.70. Cha thì đang U.90, sức khỏe cạn kiệt rồi. Còn mẹ tôi đã mất trên 10 năm nay nhưng lúc nào trong tâm trí tôi, cha mẹ vẫn trên hết. Đi đâu? Làm gì và vui với bạn bè cỡ nào tôi cũng luôn nhớ thương và nghĩ nhiều về cha mẹ!

HỒ THỊ BẠCH TUYẾT - K 3

Thử Đức xưa ta đến trường rộn rã
 Gặp thầy cô bè bạn nét hân hoan
 Từ trên cao nắng rọi những dãy nhà
 Thành chiếc bóng đổ dài trên lối cỏ
 Những tà áo trắng vạt vờ theo sức gió
 Từng ống quần xanh phấp phật với nhịp chân
 Vào lớp rồi mà hồn cứ lâng lâng
 Tiếng trò chuyện thì thầm còn đâu đó
 Thầy đang giảng chợt ngừng quay lại ngó
 Trò im ru nhìn ánh mắt đăm chiêu
 Thầy quay đi lại có tiếng xì xèo
 Trò ma quỷ kể thế nào cho khéo
 Năm tháng chơi vui theo dòng đời nghiệt ngã
 Đời mỗi người một khúc rẽ trôi qua
 Hình ảnh xưa nhiều chỗ đã phai nhoà
 Chỉ còn lại đôi nét màu chấm phá
 Lý nhân sinh lẽ tuân hoàn đã tả
 Có sắc màu thời sẽ có phai pha.

Nhớ
 ngày
 xưa

NGÀY “VỀ TRƯỜNG” ĐÁNG NHỚ

Ngày lễ tri ân Thầy cô và họp mặt cựu HS THPT - HĐ - NHH 10/11/2019 đã qua, nhưng dư âm của một vài giờ gặp mặt hôm đó với thầy trò chúng tôi vẫn cứ mãi đọng đây, lan tỏa trong tôi muôn buồn vui lẫn lộn, đầy xúc cảm.

VỀ TRƯỜNG: hai từ tuy đơn sơ nhưng đối với thế hệ cựu HS chúng tôi là cả một nỗi niềm hoài niệm khát khao mà chúng tôi luôn mãi mãi nhớ về. Tinh thần “Tôn sư trọng đạo”, “Uống nước nhớ nguồn” là một truyền thống mà thế hệ cựu HS THPT - HĐ - NHH chúng tôi luôn khắc cốt ghi tâm, ở vào độ

tuổi chưa thể gọi là già nhưng cũng không còn trẻ nữa như khóa 9 chúng tôi (niên khóa 1970 - 1977) thì sự tôn vinh người thầy ngày nào đã từng dạy dỗ, truyền đạt kiến thức cho mình bước vào đời, đã như là một “đạo lý” mà chúng tôi luôn trân trọng, giữ gìn.

Thầy trò đã từng hẹn mỗi độ tháng 11 hàng năm trở về để được gặp nhau, và năm nay với trách nhiệm là khóa tổ chức ngày lễ, Ban tổ chức cựu HS khóa 9 đã họp bàn, về trường tiền trạm trước cả tháng, lên thiệp mời, đón đưa từng vị thầy cô, đến tận nhà mời và hẹn

ngày đưa đón, Tuyết Nguyễn tôi đã biết trước sẽ không đón tiếp được khoảng 6 - 7 Thầy Cô từ chối, không dự được vì lý do sức khỏe, lòng tôi thật sự chùng, buồn trên đường trở về, có một nỗi niềm như là chút hoang mang, chút lo lắng, trước quy luật khắc nghiệt của tạo hóa, đất trời... Hình như thời gian trôi qua đã bắt đầu thách thức thầy trò chúng tôi.

Vấn đề khiến Ban TC K9 lo lắng không kém là trước lễ hai hôm thì báo, đài thông báo “tin bão phương xa” sẽ ảnh hưởng đến Tp chúng ta từ chiều 9/11 là ngày tổng đợt chương trình, có nỗi niềm bất an, lo lắng nào hơn khi sân khấu lễ tổ chức ngoài trời với 25 bàn tiệc đã đặt (không thể dời) và mọi khâu chuẩn bị về mặt tài chính, nhân sự, hậu cần gần như đã hoàn tất?.

Và cuối cùng thì trời đã động lòng thương Ban tổ chức chúng tôi mà cho sáng ngày chủ nhật 10/11/2019 trời quang mây tạnh, đủ để thiên thời - địa lợi - nhân hòa ôm ấp giùm chúng tôi xuyên suốt thời gian

diễn ra buổi lễ. Ảnh hưởng thật nhẹ của cơn bão số 6 chỉ để thời tiết mát mẻ dịu dàng, thầy trò không hề mệt mỏi vì trời mát, không nắng, gió nhẹ, đủ để cho những tà áo dài của các cựu nữ giáo chức và các bạn nữ chúng tôi bay nhẹ nhẹ trong gió mà cùng nhau chụp hình cho lãng mạn, bay bổng thêm hơn.

Thầy trò bao năm gặp nhau, trân trọng tay bắt mặt mừng cùng lời chúc sức khỏe, những cái ôm thắm đậm nghĩa tình đồng môn. Đất trời đã như thế, tâm tình người đã như thế, tất cả đã hòa quyện cùng một kịch bản chương trình lời cuốn, cảm động, và thầy trò chúng tôi đã nghẹn ngào, trào dâng cảm xúc trong clip tưởng niệm thầy cô và các cựu HS đã mãi đi xa. Có dịp tìm lại mình trong clip

chiếu hình ảnh trường xưa... và sự lồi cuốn xuyên suốt chương trình để những giọt nước mắt đã rơi cho ngày trở lại trong không gian sân trường cũ ngày nào, nơi chúng tôi đã từng bắt đầu và ra đi hơn bốn mươi năm qua...

Do ngập tràn trong cảm xúc nên những lời giáo huấn, tâm tình của Thầy Hiệu Trưởng Hồ Văn Trai đã làm cho Ban tổ chức (dù biết trước) rất lo lắng, một tiết mục “cháy chương trình” rất đáng thông cảm, rất đáng yêu.

Email của thầy Nguyễn Văn Nghĩa trong DD THTĐ từ nước ngoài gửi về, thầy Nghĩa sử dụng một điệp từ “không về không có nghĩa là không nhớ” qua diễn đọc của MC không chuyên Bích Nga cũng hết sức ám áp cho một hoài niệm đầy nghĩa tình thầy trò, áp ủ một lời hứa cho ngày trở về quê hương thăm lại các đồng nghiệp và học trò thân yêu thuở nào.

Xin cảm ơn sự mở lòng, hân hoan trong đón tiếp của BGH trường THPT NHH mà đại diện là thầy phó hiệu trưởng

Vũ Anh Tuấn trong lời đáp từ, cùng với đội văn nghệ hiện tại của nhà trường (Hs khoá 58) đã hợp tác cùng ban văn nghệ K9 trong hợp ca “hội ngộ bên nhau” như một nét hòa quyện, tiếp sức quá tuyệt vời cho bước chân về trường của thầy trò chúng tôi ngày Hội ngộ không bỏ ngõ, lạ lùng trong không gian trường xưa nay đã có quá nhiều thay đổi. không khí tuyệt vời của ngày lễ tri ân hoàn toàn là những xúc động đọng đầy chan hòa cùng ký ức đẹp của thời đi học, như những đứa con đi xa nay được trở về ngôi nhà xưa đã từng một thời yêu thương ấp ủ. Thật là những xúc cảm tuyệt đẹp mà chỉ có thầy cô và những cựu học sinh đồng môn THTĐ-HĐ-NHH chúng

tôi khi trở lại trường xưa mới cảm nhận được cùng nhau.

Phát biểu của bạn Nguyễn Hoàng Hạ Lực cựu HS khóa 13, hiện là giáo viên Tin học của trường NHH hiện tại lại là một phát biểu có tính chất kế thừa, đầy tự sự, bạn đã nói lên tâm tình của một nhà giáo là cựu HS may mắn ngày ngày đứng trên bục giảng của chính ngôi trường bạn đã bắt đầu, ra đi và trở lại.

Tất cả đã hòa quyện, tiếp sức, góp phần cho ngày lễ họp mặt đi đến kết thúc hết sức tuyệt vời, ngoài mong đợi của Ban TC K9.

Từ băng rôn chào mừng ngoài cổng, đến cách bày trí

không gian tổ chức lễ: một chiếc xe đạp nơi góc sân khấu (nhưng vì không là mùa hè nên chúng tôi không thể cho nó chở đầy hoa phượng như mong muốn) kể cả trong huy hiệu mà ban TC đã gửi đến Quý thầy cô và các bạn cựu HS, đều áp ủ một thông điệp:

*“Đò tri thức tháng ngày
đưa rước khách,*

*Người sang sông trọn kiếp
mãi không quên”*

Tất cả đã làm cho một vài giờ gặp lại của thầy trò chúng tôi như đông đầy ký ức thuở nào trong ngập tràn xúc cảm.

Những bài hát bất tử, đầy tâm trạng của biết bao thế hệ học trò: “Những nụ cười trở lại, Con đường đến trường, Bụi phấn, Hội ngộ, Tạm biệt” cũng được đội văn nghệ không chuyên U60 của K9 hát khá hay và có ý nghĩa quá nên không khí lễ hội đã được cuốn hút tới cuối hết chương trình.

Cả MC xung phong giờ chót của K9: Bích Nga, hôm nay bỗng duyên dáng, cuốn hút và dẫn chương trình lưu loát đến bất ngờ. Sự mộc mạc,

chân chất nhiệt tình của bạn Lê Văn Lộc trưởng khóa 9, người không thể thiếu trong các mối vận động tài trợ: học bổng HS nghèo hiếu học 30tr cũng như 5 suất học bổng tiếng Anh vào giờ chót trị giá mỗi suất 36 triệu của bạn Lê Thị Hoàng Mai K9 gửi cho BGH nhà trường NHH, kèm 5 triệu tặng Chi Đoàn Thanh Niên trường NHH hiện nay và ủng hộ quỹ ĐS xuân 2020 của Diễn đàn THPT-HĐ-NHH là một công sức không thể không nhắc đến của các bạn tôi.

Quà thầy cô năm nay, ngoài hoa và quả do Ban TC K9 chuẩn bị còn có trà lái đặc biệt, cà phê Bảo Lộc và cả bánh ngọt Thiên Ân, bánh tét truyền thống do các bạn K9 đóng góp, thật là một ngày lễ vui, trọn vẹn.

Cuối cùng thì sự đồng lòng quyết tâm của các bạn K9 đã được hòa quyện thêm cùng với tâm tình thầy trò, nghĩa huynh đệ đồng môn để đưa đến một ngày họp mặt thành công về mặt ý nghĩa, hết sức tuyệt vời. Chúng tôi không dám nói mình đã thật sự trọn vẹn vì vẫn còn

nhiều thiếu sót mà vì thương mến quá nên đã được mọi người bỏ qua.

Nhưng rõ ràng sự cố gắng của Ban tổ chức K9 đã được các mạnh thường quân, cựu HS ghi nhận, tiếp sức âm thầm từ vật chất đến tinh thần, cung cấp tư liệu và phản hồi bằng những lời khen ngợi, động viên hết sức nhiệt tình ngoài mong đợi. Chúng tôi xin ghi nhận và chân thành cảm ơn Quý Thầy Cô và các cựu HS THPT-HĐ-NHH đồng môn đã cùng chúng tôi hòa nhịp, đồng sức, đồng lòng tạo nên một ngày lễ hội “VỀ TRƯỜNG” đủ đầy ý nghĩa thiêng liêng mà thầy trò chúng ta cùng kỳ vọng, đợi chờ.

Xin gửi trọng trách lễ tri ân thầy cô năm 2020 cho K10 đàn em, và cho K9 chúng tôi hẹn mùa lễ hội năm sau bằng lời chúc sức khỏe và lời chào trân trọng nhất với một slogan hết sức dễ thương của bạn Thái Thanh Tuấn - Cựu HS K40 - **“Tự hào là HS THPT - HĐ - NHH”**.

NGUYỄN THỊ ÁNH TUYẾT - K9

VỀ LẠI TRƯỜNG XƯA

*Ngày ấy sân trường phượng đỏ thắm
Rân rân ve hát khúc sang hè
Ngoài hiên nắng đỏ vàng vương cỏ,
Tiếc tiếc... thương thương... tuổi học trò.*

*Hôm nay về lại sân trường cũ
Ôm gốc phượng già... nhớ tiếng ve,
Bồi hồi... tiếng trống trường vang vọng,
Hỏi đàn bướm ấy... mấy ai nghe?*

*Ta ngẩn ngơ tìm dấu tích xưa...
Rào thưa, tường cũ... đã thay màu!
Này bàn, này ghế... người đâu vắng?
Này nắng chiều buông, lặng tiếng cười!*

*Rung rung dòng lệ dài hoen má,
Bạn cũ, trường xưa?... xa cách xa...
Liêu xiêu bóng đỏ sân trường vắng,
Giọt nắng cuối ngày rơi... khẽ rơi...*

Tháng 10/2019
KTL-K4

Bước thời gian

Thế là Xuân lại về trên quê hương chúng ta... Cảm ơn lời mời viết Đặc san Xuân 2020 của chị bạn khóa 8... Cũng may, chị có gợi ý viết về “Bước thời gian” hay “Những người muôn năm cũ” cho Đặc san, nếu không thì chắc tôi phải moi óc nghĩ xem phải viết cái gì cho Đặc san năm nay đây.

“**Bước thời gian**” đã gợi nhớ lại, khi còn thơ ấu, tôi thường nghe Ba Mẹ và Thầy Cô nhắc nhở: Thời giờ là vàng bạc. Thú thật, lúc đó tai nghe thì nghe vậy nhưng chẳng có một khái niệm gì trong đầu tôi cả. Mãi cho đến ngày cầm mảnh bằng tốt nghiệp phổ thông trong tay, lòng có chút bồi hồi lo lắng, thậm chí phải nói là sợ thì đúng hơn. Lúc đó, tôi có cảm giác rằng cuộc sống của tôi bắt đầu rẽ vào một bước ngoặt mới, tiến hay lui tôi cũng không biết, tranh thủ, nắm bắt

cơ hội thế nào đây để kịp có được cơ ngơi, thành tựu trước khi tuổi già ập đến?!... Thôi thì cứ phó mặc cho cuộc sống vậy. Và rồi, kể từ đó, cuộc sống cứ thế âm thầm trôi theo dòng đời vội vã, lắm khi nghiệt ngã, gian truân... Điều này đã khiến tôi thực sự thấm với câu: Thời giờ là vàng bạc, chợt hiểu ra là lúc tôi đã phải tự đương đầu, va chạm với cuộc sống, trong tiến trình mới đi tìm hạnh phúc đầy chông gai, thử thách.

Vẫn biết rằng mỗi một người chúng ta có cách cảm nhận sự trôi chảy của dòng thời gian khác nhau, cũng như có những cách sử dụng thời gian rất riêng, và cũng để tự an ủi với hạnh phúc của chính mình, nhưng bên cạnh đường đời lúc nào cũng có thể nhận thấy nỗi khổ đau, bất hạnh nhan nhản khắp nơi, sự trì kéo, đẩy đưa, tranh tài, đoạt lợi... Sự đua

chen, chiếm hữu... mục đích cũng để tranh thủ thân lợi lộc về cho cá nhân, mặc thế sự cứ bông bênh trôi nổi. Suy nghĩ về điều này đã cho tôi cảm nghiệm được rằng, thời gian không chỉ là vàng bạc, vì theo tôi nghĩ, thời gian là vô hạn mà cuộc sống của con người thì rất là hữu hạn – Vòng “sinh lão bệnh tử”, qui luật bất biến được áp đặt lên mỗi thân phận con người, nào có ai thoát được đâu. Nhưng cho dù vậy, thời gian thì cứ mãi trôi, nó cứ trôi mãi vô thường, vô phạt. Thời gian mong manh, nhẹ nhàng, nhưng cũng đầy thách thức, đe dọa... Để rồi cho đến một lúc nào đó giống như tôi đây, trong một khắc giây của cuộc sống, khi nhìn lại chính mình, khẽ thốt lên: “Thời gian trôi qua nhanh thật!”... Mới ngày nào còn nhí nhố tung tăng nô đùa vô tư cùng bạn bè... Thế mà sự ngây thơ hồn nhiên ấy, ngẫu nhiên hay vô tình, cũng đã lặng lẽ trôi đi theo dòng đời. Cho dù có muốn đi tìm, tuổi thanh xuân sẽ không bao giờ trở về - duy chỉ còn lại những mái đầu

bạc phếch sẽ âm thầm cùng ta đi tiếp chuỗi thời gian còn lại của đời người.

Và khi được nhìn những hình ảnh buổi họp mặt nơi ngôi trường thân yêu xưa, mừng ngày truyền thống “Tri Ân Thầy Cô” được tổ chức hôm 10 tháng 11 năm 2019 vừa qua, lòng tôi đã sống trong dạt dào cảm xúc khi được nhìn lại những khuôn mặt đáng kính của các Thầy, Cô, cùng với những kỷ niệm đẹp ủa về chung quanh quý bạn đồng môn, những hoài niệm không thể nào quên của tuổi học trò, là quãng thời gian đẹp nhất trong lòng tôi.

Bốn mươi ba năm rồi xa mái trường thân yêu, bạn bè và Thầy Cô, với bao thay đổi, thăng trầm của cuộc sống, thời gian đã gặm mòn tuổi xuân nào có ai hay, đâu biết rằng cuộc đời cho chúng ta những niềm hạnh phúc, khổ đau san sẻ thật công bằng, theo định luật bù trừ, không ai giống ai.

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, phải chi cuộc đời này đừng bao giờ có những cái “giá như” hay những điều “ước gì thời gian quay trở

lại” ... Chính thời gian đã cho tôi hiểu ra rất nhiều: Thời gian vốn dĩ chẳng chờ đợi ai, một khi đã đi qua rồi thì chẳng thể nào quay trở lại. Càng ngẫm nghĩ, tôi càng thấm thía thời gian quả là điều kỳ diệu và thật là vô giá, chẳng có gì có thể mua lại được thời gian trong cuộc sống. Nói đến đây, tôi nhớ đến nhà thơ lớn Xuân Diệu đã từng khao khát muốn chiếm hữu thời gian:

“Tôi muốn tắt nắng đi/Cho màu đừng nhạt mất/Tôi muốn buộc gió lại/Cho hương đừng bay đi”... Nhưng thời gian thật vô tình, chẳng có mặc cả, chẳng khoan nhượng, cứ âm thầm miên viễn, vô thủy vô chung, nên mãi mãi con người vẫn cứ mãi ước mơ mà thôi chứ chẳng bao giờ muốn được hoàn hảo. Hãy cứ để thời gian trôi cho ta có mái đầu bạc phếch. Hãy cứ để thời gian chấm hết cho ta có khoảng dừng, và cứ để thời gian trôi để chứng giám cho khối ân tình của Thầy trò, bạn bè, người thân yêu... mãi mãi kết tụ, để từng dòng suối sẽ hội ngộ ở biển khơi xa, để

mặn mà tăng thêm tình thân mỗi khi gặp lại.

Tuy thời gian đi không bao giờ trở lại, nhưng thời gian chính là người bạn vô hình giúp chúng ta hiểu những điều chưa kịp hiểu. Cuộc sống có rất nhiều trải nghiệm đã cho ta thấy rằng rất nhiều thứ trên đời, mà chỉ khi nào thực sự mất đi, chúng ta mới hiểu ra và mới biết trân quý. Vì thế, khi thời gian còn hiện hữu, chúng ta hãy học cách quý trọng những thứ mình đang có và cố gắng nắm bắt những giá trị hữu ích của thời gian, thì ít ra, theo tôi nghĩ, chúng ta sẽ không phải nuối tiếc điều gì. Vì trong cuộc sống, có những cơ hội không bao giờ đến lần nữa...

Thời gian hữu hạn, muôn vàn nỗi lo, nhưng đừng vì thế mà bỏ ngõ, trốn tránh. Hãy làm điều mình muốn ngay bây giờ, đừng để khi mất đã mờ, tay đã run, chân đã mỏi, gối đã rời ta lại phải thần thờ, tiếc nuối về những chuỗi ngày tháng mà Thượng Đế đã ban tặng cho chúng ta... Các bạn nhé!

LÊ VÕ HOA DUNG - K9

Nhớ

*Hạ về nhè nhẹ nắng vàng bay
Thu đến lá rơi đệm gót hài
Đông sang tô điểm sương làn tóc
Đón Xuân tha thướt dáng hình ai
Rong ruổi bao mùa thay nhau bước
In dấu chân quen ở chốn này
Một thuở say người chưa lần tỏ
Ôm mối tình câm ai có hay?*

THANH HẢI - K8

LỜI BỘC BẠCH

Mỗi năm khi Trời vào Đông, cứ đến tháng 11 là tôi lại có cảm giác nô nức, nôn nao khi nghĩ đến buổi lễ TRI ÂN TRUYỀN THỐNG CỦA TRƯỜNG CŨ THTĐ - HĐ - NHH. Không biết từ bao giờ các anh chị đồng môn khoa trên lại gán cho tôi cái danh hiệu mỹ miều - TRƯỞNG BAN ĐẠI DIỆN KHOA 10 trong khi các bạn tôi có nhiều người làm việc hiệu quả hơn tôi nhiều.

Cũng xin gửi lời tri ân chân thành đến cả khoá 10 khi mà lúc nào tôi kêu gọi bạn bè đều đứng bên tôi tạo mọi điều kiện và ủng hộ cho việc làm của NHÓM đạt kết quả khả quan tốt đẹp.

Theo thư mời dự họp của khoá 9 tổ chức thì năm nay LỄ THẦY CÔ sẽ được tổ chức tại

trường vào ngày lúc 9:00 ngày 10/11/2019.

Tôi cảm thấy dạt dào xúc cảm và có ý nghĩa khi được trở về trường - cảnh cũ người xưa - bao nhiêu hồi ức bồng sông dậy, chúng tôi sẽ được tận mắt nhìn lại góc sân ngày nào nơi từng nô đùa bên nhau, sẽ được tay trong tay, sẽ được chào Thầy chào Cô và chúc tụng cho nhau những lời bình an mạnh khoẻ và hạnh phúc.

Những khoảnh khắc tuyệt vời, những cảm xúc ngỡ đã ngủ yên theo năm tháng bỗng trong phút giây này trỗi dậy, nắm lấy bàn tay Thầy Cô, ôm nhẹ bờ vai bạn bè. Ôi! sao vô vàn hạnh phúc!

Cái hạnh phúc không ngôn từ nào có thể diễn giải được - Cái hạnh phúc mà cách đây mấy chục năm tôi đã từng được tận hưởng khi ngày ngày tôi cắp sách đến trường bên Thầy bên bạn.

Thời gian - Thoắt một cái mà đã mấy chục năm tôi rời trường cũ.

Từ khi xa trường, nhóm bạn khoá 10 cũng kết liên sợi dây liên lạc qua Tùng Tâm và

Huyền Long Hải. Cứ đến tháng 11 khoá 10 vẫn tổ chức Tri ân Thầy Cô. Riêng Lớp 12D3 của tôi thì cứ 1 năm họp một lần với sự tham dự chính là Cô chủ nhiệm Lan Anh và Cô Sương. Đôi khi có khách mời là thầy Hiền, thầy Hiền Tâm cùng một số thầy cô cũ.

Tôi tìm về dưới mái nhà chung từ 2 năm nay, trong 2 năm được dự lễ, trong lòng thật vô cùng hạnh phúc khi được gặp lại và thăm hỏi cuộc sống của thầy cô, bè bạn.

Năm 2017, tôi chính thức tham gia Ngày Lễ truyền thống TÔN SƯ TRỌNG ĐẠO của trường, năm 2018, tôi lại tiếp tục cùng các Cựu Học sinh chúc tụng và dâng đến Thầy Cô từng bông hoa tươi thắm, hoà niềm vui bên Thầy Cô và bạn bè. Ôi yêu sao mái nhà THPTD - HD - NHH.

Năm 2019, khoá 9 tổ chức buổi lễ. Tôi thán phục, ngưỡng mộ tấm lòng của các anh chị khoá ấy, từng khâu chuẩn bị, từng ý tưởng đều toàn tâm toàn ý cho buổi lễ được thành công tốt đẹp để gửi gắm tấm lòng

của những người học trò cũ đến những vị thầy đã cho chúng ta tri thức vào đời và có được cuộc sống hiện tại như hôm nay. Tôi sẽ lấy đó làm kinh nghiệm cho Lễ tri ân vào năm 2020 mà khoá 10 của chúng tôi sẽ tiếp nhận.

Qua bài viết này - Tôi trân trọng cảm ơn công ơn dạy dỗ của Quý Thầy Cô của mái trường THPTD - HD - NHH.

Tôi xin được cảm ơn và chung vui cùng sự thành công của khoá 9.

Tôi xin cảm ơn các anh chị em ĐỒNG MÔN đã tham sự đông đảo trong buổi lễ và hy vọng trong năm sau khoá 10 chúng em tổ chức cũng được như năm nay.

Chúng tôi chính thức phát động kêu gọi sự ủng hộ góp sức của tất cả bạn bè khoá 10 trong và ngoài nước sẽ chung tay cùng chúng tôi cho buổi lễ TRI ÂN năm 2020 sẽ được thành công rạng rỡ.

XIN CHÂN THÀNH CẢM TẠ VÀ BIẾT ƠN!

NGUYỄN THU THỦY

Đại diện khoá 10

GIÁ TRỊ CỦA MỘT NGƯỜI?

Nhà toán học Ả Rập vĩ đại Al Khawarizmi khi được hỏi về giá trị của con người, ông đã trả lời:

Nền tảng con người là đạo đức. Nếu có đạo đức, thì giá trị của bạn là 1.

Nếu cũng thông minh, thêm một 0 và giá trị của bạn sẽ là 10.

Nếu cũng giàu có, thêm một 0 và giá trị của bạn sẽ là 100.

Nếu trên tất cả bạn lại còn xinh đẹp, thêm một 0 và giá trị tổng sẽ là 1000.

Nhưng nếu bạn bị mất số 1, tương ứng với đạo đức, bạn sẽ mất tất cả giá trị và giá trị của bạn chỉ là số 0

KẾT

Bài toán rất đơn giản: không có giá trị đạo đức và những nguyên tắc sống vững chắc, chúng ta chỉ là: kẻ gian trá, tham nhũng và / hoặc người xấu mà thôi!

Mưa. Tuần này hầu như ngày nào cũng có mưa. Buổi sáng mặt trời le lói hé mắt liếc sơ vạt vạt chút đỉnh, tuồng như vừa thức dậy lười lỉnh ngó xuống qua quít cho lấy có, rồi nhường cho mưa.

Những cơn mưa không lớn lắm, nhưng dai dẳng từ trưa tới chiều tối. Mưa nhè nhẹ như để cỏ cây thông thả tắm mình thưởng thức những giọt nước mát đầu mùa. Mưa rỉ rả như tí mẩn cọ rửa những mái nhà, những đường phố, quét sạch những vệt muối rai còn sót vương vãi, cuốn tan những đụn tuyết mùa đông. Mưa chậm chậm như để đất kịp ngấm nước từ từ, nở xóp ra cho những rễ cây cỏ và những hạt

mầm chuẩn bị cựa mình hồi sinh.

Trời đã ẩm hơn. Ẩm là cách nói để so sánh với nhiệt độ những tháng ngày mùa đông vô cùng buốt giá trước đây, chớ thực sự vẫn còn rất lạnh. Nhiệt độ cao nhất trong ngày có lúc cũng chỉ mới nhỉnh nhỉnh bò lên chừng 10°C một chút rồi thôi. Nhưng trời ẩm hơn chút đỉnh thế đó, và có mưa liên tục là báo hiệu mùa xuân đang về.

Nhớ những hôm cuối tháng hai đầu tháng ba, khắp nơi vẫn còn ngập đầy màu tuyết trắng, chìm trong cái lạnh rất da thịt ruột. Cây cối đứng buồn im im chịu đựng, tán cành gầy guộc trụi trơ.

Nói chi xa, mới chỉ hơn

mười ngày trước thôi do ảnh hưởng cơn bão tuyết từ bên Canada tràn xuống, mở mắt thức dậy chào ngày mới vẫn còn phải hé rèm cửa sổ để xem bên ngoài thế nào. Liệu có thời giờ để thưởng thức ly cà phê thơm ấm đầu ngày hay không? Hay lại phải lật đật xỏ vội quần áo dày, cầm lấy chiếc xẻng nhào ra nhanh tay dọn tuyết trên lối riêng bên hông nhà, để có thể de xe cho kịp giờ đi làm?

Hôm nay ngày 20-3. Theo dương lịch đây là ngày đầu xuân, “the first day of spring” hàng năm. Đó cũng là ngày

đầu của “tiết xuân phân” nếu tính theo âm lịch. Đất trời sang xuân.

Trong bản tin dự báo thời tiết trên TV tối qua cũng đã chạy dòng chữ “bye bye snow!” như lời hân hoan tiễn biệt nàng tuyết. Thôi nàng đi nhé, để mọi người yên tâm cất vào nhà kho những chiếc xẻng cứng tay, những chiếc máy dọn tuyết xinh xịch ồn ào, những bao muối de-icer xài còn lửng dờ. Và rồi sẽ dần dần cất bớt những chiếc mũ len sùm sụp, những cặp găng tay dày cộm, những chiếc áo khoác nhiều lớp nặng nề....

Vào những hôm sáng tinh mơ khi cơn mưa chưa kịp đến, thấp thoáng đã có những đàn chim chẳng biết từ đâu cùng rủ về, sà xuống những khoảng sân vườn lao xao tíu tít tìm mỗi vệt vãi. Những chú sóc con xinh xắn vắng biệt suốt mùa đông bây giờ lại xuất hiện, lí lắc phóng chuyển nhanh lẹ qua mấy nhánh cây, chạy rượt qua lại trên những hàng rào gỗ, hoan hỉ đùa vui dưới chút nắng hanh vàng ngấn ngủi.

Rồi mây kéo đến, cứ như là lớp lang kịch bản đã được thiên nhiên sắp đặt sẵn. Trời bắt đầu đổ mưa, nhẹ nhẹ, thông thả, rỉ rả, kiên trì, lúc nhạt lúc thưa cho mãi tới đêm khuya. Phụ họa hoạt cảnh “mưa đầu xuân” thêm phần sinh động, thỉnh thoảng có những cơn gió ùa đến làm những vòm cây trơ trụi lắc lay, nghiêng mình vẫy qua vẹo lại. Giống con người sáng dậy vươn vai vẫy vẹo vài ba động tác cho máu huyết lưu thông sáng khoái, tuồng như cây cối thức giấc đầu xuân cũng hân hoan uốn éo tập thể dục theo gió, để đánh thức luồng nhựa im lìm lâu nay nhanh chóng lưu chuyển đến tận mỗi đầu cành, chuẩn bị đâm chồi kết lá nay mai.

Hồi sinh nhanh chóng nhất chính là những sân cỏ. Mới còn thấy đó quắc quéo tàn tạ xơ xác sau khi tuyết tan, mà chỉ chưa đầy một tuần mưa đã bắt đầu xanh mon mơn liền. Tưởng chừng có thể nhận thấy những ngọn cỏ tranh nhau nhón cao từng ngày một vậy.

Bất chợt nhớ âm điệu du

dương một bài hát của nhạc sĩ Phạm Duy có câu mở đầu: “Xuân vừa về trên bãi cỏ non...”. Vâng, màu xanh non nộn của những vương cỏ trước mỗi khoảnh sân và phía sau mỗi vườn nhà là nét chấm phá sớm nhất của bức tranh xuân vạn vật nơi này.

Mùa xuân Michigan. Chào xuân đã về...

Tháng 3, 2016

TRƯƠNG TRUNG TÂM - K4

Mừng Xuân

*Đì ùng tiếng pháo nổ vang
Mừng Xuân vui tết nhẹ nhàng tiếng ca
Rộn ràng chim hót ngân xa
Trẻ con áo mới nở hoa nụ cười
Sum vầy hạnh phúc thắm tươi
Chúc tình... thắm đượm một đời an khang
Vui chúc Xuân về trong tiếng ca
Nắng hồng tràn ngập khắp hương hoa
Pháo say tình thắm... lòng vui sướng
Rượu cạn bình... xong dạ vẫn vương...*

CÔ BA

CHUYẾN ÂU DU VÀ TÌNH CỰU HỌC SINH TRUNG HỌC THỦ ĐỨC Ở Ý

Đầu năm 2019, chúng tôi lên kế hoạch đi Châu Âu theo tinh thần tự túc thăm hỏi sinh hoạt Gia Đình Phật Tử (GDPT) nơi đây. BN, cô em lạnh lợi của tôi báo là đã liên lạc được 9 nước có anh chị em mình đang định cư và sinh hoạt, còn ở Ý không có sự phát triển của Tổ chức, mà không đi Ý được là tiếc lắm chị ơi. Tôi nghĩ ngay đến D, đến những cuộc nói chuyện điện thoại về vấn đề này và cả chuyến về lại quê hương sau 46 năm xa cách của bạn và gia đình. Gọi cho D, nhận được lời hứa hẹn, tôi báo để BN sắp xếp. Trước hết là việc làm Visa. Hồ sơ Visa của BN đã hoàn tất. Rồi hồ sơ của

ông anh làm cũng xong. Còn đơn của tôi, tính nhằm thế nào mà lịch hẹn phỏng vấn BN làm chậm hơn cả 10 ngày. Xong Visa là mọi việc rồi cả lên. Khi BN đưa lịch đến, tôi có hơi băn khoăn vì thời gian đến Ý nằm ngay giữa tuần. Hỏi có thay đổi được không thì được biết là đã chuyển lịch đến các nơi, không thể đổi vì mỗi nơi chỉ 3 ngày, ưu tiên chủ nhật dành cho việc gặp trực tiếp các đơn vị đang sinh hoạt. Email, điện thoại, không biết lười tôi có dài thêm ra không nhưng cuối cùng D cũng đã vào cuộc, đề nghị đổi ngược hành trình đến Ý tại 2 điểm. Theo đó, chúng tôi sẽ đến Rome trước và về Milan,

nơi gia đình D đang ở sau khi đã đến tham quan thành phố nổi Venice. D cũng đã liên lạc được với Th, đang hoạt động về du lịch, con gái anh tư Th - khóa 2 THPT. Th sẽ là người hướng dẫn cho chúng tôi ở Rome.

Khởi hành đến Pháp từ ngày 23/9, dù được đưa đón rất nhiệt tình, được thăm Paris với tháp Eiffel cả ban ngày và dưới ánh sáng hoa lệ, thăm cung điện tại Versailles nhưng chúng tôi cũng đã biết được mùi vị của việc trễ tàu vì nạn kẹt xe ở trung tâm Paris. 150 phút cho xe 4 chỗ đi đoạn đường 30 cây số để đến sân ga vẫn không xong. Yêu cầu có mặt trước 30 phút bị vi phạm nên trễ 5 phút có nghĩa là 35 phút. Xe đã chạy! Cũng nhờ anh em ở đây tìm giúp vé, 3 tiếng theo chuyến xe cao tốc được thay bằng 10 tiếng đi Flixbus đến Mulhouse. Nhưng do vậy, nhóm được mời dùng bữa cơm tối tại nhà một chị trưởng vừa biết nhau qua điện thoại tại Strasbourg thay vì phải ngồi ở trạm đợi xe chuyển tiếp trong 4 tiếng. Cả ngày mệt nhoài với việc trễ tàu và vật

vờ trên xe, những chén cơm nóng hổi và cả bánh xèo mới ngon làm sao! Xuống xe buýt, dưới cái lạnh vào 12 giờ khuya, chúng tôi chờ xe bố mẹ chồng một đoàn sinh vừa qua định cư tại đây đón về nhà. Quá nhiều cảnh đẹp, cổ xưa nhưng chúng tôi không còn thời gian để nán lại. Nơi đây cũng là biên giới nên chỉ mất hơn 90 phút, chúng tôi đã vào trung tâm thành phố. Thêm 4 ngày thú vị tại Thụy Sĩ với sự chu đáo của anh Trưởng ban Ban Hướng Dẫn GDPT Việt Nam tại Châu Âu, chúng tôi được đưa ra phi trường sang Rome lúc 4 giờ sáng.

Xuống phi trường ở Rome, chúng tôi liên lạc với Th, được hướng dẫn tìm tuyến xe buýt sẽ đưa chúng tôi đến trung tâm thành phố. Vừa xuống trạm theo hướng dẫn, chúng tôi đã nhận ra nhau tức thì dù không xem hình trước và cũng chưa từng gặp. Cô bé sống ở đây đã nhiều năm nhưng nét Việt vẫn dễ nhận, phong cách bình dị, đảm đang, tháo vát. Đưa chúng tôi về nơi nghỉ lại cũng là nhà Th, được gặp ngay anh

chị tư Th, những người Việt cùng ở Thủ Đức lại được gặp nhau trên đất Ý mới vui chứ. Anh chị mỗi năm sang chơi với cháu vài tháng, được con gái và con rể đưa đi chơi khắp các nước. Duyên may là đợt này trùng hợp. Trước đó vài năm, khi mới sang Ý lần đầu, hai anh chị cũng đã có dịp sang nhà D, kết tình bằng hữu và thường liên lạc với nhau. Th nói qua về kế hoạch cho buổi chiều và trọn ngày mai. Tòa thánh Vatican, một quốc gia trong một quốc gia cùng với cảnh phố xá trên đường sẽ chiếm trọn buổi chiều. Nghỉ trưa xong, Th đưa chúng tôi đi lấy vé và dùng xe buýt đến gần Tòa Thánh. Rất tự nhiên, Th nói các cô chú sẽ tranh thủ chụp hình, con sẽ xếp

hàng theo đoàn. Khi gần đến cổng soát vé, các cô chú nhó vào hàng cho kịp. Ba chiếc máy điện thoại tha hồ ghi ảnh giữa nắng nóng chói chang. Sự đồ sộ, uy nghi, bề thế là nét chung tôi cảm nhận được ở nơi này.

Sáng sớm hôm sau, khách và chủ có dịp đi chung một đoạn đường. Anh chị tư Th đi bộ thể dục, chia tay chúng tôi ở ngã rẽ vào đấu trường. Chúng tôi được Th hướng dẫn tiến ra đấu trường. Cả nhóm chỉ đi vòng ngoài vì không có ý định phải hình dung cảnh những từ tù tranh sự sống trước nanh vuốt của đám dã thú bị cho nhin đói vài hôm trước đó. Xem qua phim, đọc truyện cũng đã thấy

quá hải hùng. Ai cũng giầy bata vững vàng trong khi Th chỉ đôi dép kẹp mà hướng dẫn chúng tôi đủ các nơi.

Các thành phố ở Châu Âu chùng như giống nhau ở điểm phố xá đều nằm dọc theo những con sông. Xế chiều là Th hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hướng dẫn viên. Bữa cơm chiều đông đủ khách- chủ. Không khí thật rôm rả! Buổi trà đạo kéo dài để chủ nhà phải nhắc giờ nghỉ. Buổi tối ra ga xe lửa, chúng tôi đề nghị Th đưa ra sớm hơn 30 phút so với dự định của Th. Vừa kéo các vali ra cửa đã thấy ông xã Th chờ trước xe để đưa cả nhóm ra ga. Xuống hành lý, bắt tay chào người thanh niên Ý lịch lãm dễ mến, theo Th vào ga. Nhìn bảng hướng dẫn giờ tàu chạy, Th chợt kêu lên: “Nhầm ga rồi!”. Chân quay lui, tay nhấn số điện thoại, miệng nói nhanh tràng tiếng Ý vào máy, Th vội vã đưa chúng tôi trở lại xe đã được ông xã nổ máy sẵn. Căng thẳng, chẳng ai nói tiếng nào, gần như nín thở dõi theo con đường hun hút phía trước. Tới ga thứ hai, chỉ

kịp vẫy tay chào, tất cả bươn theo Th tìm bảng hướng dẫn, đi vội ra sân ga. Tàu chưa tới! Giờ mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Không có Th hướng dẫn sẽ không tránh được cảnh lỡ tàu lần hai! Ôm Th chia tay mà thấy thương quá luôn. “Các cô chú qua gặp ba mẹ con vui quá làm con cũng thấy vui lắm!” Biết có dịp mình gặp lại nhau không Th! Chắc chắn sẽ giới thiệu cho những ai muốn đến Rome biết về chỗ trọ lịch sự, hiếu khách này!

Lên tàu, chúng tôi tự nhủ sẽ chộp mắt nghỉ ngơi vì mãi đến sáng mới tới Milan. Thế mà ai cũng nhìn ra hai bên đường trong ánh trăng non tháng 9. Sắp tới ga, cái sim dùng khắp Châu Âu mua tại VN của vương quốc Anh làm mình làm mẩy cả chục ngày trước giờ bỗng dễ thương làm sao. Gọi cho “Út tui”- bà xã D - người sẽ hướng dẫn nhóm tham quan thành phố nổi Venice trong cả ngày và “Em thấy chị rồi. Chị mặc áo khoác đồ phải không?”. Cả hai đang từ hai đầu đi tới, bên cạnh H là T, con trai D.

Tường T sẽ cùng đi nhưng hóa ra T chỉ hộ tổng mẹ đến đây, đưa lên tàu rồi sẽ đi học. H tìm chỗ cho cả nhóm gửi hành lý vì sẽ không tiện nếu kéo lê đi chơi cả ngày. H cho biết chút tới ga tàu chuyển sẽ có bà chị của H đi cùng. Đây rồi! Hữu duyên làm sao để ba chiếc áo đỏ gặp nhau! Khách thì nhẹ nhàng vì hành lý đã được gửi còn chủ thì nặng một balo lương thực, nước uống cả ngày. Rất tự nhiên, cả nhóm đề nghị chia bớt ra cho H đỡ vất vả. H tuyên bố chuyến đi chơi này em lo khi tranh đi mua vé lên thuyền. Thuyền to, sẽ chở du khách đến những trạm cố định. Thích xuống đâu cứ tự nhiên và

lúc quay về chỉ việc lên đứng số thứ tự của thuyền sẽ được đưa về tận nơi xuất phát. Hàng pha lê nơi này nổi tiếng nhất nhưng chúng tôi chỉ đi dạo quanh các gian hàng bày bán mà không đến nơi thổi thủy tinh như dự kiến của H.

Ngắm cảnh và ghi ảnh. Chừng đó thôi cũng đủ ngốn cả ngày rồi! Chúng tôi tranh thủ trở lại Milan vì mai còn bay sang Đức.

Nhận lại hành lý và ra tàu để về nhà thì trời đã tối mịt. M, con gái D ra đón các cô chú về nhà. Cửa mở, D đã đợi sẵn, giục mọi người rửa mặt để ra dùng bánh canh. Sau màn giới thiệu và chuyện trò, chiếc vali lớn vừa thêm trên đường từ Thụy Sĩ sang bị bỏ lại để chia ra hai balo vì BN không

còn sức để khiêng mỗi khi lên cầu thang bộ tại phi trường và không ai dám thay. D trách lên lịch đi vội vàng quá, lại không trúng cuối tuần nên chẳng thể đưa đi đâu cả.

- Như thế này là quý lắm rồi bạn ơi! Tình cảm thì sáng sớm mai tiễn bọn này ra phi trường. Tôi đã nói với D như thế!

Và không ngờ đúng như dự kiến. D và con trai tiễn đoàn ra phi trường để đến Nürnberg, nơi chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình đến 8 nước còn lại.

Nếu chuyến Âu du cho chúng tôi cảm giác ngột trong tình Lam thì 3 ngày ở Ý cho tôi niềm tự hào về tình dân tộc, tình cựu học sinh THPT dành cho nhau. Sẽ còn có ngày mình gặp nhau nữa chứ D?

LIÊN MINH - K4

NHỚ GÌ MÙA ĐÔNG?

*Tháng mười hai về chưa - này hồi nhỏ
Ta chợt nghe hơi giá tự bao giờ ?
Ta đợi gì - dường như mùa chưa gọi
Tuyết bên trời còn đỏ những cơn mơ.
Ai bảo ta chờ những ngày se lạnh
Để trốn vào đông nghe gió thì thầm
Cây có trơ cành bên bờ hiu quạnh
Tháng mười hai về vắng tiếng tri âm.
Còn gì đây những buổi chiều sót lại
Vẫn nồng nàn chút nắng ấm giữa đông
Mọi chuyện bắt đầu hay tháng năm kết thúc
Hồn chênh vênh tay buồn với hư không.
Góc phố quen chiều nay nghe gió trở
Nắng vừa ngập ngừng vội tắt bên hiên
Mùa không lạnh hoang vu rồi nổi nhớ
Sương khói hao gầy ru giấc cô miên.*

KIM ÂU - K10

VÌ SAO!?!

*Chỉ một tin báo gấp
Mà trời đất quay cuồng
Cúc ơi! Chuyện gì vậy?
Trái tim thắt từng cơn...*

*Làm sao nói hết được
Chuyện Báu, Cúc, Quỳnh đây
Lòng chất đầy kỉ niệm
Báu mất, Cúc ra đi...!*

*Cúc ơi!
Hai đứa mình như một
Chuyện ngoài ngõ trong nhà
Thủ thi tâm sự hết
Càng hiểu, càng thương hơn.*

*Mới hôm nào bạn nói:
Năm 2021
Kêu gọi nhóm bảy mươi
Làm tiệc mừng sinh nhật
Tổ chức thật tưng bừng...
Cúc giỏi giang đứng bếp
Quỳnh lo việc bên ngoài
Bạn đăng cai nhiều việc
Mình góp ý vui thay...*

*Nhưng...
“Mày” ra đi đột ngột
“Tao” nức nở nghẹn ngào
Vì sao? Tại vì sao?
Vì sao? Và vì sao?*

*Lại một người xa tôi
Trái tim chừng vụn vỡ
Từng hàng nước mắt rơi
Cúc giờ xa vời vợi...*

*19/9/2019
THÚY QUỲNH - K2*

Thầy Lợi

Tôi nhập học vào trường THPT năm 1963, thuộc Khóa 2 của trường. Lúc đó trường còn học nhờ tại Trường Nữ Tiểu học nằm ngay tại ngã năm Thủ Đức. Trường Nữ có hai cổng, cổng chính nhìn ra đường Kha Vạn Cân bây giờ, nằm sát bên ngôi Chùa Tàu. Cổng phụ nhìn ra đường Võ Văn Ngân. Lúc đó nơi cổng

phụ có hai phòng học, lớp tôi Đệ Thất A học một phòng, còn phòng bên cạnh dành cho lớp Đệ Thất P1. Năm đó Thầy Lý Ngọc Kiệt làm Quản đốc (tôi không biết sao lại gọi cái từ này, mà không gọi Hiệu trưởng) Thầy Kiệt tóc húi cua bạc trắng, Thầy xuất hiện loáng thoáng một thời gian ngắn thì Thầy về hưu.

Sau đó Thầy Ngô Thúc Cơ chính thức làm Hiệu trưởng, Thầy người miền Bắc, dáng người cao lêu nghêu. Ngày đầu tiên tôi đi học, Thầy Cơ bước vào lớp tôi ngồi bàn bạc với Thầy đang phụ trách lớp. Bỗng Thầy quay mặt xuống đám học trò chúng tôi và nghiêm trang nói rằng: “Từ nay các trò đã trở thành học sinh Trung học, đã trở thành người lớn không còn con nít như hồi trước nữa. Từ bây giờ, các trò phải gọi chúng tôi là Giáo sư, không được gọi là Thầy như hồi còn học Tiểu học, các trò nhớ chưa?”. Chúng tôi ngồi im phăng phắc, nghe mà lạnh người, câu của Thầy gây ấn tượng lớn cho đến nỗi chúng tôi không thể nào quên. Kỳ lạ thay, khoảng tám năm sau, cái ngày đầu tiên tôi ngồi trong Đại Giảng Đường 2 của Đại học Văn Khoa Sài Gòn, vào giờ Phương Pháp Sử của Giáo sư Nguyễn Thế Anh, Giáo Sư Anh cũng người Bắc và cũng giáo đầu chúng tôi một câu y như vậy: “Từ nay các anh chị Tân Sinh viên phải gọi chúng tôi là Giáo sư, và khi

gặp chúng tôi ở bất cứ nơi nào cũng đều phải nghiêm cẩn kính chào”. Giáo sư Anh tốt nghiệp Tiến sĩ Sử học từ bên Pháp về, ông thường hay ngâm píp, dáng điệu nghiêm trang cao ngạo khác thường.

Lớp Đệ Thất A chúng tôi học tại cái phòng này rất khổ cực, ngày nắng ngồi học mà mồ hôi toát ra dầm dề, ngày mưa sinh bùn đọng thành lớp ngoài sân, khi đi dép lách chách bùn bắn tung lên áo quần trông rất khiếp. Không được bao lâu, thì chúng tôi chuyển ra hai cái phòng học mới xây xong tại cổng chính, lần này hàng xóm là lớp Đệ Thất P2. Vào khoảng thời gian trước khi xảy ra cuộc đảo chánh Tổng Thống Ngô Đình Diệm, thì có các cuộc xuống đường biểu tình bãi khóa của SVHS Sài gòn. Lúc đó trường cũng xảy ra một chuyện ngộ nghĩnh như sau, ngay tại lớp Đệ Thất P2 các học trò đã đẩy bàn ghế ra khỏi lớp đập phá đồ đạc, cái chuyện manh động này được xúi giục bởi một tên học trò du côn có biệt hiệu là Phương Batman. Thầy

Cơ vội vàng từ văn phòng đi xuống, Thầy cầm tu huyết thổi hoét hoét trông rất giống cảnh sát, đến chỗ đám học trò làm loạn, Thầy quát lớn: “Bàn ghế này là do Phụ huynh của các trò đóng góp để cho các trò ngồi học, bây giờ các trò đập phá thì lấy đâu mà sử dụng được nữa, hãy dọn dẹp trở lại rồi mau vào lớp”. Cả đám con nít tiu nghỉu, khiêng bàn ghế trở vô lớp, thật tức cười cho đám trẻ tính làm cách mạng. Đến năm tôi học Độ ngũ thì Thầy Cơ chuyển về Sài Gòn, lúc đó nhà Thầy ở khu Chợ Đậu, hôm gia đình Thầy dọn nhà, con trai của Thầy là Ngô Tương Đại, bạn thân học cùng lớp với tôi, có nhờ tôi đến giúp. Rồi từ đó không còn tin tức gì của gia đình Thầy nữa.

Vào cái thời “khai thiên lập địa” của THTĐ. trường chỉ có ba vị giáo sư đó là Thầy Ngô Thúc Cơ, Thầy Trương Văn Minh, và Thầy Trần Ngọc Dưỡng. Vì tình trạng thiếu giáo sư, nên một vị thường đảm trách vài ba môn học. Thầy Minh dạy toán cho lớp chúng tôi, Thầy ít nói, tính tình khô khan, nên học trò ngại không dám gần. Không biết có phải vì dốt toán hay không? mà tôi ít khi dám mon men đến gần các Thầy dạy toán (ngoại trừ Thầy Dưỡng và Thầy Chung).

Vào cái thời chúng tôi đi học, không có nhiều phương tiện truyền thông đại chúng như bây giờ, cho nên chúng tôi không hề có một thần tượng nào khác ngoài các Thầy Cô của mình. Thầy Trần Ngọc Dưỡng là một trong những thần tượng của chúng tôi thời con nít mới lớn. Nghề chính của Thầy là môn toán, nhưng Thầy lại dạy lớp chúng tôi môn Kim văn và Cổ văn, Thầy dạy hấp dẫn và duyên dáng vô cùng, đám học trò chúng tôi nhìn Thầy bằng cặp mắt đầy ngưỡng mộ.

Ngoài tài dạy học, Thầy còn thường mang đàn vào lớp hát cho chúng tôi nghe làm chúng tôi thích thú lắm, có những bài được Thầy ca hát chúng tôi còn nhớ mãi cho đến bây giờ như: *Cô Me Tây, Vọng gác đêm Xuân, Tàu đêm năm cũ...* Khi được tin Thầy qua đời, tôi đã viết một bài tưởng nhớ Thầy với lòng bồi hồi vô tả.

Rồi các Thầy cô lần lượt về trường như Thầy Luyện Quang Đăng, Cô Kim Loan, Cô Ngọc Dung, Thầy Trà Chơn Hiếu, Thầy Trần Minh Đức... đó là những vị về trường sớm nhất. Năm tôi học Đệ ngũ, cũng tại cái phòng học nằm cạnh cổng chính của Trường Nữ, bỗng một hôm vào giờ ra chơi, có mấy thằng bạn từ ngoài sân chạy huỳnh huych vào lớp rồi nói với mấy đứa tôi rằng: “Có một ông Thầy mới chuyển từ Phan Thiết về trường, dạy văn vô cùng hấp dẫn, đến cuối giờ Thầy còn dành ra mười phút để kể chuyện Tam Quốc cho học trò nghe thật lôi cuốn”. Mấy đứa tôi hỏi là ai vậy?, tụi nó trả lời rằng vừa nghe tin từ bên

lớp P2, đó là Thầy Bùi Hữu Huân, Thầy có dáng người cao lớn, tướng mạo có vẻ dữ dằn, nhưng dáng điệu rất từ tốn ung dung theo kiểu “đông phương kẻ sĩ”. Giờ văn của Thầy, đám học trò chúng tôi ngồi dưới hốc môm ra nghe, không bỏ sót một chữ một câu nào. Thầy làm việc rất nghiêm cẩn, giờ học của Thầy, trước khi vào lớp, học trò đứng xếp hàng thẳng tắp trước cửa lớp, Thầy đứng đỉnh bước vào trước, ngó từ trên xuống dưới, không bỏ sót một xó xỉnh nào, nếu Thầy thấy chưa được sạch sẽ cho lắm, Thầy quay ra bắt lớp trường vào cầm chổi quét lại, rồi Thầy mới cho học trò vào lớp. Có một hôm Thầy mang một cái máy ảnh, rồi gọi cả lớp kéo ra chỗ vườn hoa cạnh cổng chính, đám con trai với đám con gái đứng lố nhố quanh Thầy, mỗi đám Thầy chụp cho một tấm. Không thể ngờ được rằng, những tấm ảnh chụp vào thời khắc đó, sau hơn nửa thế kỷ chúng tôi còn giữ một cách trân trọng cho đến bây giờ, mỗi khi chúng tôi lần giở ra xem,

trong lòng lại dấy lên một nỗi niềm. Trong suốt cuộc đời đi học của tôi chỉ có hai lần chụp hình chung với các bạn, lần thứ nhất Thầy Huân chụp và lần thứ hai do Thầy Hồ Văn Chung. Thầy Huân có tật hút thuốc lá rất nặng, Thầy có xin lỗi với lớp để được hút thuốc trong giờ dạy. Đối với Thầy Huân đam học trò lớp tôi vừa kính mến vừa sợ. Học trò thường xưng “em” với Thầy Cô, nhưng đối với Thầy Huân, chúng tôi xưng con, vì Thầy là vị Giáo sư lớn tuổi nhất trường, vừa có mấy người con học cùng lớp với chúng tôi như Bùi Hữu Lĩnh, Bùi Thị Nương...

Cuối năm tôi học Đệ Ngũ 1966, Thầy Hồ Văn Trai về trường làm Hiệu trưởng thay thế cho Thầy Cơ. Thầy Trai lúc đó độ 30 tuổi, tướng mạo sang trọng quý phái, Thầy lúc nào cũng tươi cười, nói năng nhẹ nhàng lịch sự, Thầy nói chuyện với chúng tôi, đam học trò con nít bằng một giọng điệu dàng hoàng như nói với người lớn. Thầy dạy Triết, cho nên mãi đến năm lớp 12, tôi mới được

học với Thầy. Theo tôi nghĩ, các vị Thầy dạy Triết chịu nhiều cực khổ nhất trong các vị Thầy, vì khi vào lớp các Thầy phải nói liên tục không ngưng nghỉ, để viết bảng hay làm việc gì khác. Thầy Trai cũng vậy vào giờ Triết của Thầy, Thầy nói thao thao bất tuyệt. Môn Triết là môn học mới mẻ nhất mà chúng tôi bắt đầu làm quen trong đời đi học của tụi tôi. Tội nghiệp cho Thầy, trong lúc Thầy giảng bài vất vả thì cả đám chúng tôi ngồi dưới chẳng hiểu gì hết. Mấy chục năm sau, khi gặp lại Thầy, tôi có nhắc lại chuyện “không hiểu” này, Thầy Trai cười xòa nói rằng, có lẽ ngày đó tay nghề của Thầy còn non nên khiến các em không hiểu. Thưa Thầy, em không nghĩ như vậy vì sau này tụi em học với Thầy Đoàn Văn Cầm cũng thấy y như vậy. Nhưng càng học môn Triết, dần dà khi nó thấm vào người, mới thấy môn Triết là một môn ảo diệu vô cùng, nó giúp cho ta đi sâu vào nơi thăm thẳm nhất trong tâm hồn con người, mà trước nay chúng tôi chưa từng học

qua bao giờ. Đây là một trong những môn học quan trọng của lớp 12, nhằm đưa học trò lên một tầm vóc cao hơn. Bây giờ ngồi nhớ lại ngày đó Thầy đã đổ bao công sức dạy dỗ đám học trò chúng tôi, mà quý mến Thầy biết chừng nào.

Hình như cũng trong năm 1966, Thầy Vũ Ôn Đình về trường, lúc đó Thầy còn trẻ lắm chưa tới 30 thì phải. Thầy có dáng dong dỏng cao, đẹp trai theo lối một tay chơi hào hoa thanh lịch. Thầy dạy Sử Địa rất lôi cuốn hấp dẫn, nhưng điều chúng tôi mong đợi nơi Thầy là những câu chuyện bên lề như chuyện thời sự chính trị, chuyện xử sự ở đời, chuyện ăn chơi của Thầy mà Thầy không hề giấu giếm, giữ kẽ. Thầy nói với đám học trò, Thầy đi dạy miệt mài, hết trường này sang trường khác, tối về Thầy đi nhảy đầm, đi đánh bạc, cho đến tận khuya mới về nhà, Thầy bảo để không còn thì giờ nghĩ đến nỗi buồn nhân thế. Thầy nói, “khi tôi đứng trên bục giảng, tôi là Thầy các em, nhưng khi ra khỏi trường, tôi cũng là một

người bình thường như mọi người khác, cũng ham thích ăn chơi, cũng có đầy đủ tính nết xấu, đẹp của một con người...”. Đám chúng tôi chưa thấy có ai nói một câu hào khí thẳng thắn như Thầy, nên chúng tôi đã nhớ mãi. Thầy dạy môn phụ chỉ ít giờ, nên Thầy dạy rất nhiều lớp trong trường, vì thế ảnh hưởng của Thầy lên đám học trò rất lớn. Tôi học với Thầy Đình gần 5 năm trời, vào cái thời khắc tinh khôi của đời người, vì lẽ đó Thầy Đình là một trong những vị Thầy gây ấn tượng cho tôi nhiều nhất.

Qua đến năm Đệ Tam, chúng tôi không còn học Toán với Thầy Dưỡng nữa mà bắt đầu học Toán Lý Hóa với Cô Minh Tâm và Thầy Lê Hà

Quảng Lan. Cô Minh Tâm có đặc điểm nói năng đốp chát với học trò, đưa nào dốt Toán thì học giờ Cô sợ lắm. Cũng vào năm Đệ Tam, chúng tôi bắt đầu học môn Sinh ngữ phụ là Pháp văn với Cô Nguyễn Thu Hồng, môn này chúng tôi rất khiếp hờn, vừa sợ tiếng Pháp học rất rắc rối vừa sợ cô Hồng, cô tính tình bộc trực, học trò trả bài không xong là cô mắng cho xối xả. Thầy Quảng Lan nói chuyện với học trò rất xuề xòa, Thầy có chiếc xe con cóc, thỉnh thoảng Thầy hứng chí chất mấy đứa học trò lên xe chạy lòng vòng trong Làng Đại học, khiến học trò hoan hô ríu rít. Đến năm Đệ Nhị, chúng tôi bắt đầu học Toán Lý Hóa với Thầy Hồ Vạn Chung, lúc đó Thầy còn trẻ măng, vào lớp Thầy gọi chúng tôi là các anh các chị, khiến chúng tôi thấy mình được Thầy coi trọng. Ngoài giờ học, Thầy thường gắn bó với học trò trong các sinh hoạt. Kỷ niệm sâu đậm nhất đối với chúng tôi về Thầy, vào năm học lớp 12, Thầy đã tổ chức một buổi picnic đưa đám

chúng tôi đi chơi Lái Thiêu, rồi ngoạn cảnh bờ sông Biên Hòa, Thầy chụp cho cả đám mấy tấm hình, mà cho đến bây giờ chúng tôi còn lưu giữ như của quý. Hiện nay Thầy Chung là một trong những vị Thầy hiếm hoi còn gắn bó với học trò. Cảm ơn Thầy nhiều lắm.

Sau đó tôi thi rớt Tú Tài 2, lọt xuống lớp 12A1 thuộc Khóa 3, niên khóa 70-71. Năm này tôi học Vạn Vật với Thầy Võ Phá, đây là một trong những ông Thầy tuyệt vời nhất trong cuộc đời đi học của tôi. Thầy dạy Vạn Vật rất chuyên nghiệp, hấp dẫn lôi cuốn qua từng giây từng phút, cho đến nỗi khi Thầy giảng xong bài là học trò gần như thuộc hết. Môn Vạn Vật lớp 12 ban A là một môn cực kỳ thú vị về việc khám phá ra những điều kỳ diệu về cơ thể con người. Thầy Phá đã nói một câu bất hủ, khi tìm hiểu về cơ thể con người, người ta xác nhận có sự hiện diện của Thượng đế. Thầy Phá dạy học hết sức nghiêm chỉnh, quý trọng giờ học của học trò, ngoài ra Thầy còn hướng dẫn

học trò về quan điểm sống, về con đường trước mặt của mình, đây là phần quan trọng nhất in sâu vào tâm khảm học trò hơn cả bài học nữa. Trong bảy năm Trung học, theo tôi nghĩ, năm lớp 12 là năm quan trọng nhất vì nó nhằm trang bị cho học trò một kiến thức hoàn thiện nhất để học trò đủ sức ra tranh đua với đời. Lớp 12 được nâng cao lên rất nhiều lần so với các năm học trước, cho nên học trò lớp 12 rất hãnh diện về lớp học của mình. Trong các môn học lớp 12 có 3 môn tuyệt vời nhất là môn Triết, Vạn Vật và Vật Lý, học trò nào chưa học qua 3 môn này thì là một điều rất đáng tiếc. Trong một lần gặp Thầy Võ Phá tôi đã trình bày với Thầy điều này, và Thầy đã

công nhận đúng như vậy. Nay Thầy Võ Phá đã mất, tôi viết lên những dòng chữ này để tỏ lòng thương kính Thầy hết mực.

Cuối cùng, tôi xin thưa rằng, cả đám học trò chúng tôi khi đã bắt đầu bước vào tuổi xế chiều, khi ngoảnh đầu nhìn lại, chúng tôi thấy rằng chúng tôi hết sức may mắn được ngồi dưới mái trường, để các Thầy Cô rèn luyện uốn nắn chúng tôi trở thành con người đúng nghĩa. Trong mỗi con người chúng tôi có một chút của vị Thầy này, có một chút của vị Thầy kia, những vị Thầy mà một thời chúng tôi tôn xưng là thần tượng. Chúng tôi mong muốn được làm học trò của Thầy Cô mãi mãi.

NĐC - K2

Cung Chúc Tân Xuân

*Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua
Phúc lộc đưa nhau đến từng nhà
Vài lời cung chúc tân niên mới
Vạn sự an khang, vạn sự lành!*

-1-

*Canh Tý tân niên chúc Diễn Đàn
Thầy Cô kính mến đặng an khang
Sau chúc đồng môn luôn mạnh khoẻ
Diễn Đàn náo nhiệt, tiếng cười vang*
(VoChieu - K1)

-2-

*Xuân sang xuống dốc, đường thênh thang,
Chẳng muốn đi mau sợ lỡ làng.
Cõi trần tuy tạm nhiều than thở,
Muôn ngàn lời chúc đến Diễn Đàn*
(Ba Hoa - GS)

-3-

*Đầu Xuân Lộc mới xin cầu chúc
Thong thả an nhiên lúc tuổi già
Quảng gánh lo đi mà vui sống
Tận hưởng từng giây phút trôi qua*
(Ngô Định Châu - K2)

-4-

Xin gửi về đây cánh thiệp hồng
Mừng cô Canh Tý đẹp như bông
Kính thấy giai lão xuân cường tráng
Cung chúc đồng môn lắm điều mong
(Phạm Văn Vĩnh - K4)

-5-

Năm mới muôn điều gửi chúc nhau
Chọn câu: Sức khỏe được dồi dào
Cháu con ngoan thảo gia đình thuận
Mừng Tết năm này, Đợi Tết sau
(Phương Lan - K8)

-6-

Phúc Đức đầy sân trường Hoàng Đạo
Ngân kim Thủ Đức xuân tha hương
Trọng đạo tôn sư Huân Hữu Nguyễn
Tận hưởng niềm vui qui cố hương..
(Phạm Văn Thành - K2)

-7-

Canh Tý đầu Xuân chúc Diễn Đàn
Thầy Cô gia quyến đặng an khang
Đệ huynh tử muội thừa may mắn
Phước lộc tràn đầy, thọ cũng tăng
(Nguyễn Văn Trí - K4)

-8-

Xuân về kính chúc mọi thầy cô,
Trai gái thành viên nhóm Diễn Đàn.
Đôi dào sức khỏe an vui sống,
San sẻ - quê hương đượm nghĩa tình!
(Võ Toại - GS)

-9-

Bầu trời xanh trong nắng vàng tươi
Cảnh đẹp mùa Xuân muốn nhắn lời
Chúc Cô, chúc Thầy, chúc các bạn
Hạnh phúc, bình an, sống thái hòa

(Lê Võ Hoa Dung - K9)

-10-

Chuột kêu chít chít
Mừng đón xuân sang
Kính chúc Thầy Cô và diễn đàn
Một năm mới an khang, thịnh vượng

(Ánh Nguyệt - K2)

-11-

Xuân này đến nữa mấy mươi xuân,
Đất khách quê người tóc bạc dần,
Trường xưa lối cũ mờ sương khói,
Mơ ước ngày về gặp cố nhân.
Xuân này nhớ những xuân xưa đó,
Tiếng hát học trò mang theo gió,
Mừng nghĩa thầy trò huynh muội đệ,
Kỷ niệm thân thương mắt nhòa lệ.
Xuân này vẫn nhớ xuân xưa tới,
Bục giảng nâng ly mừng xuân mới,
Chúc những đầu xanh mộng sớm thành,
Cầu xin quê hương sẽ yên lành.

(Nguyễn Khắc Cường - GS)

-12-

Kỷ Hợi bàn giao Canh Tý qua
Mừng tuổi Thầy Cô phúc thọ đa
Luôn nhiều sức khỏe vui con cháu
Bằng hữu Diễn Đàn lộc vào nhà .

(Trước Trong - K4)

-13-

Diễn Đàn dệt những vần thơ
Tiễn anh Kỷ Hợi đang chờ sang trang
Đón em Canh Tý rộn ràng
Tặng nhau câu chúc Xuân sang an bình!
(Trần Ngọc Anh - K8)

-14-

Xuân này đã đủ bốn mươi xuân (1)
Đất mới, “new” quê đã quen dần
Cầu nhiều sức khỏe là tất cả
Bình an mến chúc diễn đàn thân.
(Hồ Vạn Chung - GS)

-15-

Heo đã rút lui chuột bò ra
Nhà nhà vui vẻ đón Xuân qua
Mến chúc Diễn đàn luôn nhiệt náo
Thấy Cô bè bạn nghĩa chan hoà
(Nguyễn Thị Giàu - K2)

-16-

Vài câu thơ thẩn đón xuân sang
Nghĩ đến thời gian thoáng ngõ ngang
Sắp tuổi bảy mươi rồi khổ thế
Vui buồn chưa biết chỉ hoang mang
Kính chúc Thầy Cô sức khỏe vàng
Diễn đàn bè bạn tiếng cười vang
Hát ca nhộn nhịp tài năng mới
Mừng đón xuân sang thật rộn ràng
(Kim Duyên - K2)

-17-

Cô Hợi khép lại giáp mở hàng,
Chú Tý chào mừng kết thập niên.
Bước sang năm mới bao người cũ,
Vẫn cứ an nhiên với thời gian

(Liên Minh - K4)

-18-

Xuân về xứ Thủ Cầu ngang
Mai vàng còn nở huy hoàng như xưa?
Ly hương xuân ấy rời xa,
Hồn Ngâu vẫn gọi quê ta mây Tần
Xuân này chúc bạn xa gần
Gia đình hạnh phúc, thân tâm an bình

(Ann Lê - K6)

-19-

Không còn những lúc ngóng xuân sang
Chỉ chút băng khuâng cội mai vàng
Ta đã già đi theo năm tháng
Riêng xuân vẫn trẻ vẫn rộn ràng

(Kim Dung - K9)

-20-

Canh Tý đón xuân tuổi tám mươi
Dù thơ chưa viết thử thành lời
Thân chúc Thầy Cô vui, mạnh khoẻ
Cùng với các em nở nụ cười

(Hồ Văn Trai - GS)

-21-

Năm nay Xuân đến sớm
Đài báo hết mùa mưa
Cánh vàng hoa mai nở
Lộc biếc chen cành thưa

Lòng già vui thơ thới
Chúc mọi người an vui
Mừng một năm qua nữa
Mừng tóc màu thêm phai

(Nguyễn Hạnh - K3)

-22-

Xuân đến rộn ràng khắp thế gian
Thấy Cô hạnh phúc tuổi an khang
Đồng môn rạng rỡ niềm vui mới
Hoan hỉ ngập tràn hết lo toan!

(Kim Hường - K4)

-23-

Gió xuân lất phất lạnh lùng,
Thư xuân chưa gửi, mưa phùn thổi bay.
Mời nhau một chén rượu cay,
Chúc nhau chén rượu đông đầy tuổi xuân

(Lê Tấn Tài - GS)

-24-

Hoàng Đạo ...Thủ Đức ...Nguyễn Hữu Huân
Mặc cho thế sự cuộc xoay vần
Vẫn luôn sáng mãi Tình Sư Đệ
Và Nghĩa Đồng Môn ngọn gió Xuân

(Nguyễn Đình Quỳ - GS)

-25-

Học trò xa lắctận Úc châu
Kính chúc Thầy Cô khỏe, sống lâu
Đồng môn các khóa luôn tươi mát
Vui đẹp như Xuân , vạn sắc màu...

(Lê Kim Quý - K4)

-26-

Mai đào rực rỡ
Đón mừng Xuân mới
Đầu năm kính chúc
Cô Thầy an khang
Bạn bè hạnh phúc
Phước lộc tràn đầy
Năm mới cũng mong
Diễn Đàn vui khỏe
Cùng kể cùng nghe
Chuyện cũ, chuyện mới
Chuyện xa, chuyện gần
Cả nhà vui vẻ
Đoàn viên sum vầy...

(Trần Ngọc Vân - K4)

-27-

Bằng Tình thương, Xin lỗi với Thử tha,
Thì giận hờn buồn tủi sẽ đi qua.
Cùng góp thơ đón chào xuân Canh Tý,
Và cùng nhau hát nhạc khúc hoan ca.

(Phạm Bích Lan - K2)

-28-

Vườn xuân ong bướm say hoa,
Học trò Thủ Đức say mê Diễn đàn.
Mừng xuân vui tết khắp nơi,
Chúc nhau thắm đậm tình Cô, Bạn, Thầy.

(Phan thị Kim Hải - K4)

-29-

Đì đùng tiếng pháo nổ vang
Mừng Xuân, vui Tết nhẹ nhàng tiếng ca
Rộn ràng chim hót ngân xa

Trẻ con áo mới ... nở hoa nụ cười
 Sum vầy hạnh phúc thắm tươi
 Chúc tình ... thắm đượm ... một đời An Khang
 (Cô Ba - GS)

-30-

Kỷ Hội đi rồi Canh Tý đến,
 Chuột kêu chít chít đón mừng Xuân!
 Mai vàng rực rỡ khoe thêm sắc,
 Thầy trò vui vẻ chúc mừng nhau!
 Thêm tuổi, thêm tình, thêm sức khoẻ,
 Ở Thầy muôn kiếp vẫn không quên!
 (Vũ Chinh - K4)

-31-

Lụa là đáng ngọc kiều sa
 Nàng Xuân chợt đến thướt tha diễm huyền.
 Chúc nhau vạn sự bình yên
 Năm hết tết đến muôn phần cũng trôi.
 Mùa xuân nụ thắm hoa cười
 Chia nhau một chút cho người nơi xa.
 Mùa xuân hát khúc tình ca
 Chúc Thầy Cô Bạn chan hòa niềm vui.
 (Nguyễn Thị Ánh Nga - K2)

-32-

TÂN XUÂN xin gửi đôi lời chúc :
 Vạn PHÚC, Vạn AN, LỘC đủ đầy,
 Gia đình sum vầy vui XUÂN MỐI,
 Thầy cũ, trò xưa vẹn nghĩa, tình
 (Nguyễn Văn Nghĩa - GS)

-33-

Đầu năm Canh Tý, Long Vương ta.
 Kính chúc Diễn Đàn mãi thuận hoà

Trên kính dưới nhường, tình khắng khít.
Hạnh phúc sum vầy, hờn giận qua!

(Hoài Lê - K1)

-34-

Bên nó hoa mai nở
Bên ni thấy chạnh lòng
Mơ giao thừa pháo nổ
Có ta ở bên em
Xuân đi rồi Xuân đến
Ta vẫn còn tha hương

(Hằng Trần - K4)

-35-

Tôi ở phương này Michigan
Tuyết lạnh nàng xuân gót ngáp ngừng
Chợt nghe bè bạn xa mừng Tết
Cũng góp vui cùng tiếng chúc Xuân

(Kiến Vàng - K4)

-36-

Trước thềm năm mới xin kính chúc
Thầy, Cô cùng các bạn đồng môn
Thêm lộc, thêm tài, thêm phước đức
Hạnh phúc, sum vầy bên cháu, con.

(Ngô thị Bích Liên - K1)

-37-

Người ta không giỏi làm thơ
Nên bốn câu chúc, vẫn chờ cóc ra !
Xin người thông cảm cho mà
Mượn tạm vài chữ gọi là có tên !!

(Nguyễn Thị Tươi - K1)

-38-

Đã lâu rồi em chẳng đón xuân
Lại thêm sức khoẻ, ngán ngao thăm
Cám ơn Đại Huynh đã nhắc nhở
Thơ không viết được, chỉ biết ngâm !!
(Nguyễn Thị Riu - K4)

-39-

Xuân về ta chúc nơi nơi
Niềm vui - Sức khỏe - Rạng ngời mắt môi
Yêu thương ta đặt lên ngôi
Ta cài thân ái - Ta khơi cội nguồn!
(Lương Hồng Điệp - K3)

-40-

Tiến chị Hợi đi rước Tý vào
Diễn đàn đón tết dạ xôn xao
Kính chúc Thầy Cô luôn khỏe mạnh
Đồng môn vui vẻ, thuận hòa ...bao !

(BBT)

-41-

Trước thêm năm mới xuân Canh Tý
Trò cũ mới tinh chúc Cô Thầy
Kính chúc Diễn Đàn nhiều sức khỏe
Cho trò được học những điều hay
(Nguyễn Thị Kim Dung - K4)

Chi Chú:

(1) Ra đi từ 1979 đến nay, 2019

Giải đáp Câu đố cho năm 2020

(Tiếp theo trang 131)

- 1, C ($30 + 50 + 30$ thối = 110)
2. Nước sạch
3. Khăn lau
4. Đậu phụ
5. Sông Hương
6. Sông Đáy
7. Sông Gầm
8. Ngọn Lửa
9. Bóng tối
10. Thứ 2
11. Không thể được
12. Tèo không có anh hoặc chị => Tèo là anh cả, Thủy không có em => Thủy là em út !!
Suy ra gia đình đó có 4 trai 3 gái
13. Thứ hạng, hạng nhất, nhì, ba, tư ...
14. Hai quả, 50 - mét đầu và mét cuối
15. 14 Chó, 22 Gà
16. Con ba ba (33)
17. Ngày mai
18. Sự im lặng
19. Bánh ươt
20. Gái, gai, ga và gả

***Nếu bạn có gì thắc mắc xin liên lạc với
VoChieu K1 :-)***